

Американска

фантастика

Хари Харисън

СТОМАНЕНИЯТ ПЪЛЪХ

ХАРИ ХАРИСЪН СТОМАНЕНИЯТ ПЛЪХ

Превод: Цветелина Дончева

chitanka.info

„Ние сме плъхове в пределите на обществото. Ние живеем независимо от неговите закони. Независимо от неговите правила. В обществото има толкова повече плъхове, колкото по-меки са законите му. Сега цялото общество е железобетон и неръждаема стомана. Все по-малко остават процепи и дупки, и плъхът трябва да бъде особено хитър, за да ги открие. В такава обкръжаваща среда нормално явление става *стоманеният плъх*.“

ГЛАВА 1

Когато вратата на офиса внезапно се отвори, разбрах, че играта е приключила. Това беше изгодна далавера, но краят ѝ беше настъпил. Посрещнах влизания полицаи в креслото, изобразявайки на лицето си щастлива усмивка. Той вървеше с твърда походка и обикновения за всички копои мрачен израз на лицето. А също и отсъствие на хумор. Още преди да отвори уста, вече знаех какво ще каже.

„Джеймс Боливар ди Грийс, арестувам ви по обвинение в...“ Чаках думата „обвинение“, именно тази дума. Когато той я произнесе, натиснах копчето, съединено със заряда черен барут от патрона. Зарядът се взриви — и тритонният сейф рухна върху главата на полицаия. Когато облакът прах, отломъци и мазилка се вдигна, видях само една слабо помръдваща ръка. Тя се движеше дотогава, докато не фиксира показалеца си срещу мен.

Гласът му беше малко приглушен от сейфа и звучеше досадно ясно. Той заръмжа:

— „...по обвинение в нелегално пребиваване на планетата, кражба, съучастничество...“ — той говореше и говореше монотонно. Беше безкраен списък, но всичко това го бях чувал вече по-рано. Преместих всички пари от чекмеджето на бюрото в чантата. Списъкът завърши с ново обвинение и имах щастието да чуя как в гласа му прозвучаха нотки на обида.

— „...към всичко това се прибавя и обвинение в нападение на полицейски робот. Това е безсмислено, тъй като мозъкът и гърлото ми са бронирани, а в следната ми секция...“

— Това, което знам съвсем точно, Хорж, е че малкият двустранен предавател е разположен на темето ти, а на мен така ми се искаше в дадения момент да се обърнеш към приятелите си.

Един силен ритник отвори тайната врата в стената, откри се достъп до стъпалата. Когато заобикалях купчината паднала мазилка, пръстите на работа се протегнаха към крака ми, но аз очаквах това и не му стигнаха няколко дюйма. През живота си много пъти съм се срещал

с полицаи работи и отлично знаех, че те са практически неразрушими. Можете да го биете отгоре, да го подронвате отдолу, а той се мъкне след вас, придърпвайки тялото си, ако му е останал цял поне един пръст, и непрекъснато ви залива със захаросан морал. Ето това ставаше и сега. Той разнищваше целия ми престъпен живот и цената на дълга ми към обществото и тям подобни. Чувах ехото от гласа му на площадката на стълбите дори когато вече стигнах мазето.

Сега всяка секунда беше ценна. Имах около три секунди, докато се залепят за мене и не повече от минута и осем секунди, за да напусна зданието. Още един ритник — и се отвори проход към стая без надпис и номер.

Нито един от роботите не погледна как се спуснах надолу, и бих се учудил невероятно много, ако това беше иначе. Всички те са от остарелия М-тип, годни само за проста, еднообразна работа. Абсолютно все едно им беше защо махат етикетите от пълните консервени кутии и какво се намира на другия край на конвейера, който доставяше тези кутии през стената. Те не вдигнаха поглед дори тогава, когато отворих вратата, която никога не бе отваряна, водеща отвъд стената. Не я затворих, тъй като сега тайните вече нямаха никакъв смисъл.

Вървейки покрай гърмящия конвейер, минах през грубата дупка, която бях пробил в стената на правителствените складове. И конвейера бях направил сам, и дупката — нелегално, разбира се.

Към склада водеше още една врата, автотоварачът деловито слагаше консерви на лентата на конвейера, изгребвайки ги от огромен контейнер. С микромозъка си той дори не приличаше и на робот. Заобиколих го и продължих по-нататък по прохода. Звучите на продоволствената ми дейност замираха зад гърба ми. Усмихнах се на няколко приятни спомена.

Това беше един от моите малки трикове. На ниска цена наех един склад, който бе залепен за правителствените складове. Обикновена дупка в стената — и получих достъп до цял асортимент от разнообразни трайни стоки, които, както ми беше известно, в такива големи складове не са били докосвани с месеци, а дори и с години. Не бяха докосвани, разбира се, докато ме нямаше.

След пробиването на дупката направих конвейера, всичко останало бе въпрос на техника. Наех работи да отлепват старите

етикети и да лепят нови, които отпечатвах аз. Асортиментът ми беше най-добрият, а цените естествено много ниски. Можех да си позволя да продавам по-евтино от конкурентите и по такъв начин да получавам значителна печалба. Местните търговци бързо разбраха изгодата си и имах поръчки за месеци напред. Това беше отлична операция и тя можеше да продължи още дълго.

Бързо сподавих в себе си този поток мисли. Едно от основните правила на моя бизнес беше, че щом операцията е приключена, значи е *приключена!* Изкушението да се продължи поне още един ден и да се получи още един чек можеше да стане погубващо. Ах, колко добре знаех това. Знаех също така, че това е и най-добрият начин да се запознаеш с полицията.

Обръщай се и се омитай.

А на другия ден се заеми със същото.

Това е моят девиз, и той е прекрасен, а всякакви мечти не са за мен. Изхвърлих от главата си всички мисли, когато стигнах края на прохода. Отвън сега беше пълно с полицаи и трябваше да действам бързо и безпогрешно. Бърз поглед наляво и надясно. Две крачки напред, натискам копчето на асансьора. Сложих в този асансьор прибор, който показваше, че го използват не повече от един път месечно.

Той се появи след три секунди, празен. Влетях в него, натискайки едновременно с това копчето „покрив“. Изкачването изглеждаше така, сякаш никога няма да свърши, но наистина само изглеждаше. То продължи точно четиринайсет секунди. Започна опасната част от плана. Моят 0,75 калибров беше в ръката ми, той щеше да се погрижи за един полицаи, но не повече.

Вратата се отвори и аз въздъхнах с облекчение. Никой. Тях очевидно са ги събрали само пред входовете и не е останал никой, когото да пратят на покрива.

Горе се чуха звуците на сирена — чудесни звуци. Такъв шум можеше да създаде най-малко половината от всички полицейски сили в страната. Аз, като истински артист, се преизпълних с гордост.

Дъската лежеше зад асансьора, където я бях оставил. Малко поизбеляла, но все още достатъчно здрава. Няколко секунди, за да я прехвърля през парапета и да се прехвърля към следващото здание.

Да, това е най-опасният участък от веригата, тук бързина не е необходима. Стъпвам внимателно на края на дъската, притискам торбата до гърдите си, опитвайки се да задържа центъра на тежестта над дъската. Една крачка напред. До земята има около хиляда фута. Ако погледнеш надолу, може да паднеш.

Край, сега трябва да натиснеш педалите. Добре ще е, ако отдолу не са забелязали тази дъска на парапета. Десет бързи крачки — и пред мен е вратата към стълбищата. Тя се отвори леко — разбира се, съвсем неслучайно, тъй като внимателно бях смазал пантите й. Влизайки вътре, заключих и си поех дълбоко въздух. Това още не беше всичко, но по-лошата част, където бях подложен на максимален риск, беше отзад. Още две минути и никога няма да намерят Джеймс Боливар ди Грийс по прякор Хлъзгавия Джим.

Мръсната и лошо осветена стълба на покрива не се използваше от никого. Преди седмица внимателно я проверих. Bugs — апарати за подслушване и тайно наблюдение — нямаше. Прахът беше недокоснат, с изключение на собствените ми стъпки. Надявах се, че и сега няма bugs. Оправданият риск в такава работа е винаги оправдан.

Сбогом, Джеймс ди Грийс, тегло 98 килограма, възраст около 45, кръгло коремче, типичен бизнесмен, чийто портрет заедно с отпечатъците от пръстите е известен на полицаите от хиляди планети. На първо място долу отпечатъците. Когато ги слагаш, те са сякаш втора кожа. Няколко капки разтворител — и те се смъкват като чифт прозрачни ръкавици.

Сега е ред на дрехите, а след това и на целия пояс, внимателно прикрепен около кръста и съдържащ 20 килограма олово, смесено с термит. Шепя отбелител от бутилката — и косите ми отново придобиха естествения си кестеняв оттенък. Сложени са възглавничките зад бузите и разширителите в ноздрите. След това сини контактни лещи. Стоях така, като ме е родила майка и се чувствах сякаш се бях родил отново.

Това беше близо до истината, аз станах нов човек, по-лек с 20 килограма, по-млад с десет години и със съвсем друга външност. В голямата торба имаше пълен комплект дрехи и тъмни очила, които могат да се използват вместо контактните лещи. Всички пари бяха внимателно сложени в кутия.

Когато се изправих, наистина се почувствах като че ли подмладен с десет години. Цялата работа е в теглото. Не забелязвах пояса, докато не го свалих, а сега едва ли не подскачах на всяка крачка.

Термитът трябва да унищожи всички улики. Сложих всичко на купчина и го запалих. Бутилките, дрехите, обувките и всичко останало се запали и изгоря в ослепителния пламък на термита. Полицията може да намери пращинки цимент, микроанализът ще представи няколко молекули, но това е всичко, което те можеха да намерят тук. Пламъците на горящия термит все още хвърляха върху мен отблясъци, когато с три скока се спуснах на 112-ия етаж.

Късметът засега не ме напуснаше. Когато отворих вратата на етажа, там нямаше никого. Не се забелязваха никакви опити да се спират излизащите и влизащите в зданието хора, повечето от тях дори не забелязваха телекамерата и няколкото копои около нея. Тръгнах натам.

За миг се оказах в полезрението на това студено стъклено око. Нищо не се случи — значи бях чист. Тази камера трябваше да има връзка с главния полицейски компютър. Ако описанието ми дори само в основни черти съвпадаше, светкавично щеше да бъде дадено указание на роботите и нямаше да успея да направя дори и крачка. Не можем да се състезаваме по скорост с тандема „компютър — робот“, тъй като реакцията им се измерва с микросекунди, но можем да ги надхитрим, което аз отново и направих.

Взех такси през десет квартала оттук. Оказвайки се на значително разстояние, взех второ, но едва в третото се почувствах в безопасност и се насочих към космодрума. Звучите на сирените зад мен ставаха все по-слаби и по-слаби и само една случайна полицейска кола тръгна срещу мен.

Те организираха страшна суетня около тази глупава кражба, но така става винаги в тези свръхцивилизовани светове. Престъплението сега е такава рядкост, че полицаите наистина излизат от кожата си веднага щом се докопат до нещо. Не мога да ги порицая за искреното служебно натягане. С цялата си душа смятах, че трябва да са ми благодарни за това малко удоволствие, с което наруших еднообразната тъпота на живота им.

ГЛАВА 2

Пътуването към космодрума, разбира се, разположен далеч от града, мина спокойно. Най-накрая можех да се отдам на спокойното течение на мислите си. Имаше време дори да пофилософствам малко. Най-после отново можех да се насладя на хубава пура. В предишния си живот пуших само цигари и никога не нарушавах това правило, дори когато бях сам. Пурите бяха чудесни, макар и отлежали половин година в специалната кутия в чантата с дрехите. Дръпнах дълбоко, разглеждайки мяркация се покрай мен пейзаж. Хубаво е да бъдеш свободен от работа, но също толкова хубаво е и да се намираш на работа.

Аз бих се затруднил да отговоря кой от тези периоди ме удовлетворява повече и ми доставя повече удоволствие — всеки си имаше своите прелести и преимущества.

Животът ми толкова се отличава от живота на повечето хора на нашето общество и се страхувам, че дори няма да мога да им го обясня. Те живуркат в богат, много богат съюз на световите, където практически вече е забравено какво означава думата „престъпление“.

Въпреки века на генетичния контрол съществува малка група недоволни, а още по-малко е числото на тези, които изобщо не приемат господстващите социални порядки. Някои от тях биват идентифицирани рано и бързо се вкарват в нормата. Други не показват слабостта си и когато станат възрастни, крадат по малко — нощни кражби по домовете, в магазините или нещо от този род. След това се покриват за седмица или месец в зависимост от степента си на съобразителност. Но благодарение на последните постижения на техниката полицията ги открива и залавя.

С това всички престъпници и престъпления в нашия организиран, прекрасен свят се изчерпват. По-точно, деветдесет и девет процента. Но има и още един, най-главен процент, на който полицейските служби дължат съществуването си. Този един процент съм аз и шепата хора, разпръснати по цялата галактика. Теоретично

ние съществуваме, но макар и да съществуваме, *не можем* да съществуваме, да действваме.

Ние сме плъхове в рамките на обществото, живеем извън неговите закони, независимо от неговите правила. В обществото има толкова повече плъхове, колкото по-меки са законите му, както в старите дървени постройки е имало повече плъхове, отколкото в железобетонните здания, построени по-късно. Сега цялото общество е железобетон и неръждаема стомана, процепите и дупките стават все по-малко и плъхът трябва да бъде особено хитър, за да ги открие. В такава обкръжаваща среда нормално явление става плъхът от неръждаема стомана.

Да бъдеш стоманен плъх е и странно, и почтено, особено ако се размотаваш из Галактиката. Експертите социолози не стигат до съгласие за причините на нашето съществуване, а някои просто не вярват в него. Най-разпространената теория гласи, че ние сме жертви на психични разстройства, които не са се проявили в детството, когато са могли лесно да бъдат излекувани, а са се появили едва по-късно. По този въпрос имам собствена гледна точка, която не съвпада с теорията.

Преди няколко години написах книга на тази тема, разбира се, под псевдоним, но теорията ми е, че това отклонение е както психично, така и непсихично. На определен стадий от интелектуалното си развитие индивидът трябва да направи своя избор: или живот, независим от условностите на обществото, или смърт от абсолютна скука. В обкръжаващата среда няма нито бъдеще, нито свобода. Алтернативата е само друг живот, пълен с пренебрежение към законите. Днес всеки трябва да направи избор: или всичко, или нищо. За да запазя психиката си нормална, аз избрах всичко.

Негативната част от размишленията ми беше прекъсната от пристигането ми на космодрума. В работата ни особено опасни са празнотумието и бездействието. Заедно със самосъжалението те могат напълно да ни изкарат от строя. Активността винаги ми е помагала, усещането за опасност и преследване винаги е прочиствало мозъка ми. Когато плацах за пътя, излъгах шофьора, като скрих един от изброените вече кредити в ръкава си. Той беше задънен като сокак и наивната му доверчивост ме развесели. Направих това само от скука и веднага му дадох двоен бакшиш.

Зад прозорчето на билетното гише седеше робот контролър, у когото ролята на камера играеше третото око на челото. Докато купувах билета, то прещракваше тихо, регистрирайки личността и местоназначението на полета ми.

Нормална полицейска предвидливост: щях да се учудя, ако това не се беше случило. Цел на пътуването ми бе една вътрешна система. Този път не възнамерявах да правя междузвезден скок, както постъпвах обикновено след голяма работа, нямаше нужда от това. За голяма работа моносветът като малка система не стига, но Бета Мингус имаше около дванайсет планети с условия, подобни на земните. Само на планета III сега беше малко по-топло, на останалите времето беше чудесно. Търговска конкуренция вътре в системата липсваше, а полицейският департамент, според сведенията ми, не работеше кой знае как. Те трябваше да си платят за това. Билетът ми беше за Морий, номер XVIII — голяма, в основни линии селскостопанска планета.

На космодрума имаше няколко малки магазинчета. Внимателно ги огледах и взех нова торба с пълен комплект дрехи и необходимите пътни принадлежности.

Накрая минах през шивача. Той бързо ми приготви няколко костюма и униформена престилка, взех всичко това в пробната. За да избегна неприятностите, закачих единия от костюмите над оптичния bug на стената и нарочно започнах шумно да свалям обувките си, а през това време се заех да подправя току-що купения билет. На другия край на ножа за пури имаше перфоратор, с чиято помощ промених обозначения на билета код на местоназначението. Сега летях вместо към планета XVIII към планета X и при тази промяна на курса губех почти 200 кредита. В това е същността на метода ми. Никога да не увеличавам стойността, прекалено големи са шансовете да те спипат с такъв билет. Ако намалите стойността му, дори това да бъде забелязано, всички ще решат, че това е грешка на машината, никой няма да се усъмни, тъй като да се губят пари при фалшифициране на билета е пълна безсмислица.

За да не предизвикам подозрението на полицията, свалих костюма от камерата и го пробвах. Когато всичко беше готово, имах още един час до тръгването на кораба. Отидох в автоматичното химическо почистване и след известно време получих всичките си

дрехи изчистени и изгладени. Нямах нищо интересно за митничарите освен торбата, пълна с износени дрехи.

Те бързо ме пуснаха и аз се качих на кораба. Той беше пълен само наполовина и можех да седна до стюардесата. Флиртувах безуспешно с нея, докато тя не си отиде, записвайки ме в категорията: „Самец, нахалник, лепка“. Старата мома, която седеше до мен, ме класифицира в същия раздел, тя демонстрираше святото си презрение към мен, гледайки демонстративно през прозореца. Задрямах щастливо, тъй като да бъдеш забелязан и да попаднеш в определена категория в дадения случай е по-добре, отколкото да не бъдеш забелязан. Сега описанието ми беше както на всеки друг млад мъж, а точно това ми беше необходимо.

Когато се събудих, вече бяхме близо до планетата X и аз реших да подремна още малко, докато корабът се проверяваше от митничарите. Багажът ми не предизвика никакво подозрение, тъй като преди шест месеца предвидливо фалшифицирах документите, в които сега фигурирах като банков куриер.

Междупланетният кредит почти напълно отсъстваше на тази планета и митничарите бяха свикнали да виждат купища пари, превозвани нагам и обратно.

Почти автоматично, прикривайки следите си, се прехвърлих в големия център за текстилна промишленост Бругх, разположен на повече от хиляда километра от мястото на приземяването ми. Използвайки напълно променените идентифициращи документи, се регистрирах в тихо хотелче в предградиято.

Обикновено след голям удар, подобен на последния, почивах месец-два. Това беше необходимо, макар да не изпитвах такава необходимост. Като се разхождах из града и правех малки покупки, се оглеждах за възможност за нов удар. Възстановявайки едновременно с това личността на Джеймс ди Грийс. Ден след ден се убеждавах, че изглеждам все по-добре и по-добре.

Винаги съм успявал да се измъкна от лапите на закона и една от многото причини бе тази, че никога не се повтарях. Измислях някакъв малък чудесен трик, след това изчезвах и никога повече не се връщах на същото място. Единствената обща черта на всички тези трикове беше, че те носеха пари. А единственото, което още не бях успял да

направя, това бе въоръженият грабеж. Време беше да обмисля и този вариант.

Докато възстановявах коремчето на Хлъзгавия Джим, обмислях плана на операцията. Когато напръстниците с нови отпечатъци бяха готови, операцията бе вече планирана.

Както и всеки наистина добър удар тя беше гениално проста.

Възнамерявах да се заема с Моранс — най-големия магазин в града. Всяка вечер точно по едно и също време брониран автомобил откарваше дневния оборот на универсалния магазин в банката — гигантска сума в кредитни билети. Пред мен имаше един-единствен реален проблем: как сам човек може да отнесе толкова огромно количество пари. Когато получих отговор на този въпрос, операцията можеше да се смята за готова.

Всички приготовления се водеха от мен, разбира се, мислено, докато отново не се превърнах в Джеймс ди Грийс. Щом коремчето ми се закръгли, почувствах, че отново влизам във форма. Почти с удоволствие запалих първата пура и пристъпих към работа. Ден или два за няколко глупави кражби, и бях готов. Ударът беше планиран за следващия ден след обяд.

Купеният от мен голям фургон с някои изменения, които направих, беше ключът за операцията. Паркирах го в Г-образната алея на половин миля от Моранс. Фургонът почти напълно блокираше алеята, но това не беше кой знае какво, тъй като я използвах само рано сутрин. Тръгвайки бавно обратно към магазина, стигнах пред него почти едновременно с бронираната кола. Дадох си вид, че изучавам стената на огромното здание, докато охраната носеше парите. Моите пари.

Мисля, че у някои хора със слабо въображение ситуацията би предизвикала благоговееен ужас. Най-малко пет въоръжени пазача стояха около входа, двама от страни, няколко вътре, а също шофьорът и помощникът му. Като допълнителна предпазна мярка до колата бръмчаха и три мотоциклета. Те трябваше да съпровождат автомобила в качеството им на прикритие. О, много впечатляващо! С мъка потиснах усмивката си, когато помислих какво ще стане с тези най-щателно замислени предпазни мерки.

Вече бях преброил количеството на торбите с пари, изнасяни през вратата. Те винаги бяха петнадесет, не повече и не по-малко, и

това много ми помогна по време на разработката на плана на операцията. Веднага щом в бронетранспортъора беше натоварена четиринадесетата пачка, на вратата се показва петнадесетата. Шофьорът също броеше. Той излезе от кабината и тръгна към задната врата, за да я затвори, когато товаренето привърши.

Ние действяхме в невероятен синхрон. В момента, когато той се приближи до задната врата, аз се приближих до кабината. Спокойно и уверено влязох вътре и затворих вратата след себе си. Помощникът имаше време само колкото да опули очи и да отвори уста. Лепнах му на коленете анестезираща бомба и той веднага се изключи. Аз, разбира се, предварително си бях поставил в ноздрите съответните филтри. Запалвайки мотора с лявата ръка, изхвърлих бомбата през прозореца колкото може по-далеч. Като приятна музика се разнесе в ушите ми шумът от падането на пазачите, които се намираха в задната част.

Целият процес зае около шест секунди. Най-накрая стражите, стоящи на крака, осъзнаха, че стават странни неща.

Дружески им помахах от прозореца и откъснах бронираната кола от мястото ѝ. Един от тях се хвърли след мен и се опита да скочи в колата през отворената задна врата, но не успя. Всичко стана толкова бързо, че никой от пазачите дори и не помисли да стреля, а аз бях сигурен, че няма да мине без няколко куршума. Малкоподвижният начин на живот на тези планети притъпява рефлексите.

Мотоциклетистите се опомниха по-бързо, хвърлиха се след мен, когато още не бях успял да измина и стотина фута. Леко намалих, за да се приближат, след това натиснах акселератора, като не им дадох да ме догонят.

Разбира се, ревяха сирени, револвери стреляха, но това го бях предвидил. Носехме се като професионални състезатели, оставяйки зад себе си целия транспорт. Те нямаха време да помислят и да разберат какво може да стане в резултат на това. Ситуацията беше много комична и се страхувах да не се разсмея, лавирайки с колата.

Разбира се, сигналите за тревога трябваше да се чуват много надалеч и пътят отпред би трябвало да е блокиран, но тази половин миля ние се носехме с пълна скорост. След няколко секунди видях началото на алеята. Обърнах натам колата, натискайки едновременно и копчето на джобния ми късовълнов предавател.

По цялата дължина на алеята се взривиха димните ми бомби. Те, както и цялото ми оборудване, бяха самоделни, но създаваха прекрасен тъмен облак дим в тази тясна алея. Насочих машината надясно, докато калникът ѝ не започна да дере в стената и намалявайки малко скоростта, продължих да карам по същия начин. Мотоциклетистите, разбира се, не можеха да постъпят така и пред тях застана дилемата: или да спрат, или да си строят главите, като се хвърлят в тъмнината. Надявах се, че ще направят правилен избор и няма да се подлагат на опасност.

Предполагаше се, че радиоимпулсът, взривил бомбите, едновременно ще отвори задните врати на моя микробус и ще спусне платформата. Всичко това работеше чудесно по време на изпитанията, оставаше да се надявам, че системата няма да ме подведе и сега. Опитах се да преценя разстоянието по време на движението по алеята, но очевидно не успях. Предните колела на колата буквално се врязаха в платформата и колата по-скоро скочи, отколкото влезе вътре във фургона. Отхвъркнах нагоре, ударих се и се изтъркалях от кабината и паднах навън.

Поради абсолютната тъмнина от димните бомби и сътресението на мозъка едва не пропадна цялата операция. Опитвах стената, опитвайки се да се ориентирам и губех ценни секунди. Мина време, докато в края на краищата не се натъкнах на задната врата. Чуха се гласовете на пазачите, тичащи напред-назад в дима. Те чуха шума от сблъсъка и за да ги объркам отново, ми се наложи да хвърля още две газови бомби.

Когато се добрах до кабината и запалих мотора, димът започна да се разсейва и след няколко фута излязох на слънце. Напред алеята се вливаше в централната улица, на която стояха две полицейски коли. Приблжих внимателно и изучих обстановката. Никой на проявяваше никакъв интерес към фургона, явно всички наблюдаваха другия край на алеята. Излязох на улицата и тръгнах встрани от магазина, който ограбих.

Разбира се, в тази посока изминах само няколко квартала, след това завих в странична улица. На другия ъгъл завих още веднъж и се насочих към Моранс, мястото на последното ми престъпление. Студеният въздух, влизащ през прозореца, окончателно ме свести и аз

започнах да си подсвирквам, карайки големия фургон по странични пътища.

Просто тръпнех от желание да изляза на площада пред Моранс и да погледам цялата тази суетня. Но не си струваше да рискувам. Пък и време нямаше. Карах внимателно по разработения маршрут, избягвайки улиците с голямо движение. След няколко минути стигнах до товарната площадка, разположена в задния двор на магазина. Тук също се чувстваше голяма възбуда, но тя се губеше в обикновената делова суета. Докато роботите, които не се занимаваха с клюки, изпълняваха обичайната си работа, групички шофьори и продавачи тук и там излагаха своята гледна точка за станалото. Всички бяха толкова увлечени от разговора, че не ми обърнаха никакво внимание. Паркирах колата си до друг фургон, изключих мотора и облекчено въздъхнах.

Първата част от плана приключи успешно, но втората бе не по-малко важна. Порових се в пояса си, където държах аптечните си запаси. Винаги бях с тях на работа, те бяха незаменими в подобни ситуации. Обикновено не се доверявах на стимулаторите, но сега сътресението от удара беше все още много силно. Две хапчета лимотен подействаха доста бързо и когато влязох през задната врата във фургона, походката ми отново стана пружинираща.

Помощник-шофьорът и пазачите все още бяха в безсъзнание и щяха да бъдат в това състояние най-малко още десет часа. Завлякох ги в един по-чист ъгъл в предната част на фургона и се захванах за работа.

Тъй като ми беше известно, че бронираната кола ще заеме цялата вътрешност на фургона, сложих до стените кашони, украсени с надписи „Моранс“. Внимателно ги бях откраднал предварително от склада на магазина — това също бе лесно и стана незабелязано. Свалих кашоните и ги приготвих за опаковане. Потта се лееше от мен като река, наложи се да си сваля фланелата.

Почти два часа прехвърлях парите. Когато кашонът се запълваше, затварях го с лента. Приблизително всеки десет минути поглеждах през процепа на вратата: навън всичко беше спокойно. Полицията, естествено, бе блокирала града и го претърсваше улица по улица, търсейки бронираната кола. Бях абсолютно сигурен, че задният двор на магазина ще бъде последното място, където ще погледнат.

Заедно с кутиите бях взел от склада товарителници и сега лепях по един на всяка кутия, вписвайки различни адреси и стойност. Работата приближаваше към края си.

Почти се стъмни, но знаех, че отделът за товарене работи и през нощта. Моторът заработи на половин оборот, бавно излязох от линията автомобили и започнах внимателно да се насочвам към платформата. Избрах относително спокоен участък и поставих фургона плътно до линията, ограничаваща приемната площадка. Не отворих задната врата, докато всички работници не се заеха с работата си и не се обърнаха. Та нали и най-тъпият от тях би се заинтересувал защо от фургона разтоварват собствените фирмени кашони на магазина. В течение на няколко минути, докато разтоваря и покрива кутиите с брезент, се вълнувах и веднага щом завърших с разтоварването, го магнах и запалих цигара.

Не чаках дълго. Цигарата още димеше, когато се появи робот от отдела за товарене.

— Е, ти! На М-10, където бяха натоварени кашоните, се скъса транспортната лента. Погрижи се за товаренето.

В очите на робота проблесна чувство за дълг. Някои от тези модели тип М се отнасят към работата много сериозно. Едва успях да отскоча настрана и иззад вратата се показва М-фургонът. Бързо суетене, сортиране и товарене — и платформата започна да опустява. Запалвайки цигара, наблюдавах как моите кашони се щамповат и товарят на рейсовите фургонали транспортъори.

Всичко, което ми оставаше да направя сега, бе да изкарам фургона си на улицата и да изменя външността си.

Сядайки във фургона, за първи път почувствах, че нещо не е наред. Естествено, наблюдавах вратата, но не се приближавах до нея. Фургонали влизаха и излизаха. И тук сякаш ме удариха с чук по главата. Голям червен междуградски фургон току-що бе излязъл. Чух рева му, ехото на който се спускаше надолу по улицата. Затихвайки, той премина в слабо ръмжене. След това ревът се засили и фургонът влезе обратно през другата врата. Зад тази стена стояха и чакаха полицейски коли.

Чакаха мен.

ГЛАВА 3

За първи път почувствах острия страх на преследван човек. За първи път ме следяха, когато съвсем не очаквах това. Беше очевидно, че парите бяха загубени, но това сега не ме вълнуваше. Основното бе какво ще стане с мен.

Първо мислиш — след това действаш. Известно време бях в безопасност. Те, разбира се, ще влязат, но обискът ще се проточи, защото не знаят къде да ме търсят в такъв хаос, в този гигантски двор. Как ще ме намерят? Това беше много важен момент. Местната полиция съществуваше в свят, където почти няма престъпления, затова няма да могат да намерят следите ми бързо. Но аз и не оставях следи. Все пак някой бе подготвил капана много логично и технически.

Неочаквано в ума ми възникнаха думите: „Специален корпус“.

За него никъде нищо не пишеше и не се говореше, само слухове пълзяха по Галактиката. Специалният Корпус, отдел на Лигата, които се заемаше с решението на проблеми, непосилни за отделните светове. Предполагаше се, че именно той бе свършил с остатъците от бандитите на Хескел след сключването на мира, унищожил бе нелегалните търговци Т&Р, в края на краищата бе заловил и Инскин. А сега бе настъпил моят ред.

Идват, за да ме хванат, обмислили са всички пътища на отстъплението ми и вероятно са ги блокирали. Трябва бързо да съобразявам и то да съобразявам правилно.

Съществуват само два варианта: през портала или през магазина. Порталът може много лесно да бъде блокиран, през него няма да мога да се измъкна, а в магазина трябва да има и други изходи. Трябва да избира този вариант.

Макар да стигнах до този извод, разбирах, че другите вероятно мислят точно по същия начин, и вратите вероятно са блокирани. Възникна чувство на страх и това в края на краищата ме озлоби. Мисълта, че някой е предусетил действията ми, беше непоносима за

мен. Те трябва да са предвидили всичко, но аз също трябва да им натрия носа в техните пари. Все още имах в запас няколко трика.

Първо, да ги отклоня от следата. Превключих на първа скорост и насочих фургона към портала. Веднага щом я достигнах, натиснах спирачките и изскачайки от противоположната страна на кабината, се затичах обратно. Зад мен се раздадоха няколко изстрела и настъпи тишина. Това ми харесваше повече.

На вратите, водещи към магазина, висяха мощни катинари. Старомодни сигнализатори, които можех да отворя за няколко секунди.

Шперцът работеше безотказно, ритник — и вратата бе отворена. Сигнален звън не последва, но знаех, че някъде там вътре индикаторът показваше, че вратата е отворена. Колкото може по-бързо се затичах към последната врата на противоположната страна на зданието. По пътя проверявах за сигнална сирена при отварянето на поредната врата и внимателно я затварях след себе си.

Най-трудното нещо на света е да бягаш и да оставаш спокоен. Дробовете ми се разкъсваха, когато стигнах служебния вход. Няколко пъти видях проблясвания на светлина отпред и се криех в различни ъгълчета. Имах голям късмет, че никой не ме забеляза. Пред вратата, през която трябваше да изляза, стояха двама мъже в униформа. Придържайки се по-близо до стената, се промъкнах на около двайсет метра и хвърлих газова бомба. В първия момент ми се стори, че са с противогази и че пътят ми е затворен, но след няколко мига те паднаха. Един от тях прегради вратата и като го отместих настрани, я отворих само на няколко дюйма.

На не повече от трийсет фута от вратата беше поставен прожектор, и когато светна, той ме ослепи до болка. Едва успях да приклепна, когато автоматен ред направи във вратата линия от блестящи дупки. Аз буквално оглушах от рева на куршумите дум-дум, но успях да чуя отвън тропота на подковани ботуши. Извадих своя 0,75 и стрелях право през вратата, целейки се по-високо, за да не улуча някого. Това едва ли щеше ги спре, но щеше да ги накара да залегнат.

Те откриха такъв ответен огън, че ми се стори, че там бе разположена цяла батарея. Куршумите свистяха по коридора, на всички страни летяха парчета пластмаса. Бях спокоен за себе си, знаех, че никой няма да се появи зад мен. Буквално притиснал се до пода, пропъльзах в противоположната посока, отдръпвайки се от линията на

огъня. Два пъти завих и накрая се оказах достатъчно далеч от стрелбата, за да рискувам да стана. Коленете ми се огъваха, а пред очите ми играеха цветни петна. Проекторът си беше свършил работата. Виждах всичко като в мъгла.

Движех се бавно, опитвайки се да стигна колкото може по-далеч. Залпът последва веднага, след като отворих вратата, значи е била дадена заповед да се стреля във всеки, който се опита да напусне зданието. Добър капан. Копоите ще ме търсят, докато не ме намерят. Ако се опитам да се измъкна, ще ме застрелят. Всичко това ми напомняше за мишеловка.

В магазина се появи някаква светлина и спрях, замирайки. Намирах се до стената на огромната изложбена зала на селскостопански стоки. В противоположния край имаше трима войници. Забелязахме се едновременно, шумгнах се моментално зад вратата и над главата ми засвистяха куршуми, разрушавайки всичко наоколо. Стана ясно, че военни имаше и вътре. Пултът на асансьора беше от другата страна на вратата, до него бе и стълбището, което водеше нагоре. С един скок се озовах в асансьора, натиснах копчето за подземния етаж и веднага успях да изскоча, щом вратата зад мен се хлопна.

По стълбите гърмяха ботушите на приближаващите се войници. Стори ми се, че вървя право срещу тях, срещу пистолетите и автоматите им. Трябваше да стигна до площадката на стълбището дори и част от секундата преди тях. Влетях на първата площадка. Късметът все още беше на моя страна, те не ме видяха и мислеха, че съм долу. Прилепвайки се до стената, чух викове и свирене, когато те се понесоха да ме хващат в мазето.

В тази тълпа се оказа един разумен. Когато другите тръгнаха по лъжливата следа, чух как той започна бавно да се качва нагоре по стълбите. Нямах повече газови гранати, всичко, което можех да направя, бе да се изкачвам пред него, опитвайки се да шумя колкото може по-малко.

Той се качваше бавно и упорито, а аз се прокрадвах пред него. Така изминахме четири етажа. Аз — по чорапи, с обувките на врата, а той с тежки ботуши, гърмящи по металната стълба.

Наближавайки петия етаж, спрях, без да успея да направя нито крачка. Някой се спускаше отгоре, със същите тежки ботуши, гърмящи

по метала. Напипах някаква вратата, отворих я и се вмъкнах вътре. Пред мен имаше дълъг коридор с различни кантори. Понесох се по него, опитвайки се да се скрия някъде, преди вратата отзад да се отвори и да ме разкъса откосът от дум-дум куршуми. Коридорът изглеждаше безкраен и аз внезапно разбрах, че за нищо на света нямаше да успея да дотичам до края.

Бях плъх, който търси дупка, а дупка нямаше. Вратите бяха заключени всички до една, проверявах ги поред, прелитайки покрай тях. А стълбищната врата зад мен се отвори и пистолетите се бяха прицелили. Не смеех да се обърна и да се убедя в това, но го усещах с всичките фибри на тялото си. Неочаквано една от вратите поддаде и аз нахълтах вътре, без да разбирам какво се е случило. Затворих я след себе си и се прислоних към вътрешната страна на вратата вътре в тъмнината, задъхващ се като подгонен звяр. Внезапно светна лампа и видях мъж, който седеше зад масата и се подсмиваше.

Няма предел силата на шока, който може да обхване човек. Разбрах го от личен опит. Вече ми беше все едно — дали ще стреля, или ще ми предложи цигара. Но той не направи нито едното, нито другото. Той ми предложи пура.

— Вземете си една, ди Грийс, струва ми се, че това е вашият сорт.

Тялото е роб на навика, дори преди смъртта то живее свой живот. Пръстите ми взеха самостоятелно решение и взеха пурата, устните ми я стиснаха, а дробовете засмукаха дима. Очите ми през цялото време наблюдаваха човека, който можеше да ме убие.

Това трябваше да се види. Той се наклони напред и сложи двете си ръце на масата. Аз все още стисках пистолета, насочен срещу него.

— Седнете, ди Грийс, и махнете оръжието. Ако исках да ви убия, бих го направил много по-рано, преди да ви пусна в тази стая. — Веждите му се вдигнаха нагоре от учудване, когато забеляза израза на лицето ми. — Нима мислите, че случайно се оказахте именно тук?

Да, до последния момент си мислех точно така, но сега, когато разбрах ролята си, ме налегна срам. Надхитриха ме и ме победиха по всички параграфи и не ми оставаше нищо друго, освен красиво да се предам.

Сложих оръжието на масата и седнах в предложеното ми кресло. Той бутна пистолета в чекмеджето и се облегна назад.

— Преживях тревожни минути, когато стояхте там, въртейки очи, а артилерията разрушаваше всичко около вас.

— Кой сте вие?

Той се усмихна на бързината на тялото ми.

— Кой съм, не е важно. Важно е каква организация представлявам.

— Корпуса?

— Правилно. Специалния Корпус. Нали не мислите, че съм от местната полиция? Те имаха заповед да ви застрелят. Едва след като им разказах как да ви намерят, те разрешиха на Корпуса да вземе участие в цялата тази работа. Имах няколко човека в зданието, които именно ви „подтикнаха“ да дойдете тук. Всички останали са местни, сърбяха ги пръстите да натискат спусъка.

Това беше малко приятно, но беше истина. Бях под техния контрол, сякаш робот от М-клас. Старецът седеше зад масата, мисля, че бе на около 65, и държеше в ръцете си всички нишки. Играта беше загубена.

— Ол'райт, мистър Детектив, можете да тържествувате. Понататък? Психологическа преориентация, челотомия или просто наказателен взвод?

— Не, нищо подобно. Тук съм, за да ви предложа да работите за Корпуса.

Казаното беше дотолкова нелепо, че едва не паднах от креслото от смях. Аз, ди Грийс, междупланетният крадец, да работя като полицай? Това беше много смешно. А той седеше и чакаше да се успокоя.

— Допускам, че предложението ми има и смешна страна, макар и само на пръв поглед. Помислете и кажете, кой по-добре от крадец би се справи със залавянето на друг крадец?

В това имаше зрънце истина, но не възнамерявах да си купувам свободата, като стана провокатор.

— Интересно предложение, но не мога да изляза от обществото на „плъховете“. Знаете, че крадците си имат свой кодекс.

Той се ядоса и скочи. Беше значително по-висок, отколкото ми се стори отначало, показалецът му се протегна към мен, пробивайки въздуха пред себе си.

— Какви глупости дрънкате? Не се правете на герой от телевизионен театър. Прекрасно знаете, че няма да се срещнете повече с тях през целия си живот! Ако чистосърдечно преминете към нас, то несъмнено ще извлечете от това полза. Цялата същност на живота ви е в индивидуализма и наслаждението от това, което не могат да направят другите. Приключвайки с това сега, вие пак се връщате към него. Не може повече да бъдете междупланетен супермен, но можете да се заемете с работа, която ще изисква всичките ви способности и талант. Убивали ли сте някога човек?

Този неочакван обрат на нещата ме обърка, дори се оплетох с отговора.

— Не, доколкото ми е известно.

— Добре е, че не, защото нямаше да спите толкова спокойно нощем. Проверих това, преди да дойда тук. Ето затова съм убеден, че ще дойдете в Корпуса и ще получите истинско удоволствие, залавяйки престъпници от друг вид, не тези, които имат в кръвта си социален протест, а тези, които убиват и се наслаждават от това.

Увереността му беше потресаваща, той имаше готов отговор за всичко. Нямаше какво да крия и извадих последния си коз.

— А какво ще стане, ако Корпусът разбере, че сте завербували бивш престъпник? И двамата ще ни разстрелят преди изгрев-слънце!

Сега настана негов ред да се смее. Не виждах нищо забавно в това и търпеливо чаках, докато той се успокои.

— Първо, момчето ми, аз съм Корпусът, т.е. неговият ръководител и как мислиш е името ми? Харолд Питър Инскин, така добре ли е!

— Да не би същият този Инскин...

— Същият. Инскин Неуловимият. Човекът, който ограби Фарондмен II по средата на полета и провали множество други правителствени мероприятия. Надявам се, че сте чели за това в юношеските си години? Завербувах ме, както и вас сега.

Той ме държеше на кукичка и го знаеше, а сега реши да ме довърши до край.

— А откъде мислите, че се взимат останалите агенти? Разбира се, не говоря за тези опулените, от специалните ни школи, а за истинските агенти. За тези, които планират операциите, извършват цялата предварителна работа, а след това жънат лаври. Те са

мошеници. Всички до един. Но всичко, което можеха да правят най-добре, сега те правят за Корпуса. Ще се учудите на някои проблеми, които възникват във великата, необятна, шумна Вселена. Единствените, които можем да поканим да работят за нас, са тези, които вече успешно са действали в такъв мащаб. Е, какво ще кажете?

Всичко стана толкова бързо, че няхах време да помисля. Вероятно би трябвало да споря, но мозъкът ми вече беше взел решение. Бях готов да се съглася, не можех да кажа „не“.

Губех нещо, но се надявах да получа още повече. Макар да мога да работя на свобода, но щях да работя с хора. Старите отношения са отминали. Аз отново ставах член на обществото.

От тази мисъл се почувствах много добре. Край на самотата. Дружбата ще замести това, което губя.

ГЛАВА 4

Никога през живота си не съм се лъгал така. Хората, с които се срещах, бяха невероятно тъпи. Те се отнасяха към мен като към някаква буболечка и не можех да разбера как съм попаднал тук. За разбиране, естествено разбирах, имах добра памет. Постепенно се завъртях в тази въртележка.

Намирахме се на спътник, това беше очевидно, но аз изобщо не си представях близо до коя планета или дори в коя слънчева система сме. Всичко беше абсолютно секретно, а това място явно бе свръхсекретният главен щаб и основната база на школата на Корпуса.

Школата ми харесваше. Това беше единственото, което ме предпазваше да не полудея. Тъпанарите седяха и зубреха, а на мен материалът ми се удаваше лесно. Едва сега започнах да разбирам колко сиви са били операциите ми. С техниката и приспособленията, за които научавах сега, преди можех да бъда десетина пъти по-силен и по-хитър. Тази мисъл здраво заседна в мозъка ми, гадничко съблазнявайки ме в минути на депресия и тъга.

Предметите бяха и тъпи, и неприятно скучни. Половината от времето минаваше в работата с архивите — изучаване на безбройните победи и няколкото поражения на Корпуса. Понякога ме обхващаше смъртна тъга, но разбирах, че това е част от изпитателния период — да ме понаблюдават не ме ли тегли към миналото. Усмирявах нрава си, потискайки прозевките и размишлявайки. Тъй като не можех нищо да променя тук, ми трябваше нещо по-така, което би сложило край на каторжната ми работа.

Това беше трудна задача, но аз го открих. След известно време узнах всичко и си го изясних. Наложих се да се занимавам с това, когато всички спяха, но донякъде това правеше търсенията дори по-интересни.

Когато работата стигна до отваряне на катинарите и разбиване на сейфове, бях длъжен да призная, че това не си заслужаваше. Вратите в личните апартаменти на Инскин се заключваха с реверсивен барабан

от стар тип, който нищо не струваше да отворя. Трябваше да влезе спокойно през вратата, без шум. Но така, че Инскин да ме чуе. Лампата светна, той седеше в леглото, насочвайки към мен своя 0,75 калибров.

— Сигурно сте полудели, ди Грийс — изръмжа той. — Да влезете в стаята ми през нощта! Можех да ви застрелям!

— Не, не можехте — отговорих аз, когато той скри оръжието си под възглавницата. — Толкова любознателен човек като вас първо разговаря, после стреля. А пък и тези нощни страсти нямаше да ги има, ако екранът ви беше включен и можех да ви повикам.

Инскин се прозя и си наля чаша вода от автомата над леглото.

— Това, че съм глава на Специалния Корпус, не значи, че трябва да работя за целия Корпус. Понякога ми се налага да поспя. Екранът ми е включен само за свръхважно повикване, а не за всеки агент, нуждаещ се от утешение.

— Не значи ли това, че съм попаднал в категорията на нуждаещите се от утешение? — попитах аз колкото може по-мазно.

— Настанявайте се в която искате категория, дявол да ви вземе — изръмжа той, падайки отново в леглото. — А също така се преместете в коридора и елате при мен утре в работно време.

Стана ми жал за него. Той толкова много искаше да спи и възнамеряваше да заспи колкото може по-скоро.

— Знаете ли какво е това? — попитах го аз, пъхайки голяма блестяща снимка под дългия му счупен нос. Едното му око бавно се отвори.

— Голям военен кораб, който прилича на имперски. А сега в края на краищата се махайте! — простена той.

— Отличен отговор за такъв късен час — казах му аз вежливо. — Това е последният имперски линкор от най-висш клас. Несъмнено една от най-мощните машини за разрушаване от създадените когато и да било. Пълна защитна екранизация в диаметър от половин миля и въоръжение, способно да превърне в радиоактивна пепел всяка съществуваща днес флота.

— Изключвайки факта, че последният линкор е бил претопен преди повече от хиляда години — промърмори той.

Огледах се и доближих устните си до ухото му, за да изключа всякакво недоразумение. Говорех тихо, но ясно.

— Вярно, вярно — казах аз. — Но няма ли да се учудите дори малко, ако ви кажа, че един от тях се строи днес?

О, това трябваше да се види! Одеятото отлетя на една страна. Инскин отскочи в друга. С едно рязко движение той премина от лежащо положение в стоящо и се зае с изучаването на снимката ми. В пижамата, разбира се, той изглеждаше не особено привлекателно: ъгловато тяло на патешки крака, но ако краката бяха тънки, затова пък гласът беше много дебел.

— Говорете, ди Грийс, говорете, дявол да ви вземе! — изръмжа той. — Какви са тези глупости за военния кораб? Кой го строи?

Преди да започна да говоря, бавно извадих пилочка за нокти, ефектно отметнах ръка и започнах да обработвам пръстите си. С ъгълчето на окото си видях как лицето му почервява. Това беше моето малко отмъщение.

— Настанете ди Грийс в архива, за да се ориентира по-добре. Нека се рови в прашните, вонящи папки с вековна давност. Именно това е необходимо за свободния дух на Джеймс ди Грийс. Научете го на дисциплина. Покажете му на какво се крепи Корпусът. При това архивът трябва да се приведе в ред.

Инскин отвори уста, но се отказа и я затвори. Той несъмнено разбра, че в дадения случай, за да не проточва нещата, е по-добре да не ме прекъсва. Аз се усмихвах. След това кимнах и продължих:

— По такъв начин искахте да ме държите в правия път. Да пречупите духа ми под предлога „изучаване на някои сведения за дейността на Корпуса“. В този смисъл планът ви се провали, стана нещо друго. Изучавайки последователно архива ви, аз го намерих за много интересен. Особено системата „С&М“ — категоризатор и памет. Това здание е пълно с машини, където се събират сведения и отчети от всички планети на Галактиката. Всичко това се класифицира, разполага по различни категории и фиксира в паметта. Изкопах това копие от информацията за полетите, която си поръчах. Винаги съм се интересувал от този въпрос...

— И още как — прекъсна ме Инскин. — На времето откраднахте доста кораби.

Удостоих го с горчив поглед и бавно продължих:

— Няма да ви досаждам с подробности, виждам, че сте нетърпелив, в крайна сметка изрових този чертеж.

Той го взе от ръката ми, още преди да го покажа.

— И какво е това? — промърмори той, пробягвайки с поглед по разпечатката. — Но това е обикновен тежкотоварен пътнически кораб. Това е толкова военен кораб, колкото съм аз например.

Това не е лесно: да говориш и презрително да кривиш устни. Но се постарях да го направя едновременно.

— Разбира се няма да го намерите в регистъра на Лигата за военни кораби. Но ви казах, че малко разбирам от това. Стори ми се, че корабът е прекалено голям за целите, за които е предназначен. Той поглъща огромно количество енергия. При това има достатъчно много стари кораби. Това ме накара да помисля и поръчах да ми отпечатат пълния списък на корабите с такъв размер, конструирани в обозримо време. Можете да си представите учудването ми, когато след триминутно размишления „С&М“ даде списък само на шест реда. Единият беше построен за усвояването на друга галактика и доколкото ни е известно, все още е на път. Пет други, всичките Д-тип, са построени по време на експанзията, когато са се премествали огромни количества хора. За нашето време те са прекалено големи. Никак не ми даваше покой мисълта за какво може да бъде използван такъв огромен кораб. Преместих се назад във времето, преглеждайки с помощта на „С&М“ цялата история на усвояване на космоса, за да намеря подходящи сравнения. И ето, в Златния век на Имперските завоевания открих военен кораб от висш тип. Машината дори направи разпечатка за мен.

Инскин хвана двете снимки и започна да ги сравнява. Аз стоях зад гърба му и му показвах най-интересните детайли.

— Отбележете, машинната зала почти не е променена, ето и товарният трюм. Тази надстройка, очевидно нанесена в плана в последния момент, се маха и на мястото ѝ се поставя оръдейна кула. Корпусите са идентични. Изменение тук, преместване там — и тежкия танкер става бърз линкор. Тези изменения могат да бъдат направени по време на строежа, а след това нанесени на чертежа. След известно време някой в Лигата ще открие, че корабът е завършен и може да бъде пуснат. Разбира се, могат да кажат, че това е случайност — чертежите на новопостроения кораб съвпадат на шест места с построения преди хиляда години. Но ако все пак мислите така, залагам сто срещу едно, че грешите.

Никакъв бас не се сключи тази нощ. Инскин имаше не по-лош нюх към всякакви съмнителни нещица. Обличайки се, той продължаваше да задава въпроси.

— А името на миролюбивата планета, която строи това чудовище от миналото?

— Цитануво. Втората планета на звезда в Северната Корона. Единствената обитаема планета в тази система.

— Никога не съм чувал за нея — каза Инскин, отваряйки вратата към кабинета си. — Това може да бъде както добър, така и лош признак. Не за пръв път бедата идва от такива места, за чието съществуване дори не подозираш.

С естествена сдържаност, с която винаги се отличаваше, той натисна копчето за срочно повикване на пулта си. Почти мигновено сънените чиновници и асистенти домъкнаха записите и отчетите. Ние се заровихме в тях.

Скромността не ми позволяваше да говоря пръв, но много скоро Инскин стигна до извода, който бях направил и аз. Той захвърли папката в другия край на кабинета и мрачно погледна зазоряващото се небе.

— Колкото повече гледам това, толкова по-подозрително става. На пръв поглед планетата няма абсолютно никакви мотиви за използването на военен кораб. Но те го строят, това е несъмнено, мога да се хвана на бас за купчина хиляди кредити, висока колкото нашата къща. И все пак, какво ще правят с него? Кога ще го построят? При тях културата е в разцвета си, няма безработица, имат в излишък тежки метали, пълно е с прекрасни магазини за всичко, което произвеждат. Няма кървава вражда, междуособици и други подобни. Ако не беше този военен кораб, можеха да бъдат наречени идеалната планета на Лигата. Трябва да науча за тях колкото може повече.

— Вече съобщих в космодрума, от ваше име, разбира се — каза аз. — Подготвят скоростния катер. Не по-късно от час ще мога да излети.

— Не тичайте пред мен, ди Грийс — каза той с леден тон. — Засега все още аз давам заповеди и именно аз ще ви разреша, когато му дойде времето, самостоятелно да командвате.

За да го подтикна в необходимата ми посока, станах мазен и усмихнат.

— Аз, шефе, само се опитвам да ви помогна да получите повече информация. Та това не е реална операция, а само разузнаване. Аз мога да я изпълня не по-зле от всеки оперативен работник. И това ще ми помогне да придобия опит, толкова необходим за получаването на някакъв ранг...

— Добре — каза той. — Стига сте дрънкали. Вървете. Изяснете какво става. И веднага обратно. Никаква самодейност, това е заповед!

Стори ми се, че се съмнява относно самодейността. И беше прав.

ГЛАВА 5

Отделът по снабдяване и отделът по документацията ми дадоха всичко, което бе необходимо. Слънцето, чисто и ясно, грееше над хоризонта, когато сребристият скелет на кораба ми се издигна над сивото поле и се вряза в космоса.

Пътешествието продължи само няколко дни, повече от достатъчно, за да систематизирам знанията си за Цитануво. И колкото повече научавах, толкова по-малко разбирах защо им е нужен военен кораб. Цитануво беше повторно заселена звезда от системата Целини и аз вече съм бил в тези поселения. Всички те се обединиха в свободни съюзи, понякога се караха помежду си, но до сражение нещата не стигаха. Те, както и всички, споделяха общото отвращение към войната.

И тайно строяха военен кораб?

В края на краищата ми омръзна да мисля за това, изхвърлих тези мисли от главата си и се заех с интересна шахматна задача. Времето мина бързо и накрая на предния екран заблестя Цитануво.

Един от най-важните ми принципи беше: „Тайното не трябва специално да се крие.“ При фокусниците това се нарича отвличане на вниманието. Дайте на хората възможност да видят всичко, което искате, и те никога няма да заподозрат, че зад това се крие още нещо. Затова се приземих с много ефективна маневра на най-големия космодрум, в средата на деня. Вече бях облечен за работа и излязох от кораба, когато амортизаторите още вибрираха. Закопчаяйки платинената катарамна на коженото си наметало, започнах да се спускам по трапа. Малкият тромав робот М-3 гърмеше зад мен с багажа ми. Игнорирайки суетливата активност около митницата, се отправих към главния вход и едва когато някой в униформа се приближи до мен, проявих снизходително внимание към обкръжаващата среда.

Преди да започне да говори, аз се приближих до вратата и спрях.

— Чудесна планета! Великолепен климат! Идеално място за вила. Приветливи хора, винаги готови да се притекат на помощ. Това ми харесва. Приемете най-дълбоката ми благодарност. Много благодаря, че ме посрещнахте. Аз съм Великият княз Сент Анджелио — разтърсих с ентузиазъм ръката му, слагайки там в същото време стотарка кредит. — А сега, вие естествено разбирате, че не е необходимо митничарите да оглеждат багажа ми. Да не отнемаме от времето ви. Корабът е отворен, те могат да проверят каквото желаят.

Маниерите, дрехите, скъпоценностите ми, лекотата, с която се разделях с парите, шикозните чанти можеха да означават само едно. Такъв богат човек няма да се занимава с контрабанда. Служителят промърмори нещо с усмивка, каза няколко думи по телефона и всичко беше уредено.

Група митничари залепиха етикети на багажа ми, погледнаха, колкото за вид в куфара и ме пуснаха. Стиснах ръцете на всички, разбира се, не само ги стиснах, и тръгнах напред. Таксито беше извикано, шофьорът ми предложи хотел. Съгласих се с кимане, докато роботът подреждаше багажа ми.

Корабът беше абсолютно чист. Всичко, което ми беше необходимо за работа, се намираше в багажа ми. Имаше и нещо смъртоносно и избухливо и ако то беше открито, би ми причинило доста неприятности. Затваряйки се в помещението на хотела, реших да променя външността си и да сменя дрехите си. Роботът провери дали няма бъгове в стаята.

Отлично нещо са тези работи на Корпуса. Те изглеждат и действат точно като слабоумните М-3. Но само външно. Умът им е остър, не по-лош от висококласните работи. Освен това набитото тяло буквално е наблъскано с разни прибори и машини.

Той бавно се движеше из стаята, пренасяйки багажа ми и разопаковайки нещата ми, като при това не забравяше да изследва всеки дюйм от повърхността. Като свърши, той спря и ясно доложи:

— Всички стаи са проверени. Намерен е само един оптичен бълг на тази стена.

— Как можеш да го сочиш с пръст? — казах аз на работа. — Нали това може да предизвика подозрението на наблюдателя.

— Не, не може — отговори роботът с механична, уверена интонация. — Аз леко го докоснах и той сега бездейства.

При тези гаранции хвърлих разкошните дрехи и облякох черната униформа на адмирал на Великия флот на Лигата. Получих я с всички украшения, златни бродерии и пълен комплект документи. Не мисля, че беше ефектно украсение, но беше необходима за създаването на съответстващо впечатление на Цитануво. Както и на много други планети, тук разбираха от униформи. Момчета-разсилни, градинари, чиновници — всички имаха своя характерна униформа. Черният ми мундир изглеждаше ефектно и трябваше да привлече вниманието.

Преди да напусна хотела, наметнах отгоре дълга пелерина, скриваща мундира, но имах друг проблем с шлема, украсен със злато, и портфейла с документите.

Досега не знаех за всички възможности на псевдоробота М-3. Може би той щеше да ми помогне?

— Ей, ти, дребния и набития — извиках го аз, — имаш ли някакви отделения или чекмеджета? Ако имаш, покажи ги.

Помислих, че роботът се пръсна. В него имаше повече чекмеджета, отколкото в касов апарат: големи, малки, плоски, тесни, те изскочиха от него в различни страни. В едно имаше пистолет, две други бяха пълни с гранати, останалите — празни. Сложих шлема в едно, портфейла в друго и щракнах с пръсти. Чекмеджетата се пъхнаха навътре и металното му тяло стана гладко, както преди.

Сложих си модно кепе, закопчах пелерината и бях готов. Останалият ми багаж бе миниран: пистолети, газ, отровни игли и други подобни. В краен случай всичко щеше да хвъркне във въздуха. М-3 тръгна с асансьора надолу, а аз слязох по черното стълбище. Срецнахме се на улицата.

Тъй като все още беше ден, не взех въртолет, а наех кола. Бавно тръгнахме из страната и по тъмно пристигнахме в дома на президента Фераро.

Както подобава на ръководителя на богата планета, домът беше великолепен. Моите тайни предпазни мерки бяха се оказали, меко казано, просто смехотворни. Аз със своя тристакилограмов робот минах през охраната и сигнализацията без задръжки. Президентът Фераро, ерген, обядваше. Това ми позволи да изследвам кабинета му без пречки.

Там нямаше абсолютно нищо. Нищо свързано с войни и военни кораби. Виж, ако бях шантажист, друга работа. Тук можеше да се

намери нещо по-лошо от политическа корупция.

Когато след обяда Фераро се върна в кабинета си, там беше тъмно. Чух как мърмореше нещо за слугите и започна да опипва ключа на лампата. Но преди да го намери, роботът затвори вратата и включи светлината.

Седях на масата, пред мен лежаха всичките му лични документи, затиснати отгоре с пистолет, постарах се да изобразя на лицето си свирепо изражение. Докато не се беше свестил от шока, изкомандвах:

— Приближете се и седнете, бързо!

В същия момент роботът така го бутна, че не му оставаше избор, освен да се подчини. Когато видя на масата документите, очите му се опулиха, в гърлото му нещо забълбука. Без да му дам да се опомни, му пъгнах под носа книжката си.

— Аз съм адмирал Тар от Великия флот на Лигата. Това са пълномощията ми. Можете да ги проверите.

Те не можеха да бъдат различени от истинските, затова не се тревожех изобщо. Фераро започна бавно да изучава книжката, след това провери печатите с ултравиолетови лъчи. Това му даде време да се съвземе и да премине в настъпление.

— Какво означава поведението ви? Нахълтали сте в кабинета ми, извършили сте кражба с взлом...

— Положението ви е ужасно — казах аз с възможно най-задгробен глас.

От думите ми по лицето на Фераро премина сянка. Аз продължих:

— Арестувам ви за заговор, изнудване, кражба и много други неща, които окончателно ще се изяснят след изучаването на тези документи. Хвани го!

Тази последна заповед се отнасяше до робота, който отлично изигра ролята си. Той се наведе напред и хвана президента за колана.

— Мога да обясня — помоли се той. — Мога всичко да обясня. Не е необходимо да ме обвинявате във всичко това. Не знам какви са тези документи пред вас, затова няма да твърдя, че са фалшиви. Но вие знаете, че имам много врагове. Ако Лигата знаеше колко трудно е да се управлява тази изостанала планета...

— Е, добре, стига — прекъснах го аз с жест. — На всички въпроси ще отговаряте пред съда. А сега ми отговорете само на един

въпрос: Защо строите военен кораб?

Този човек беше велик актьор. Очите му се разтвориха широко, челюстта увисна и той се строполи в креслото, сякаш са го ударили с чук. Когато отново можа да проговори, думи вече не бяха необходими. Целият му вид изразяваше оскърбена невинност.

— Какъв военен кораб? — въздъхна той.

— Военен кораб от най-висш клас, който се строи в корабостроителниците на Цитануво. В съответствие с тези чертежи — хвърлих ги на масата и му посочих горните ъгли. — А това е вашият собственоръчен подпис.

Фераро все още не беше дошъл на себе си. Той грабна документите и започна да ги изучава, не го карах да бърза. Накрая той ги хвърли настрана и тръсна глава.

— Нищо не знам за никакъв си военен кораб. Това са чертежите на новия товаропътнически лайнер. Това е всичко, което ми е известно. И там наистина стои моят подпис.

Произнесох следващия си въпрос бавно и внимателно, за да може смисълът му задължително да стигне до него.

— И така, вие отричате, че ви е известно каквото и да било за строителството на линкор от най-висш клас по тези чертежи?

— Това са чертежите на обикновен товаропътнически лайнер. Нищо друго не знам.

Лицето му придоби израз на обидено дете. Облегнах се назад, отпуснах се и извадих пура.

— Чуйте нещо за работа, който ви държи — започнах аз. Той погледна с недоумение, тъй като очевидно не беше забелязал, че роботът го държеше за кръста през цялото време.

— Това не е обикновен робот, в края на пръстите му са вградени много интересни прибори: термоелементи, галванометри и разни други любопитни неща. Докато говорехме, той регистрираше температурата на тялото ви, количеството пот и т.н. С други думи пред вас се намира ефективен и оперативен детектор на лъжата. Сега ще чуете как сте лъгали.

Фераро са дръпна от ръцете на работа, като че ли това беше отровна змия. Пуснах красиво кръгче дим.

— Говори — казах аз на работа, — лъга ли този човек по време на разговора.

— Много — отговори робота. — Точно 74% от всичко казано от него е лъжа.

— Много добре — кимнах аз, готвейки се да затворя последния катинар на моя капан. — Значи той е знаел всичко за линкора?

— Субектът не знае за линкора — възрази роботът. — Всичките му заявления както за кораба, така и за конструкцията му, бяха негативни.

Сега настъпи мой ред да се опуля, а на Фераро много би му олекнало, ако знаеше, че мен съвсем не ме интересуваха всичките му хитрини! Разбира се, получих удар под пояса, но не трябваше да си губя ума. Накарах мислите си да се върнат към изходната точка и да преценят ситуацията.

Ако президентът Фераро не знаеше за линкора, значи той служи просто за прикритие. Тогава кой е истинският виновник? Някаква милитаристична клика, желаеща да го свали и да завземе властта? Слабо се ориентирах в работите на планетата и реших да взема Фераро като помощник.

Това вече не беше трудно, дори не се наложи да го заплашвам с публикуването на документите, които намерих в бюрото му. Използвайки тези документи, можех да го накарам да играе по моята свирка. Но нямаше нужда от това. Щом му показах двата чертежа и му обясних приликите, той разбра всичко. На него без съмнение му беше по-лесно, отколкото на мен, да открие кой го е използвал като оръдие в ръцете си. Мълчаливо се споразумяхме да забравим документите.

Беше решено, че следващата стъпка трябва да бъдат корабостроителницата на Церентола. Президентът вече започна да обмисля как да използва ситуацията срещу политическите си противници. Дадох му да разбере, че Лигата иска да спре строителството на линкора. А след това нека играе на политика с опонентите си.

Договорихме се за това, извикахме кола, взвод охрана и тръгнахме към корабостроителницата. Пътят до там беше четири часа. През това време обмисляхме линията на поведението си.

Началникът на корабостроителницата се казваше Рока. Когато пристигнахме, той безгрижно спеше. Шпалир от мундири и пистолети бързо го свестиха. Стори ми се, че той е същият крадец и лъжец като Фераро. Невинен не би могъл да се изплаши толкова много.

Възползвайки се от ситуацията, залепих за него ходещия детектор на лъжата и започнах да му задавам въпроси.

Преди да завършим нашия „разговор“, вече си представях положението на нещата. То беше следното: началникът на корабостроителницата, която строи кораба, няма ни най-малка представа за истинското му предназначение.

Някой по-малко самоуверен, отколкото съм аз, или имащ по-малък жизнен опит, в този момент би могъл да се усъмни във всичко. Аз — не. Корабът съвпаднаше с линкора поне на шест места, а аз не вярвах на случайните съвпадения. Кой път да избира? Ако имаш два избора — избери най-простия! Само не се спирай на глупави шансове и случайности.

Поглеждайки отново изходния чертеж, аз отново обърнах внимание на надстройката. За да се превърне кораба във военен, първо тя трябваше да се махне.

— Рока! — извиках аз застрашително. — Погледни тези чертежи, тази издатина тук. Тя все още ли е на кораба?

Той поклати глава и отговори:

— Не, чертежите бяха променени. Ние поставихме нов противометеоритен апарат за преминаване през планетарните астероидни слоеве.

Отворих чантата си и извадих нов чертеж.

— Апаратът ви случайно не напомня ли това? — подадох му чертежа през масата.

Той потри брадичката си, разглеждайки схемата.

— Да, като че ли — отговори той нерешително. — Не мога с точност да кажа, тъй като всички тези детайли не се отнасят до мен. Отговарям за работата като цяло. Но този детайл много прилича на този, който сега е поставен. Голяма работа. Колко пари похарчихме...

Това беше линкор, без капка съмнение! И в този момент една дума от казаното ме порази като гръм.

— Поставен! — викнах аз. — Вие казахте поставен?

— Да — нерешително отговори той. — Даже си спомням, че там имаше невероятни трудности...

— А още какво? — прекъснах го аз. Студена пот потече по гърба ми. — Двигателите, пултът за управление, те също ли са монтирани?

— Да, разбира се — отговори той. — Нима не знаете? Обичайният график беше силно съкратен и това предизвика маса непредвидени трудности.

Сега вече студената пот се лееше като река от мен. Първоначалният срок беше съкратен почти с година. И нямаше никакви причини да не бъде съкратен още повече.

— Колите! Оръжие! — извиках аз. — Към кораба! Ако е завършен, то ще имаме огромни неприятности и с нищо несравними трудности.

Охраната включи сирените и прожекторите и забивайки в пода акселераторите, се понесохме като светкавица в нощта към стапелите и влетяхме през вратата.

И все пак бяхме закъснели. Нощният пазач бясно замахна с ръце към нас, и конвоят спря. Корабът го нямаше.

Рока изобщо не можеше да повярва на това. Той ходеше напред-назад по празната площадка, на която се строеше корабът. Аз се качих в колата и седнах на задната седалка, от злоба дъвчех пура и се псувах на идиот.

Игнорирайки очевидните факти, като глупак си бях въобразил, че правителството на планетата участва в това строителство. То, разбира се, участваше, но само като камуфлаж. Почувствах присъствието на плъх — стоманен плъх. Плъх, който действаше така, както бих действал аз преди превъплъщението ми.

Сега, когато гризачът се измъкна, ми дойде идея от къде да започна издирванията.

Към нас, клатейки се, се приближи Рока, началникът на корабостроителницата. Хванаха го за косите и поток отбрани ругатни се посипаха върху него. Президентът Фераро извади пистолет и не беше ясно как възнамерява да го използва и какъв да стане: убиец или самоубиец? На мен ми беше все едно. Всичко, което можеше да се очаква от него и всичко, което можеше да го безпокои, бяха следващите избори, когато избирателите и политическите му противници нямаше да му простят загубата на кораба. Моите грижи бяха значително по-сложни.

Трябваше да открия линкора, преди да започне да се мотае из Галактиката.

— Рока! — викнах аз. — Вървете в колата. Искам да прегледам отчетите ви, всички отчети, и искам да направя това веднага.

Той с мъка се качи в колата, явно не осъзнавайки все още какво искат от него и защо. След това, като забеляза, че е тъмно, промърмори:

— Но, адмирале... по това време... всички още спят...

Готвех се да се развикам, но не беше необходимо. Явно той разбра всичко по израза на лицето ми и хвана слушалката на радиотелефона.

Обикновено ненавиждах тези бюрократични порядки, тези книжни прегради, но сега се молах за тях. Тези хора имаха цяла наука. Нито един нит няма да се изгуби, а ако това се случи и той изчезне, за това ще бъде съставен документ в пет екземпляра. Те струпаха на масата меморандуми, паметни бележки, актове от поръчки, различни запитвания.

Необходимите ми факти буквално тънеха в тези хартиени катакомби. Но нямаше какво да се прави. Не започнах да търся първопричините, това би било прекалено дълго, а съсредоточих вниманието си върху последните изменения, такива като оръдейната кула. Това би трябвало бързо да извади на бял свят групата виновни.

Чиновниците накрая разбраха какво искам от тях. Възпламененият огън на патриотизма и страшният глас на началниците ги караха да тичат с риск да си строшат главата.

Сега беше достатъчно да посоча посоката на търсенията и съответните документи се оказваха в ръцете ми.

Крачка след крачка картината се изясняваше. Тънката паяжина на подправяния, подкупи, канцеларщина и фалшификации. Да създаде всичко това можеше само глава, подобна на моята. От завист дори изкрещях. Както всички велики идеи, тази беше извънредно проста.

Групата или групите неизвестни постепенно са променили по свой начин програмата на строителството. Несъмнено първоначално това е била програма за строеж на огромен транспортен лайнер, след това малко са го подправили, а накрая и съвсем видоизменили.

Всичко беше направено с изкуствеността на истински гений. Заповеди, изхождащи от различни източници, бяха изменяни и изопачавани. С много труд успях да измъкна всички тези източници. Във всички случаи са били подставени. В някои случаи бяха дотолкова

скрити, че първоначално не можех да повярвам как може да мине такава заповед, докато не ми обясниха, че ред офицери имат временни секретари, докато техните обичайни секретарки и асистенти боледуват, всички девойки една след друга са получили хранително отравяне. Просто някаква епидемия! Всяка една от тях поред е замествана от една и съща жена. Тя е оставала достатъчно дълго на всяко място, за да се убеди в придвижването на плана на строителството на линкора.

Тази девойка очевидно е помощник на главатаря, който е организирал всичко. Той седеше в центъра на този удар, сякаш паяк в паяжина, и дърпаше конците, привеждайки в движение цялата тази работа, осъществявайки своята идея. Първата ми мисъл беше, че в работата трябва да се включи бригада, но след това разбрах, че тази идея е погрешна. По-нататък се заех само със същността на поправките. В някои случаи документите не бяха подправяни, явно тук моят тайнствен X сам е изпълнявал работата. X имаше постоянна длъжност помощник-инженер дизайнер. Една след друга се разплитаха нишките, водещи към кантората. Той също имаше секретарка, чието боледуване съвпаднаше с работата ѝ в другите отдели.

Когато накрая станах от масата, гърбът ми се беше схванал и гореше, като че ли ме бяха проболи с нажежена тел. Изпих някакво обезболяващо хапче и хвърлих поглед към войската от помощници. Бяха измъчени, не спали заедно с мен 72 часа. Седяха, подпрени на мебелите, и чакаха заповедите ми. Дори президентът Фераро беше тук, косите му бяха разчорлени и висяха на пръчки.

— Разровихте ли това престъпно гнездо? — попита той, пъхайки ръка в косите си.

— Да, намерих ги — отговорих аз. — Само че това не е престъпно гнездо, а един човек, майстор на престъпния свят, който има в нокътя на малкото си пръстче повече талант, отколкото вашите продажни бюрократи, и неговата жена-асистент. Те двамата са направили всичко. Името или псевдонимът му е Пепе Перо, а тя се казва Ейнджълин...

— Веднага да се арестуват! Стража, стража... — и Фераро изскочи от стаята. Заповядах му да се върне обратно.

— Това би било най-доброто, което бихме могли да направим. Но в даденият момент е невероятно трудно, тъй като те са откраднали

линкора, а не само са го построили. В него всичко е автоматизирано, на първо време няма да е необходим дори екипаж.

— Какво сте решили да правите? — попита един от чиновниците.

— Ами нищо — отговорих аз по маниера на стар космически вълк. — Флотът на Лигата вече е излязъл на лов за престъпниците и скоро ще чуete за тяхното залавяне. Благодаря на всички за помощта.

ГЛАВА 6

Казах това с весел и бодър тон и те излязоха. За миг им завидях за святата вяра във Флота на лигата. А нали в действителност съобщението за Флота беше също такава лъжа, както и адмиралското ми звание. Продължавах да работя за Корпуса. Инскин вече трябва да е получил последната ми информация. Изпратих му псиграма, но засега отговор нямаше. Вероятно идентифицирането на престъпниците задържаше отговора.

Новото ми съобщение беше кодирано, но разшифровката му нямаше да бъде особено трудна работа. Сам го отнесох в предавателния център. Псиграμισът седеше в прозрачната си стаичка, когато влязох там. Очите му имаха отсъстващ израз, той говореше нещо по микрофона, предавайки някакво съобщение през пространството на Галактиката.

Отвън шифровчиците кодираха, копираха и записваха съобщенията, но нито един звук не проникваше през изолираните стени. Почаках, докато не ми обърне внимание и ми подадох листче хартия.

— Лигата, Централна-14, спешно — казах аз.

Той вдигна вежди, но нищо не каза. След няколко секунди имахме за връзка верига от псиграμισи. Той четеше кодовите сигнали отчетливо, изговаряйки ги внимателно, но тихо. Мощта на мислите му пронизваше разстоянието на много светлинни години. Когато завърши, взех текста, скъсах го и пъгнах парчетата в джоба си.

Този път получих доста бързо съобщение. Явно Инскин чакаше моето. Микрофонът беше изнесен при шифровчиците, а самият аз стенографирах кодовите групи.

— ... куви дил флие, и ако не го направиш, не се връщай!

Съобщението накрая беше с директен текст и псиграμισът се усмихна, четейки тези думи. Развихах му се да не мисли да се раздрънка за това, тъй като съобщението е секретно, защото в

противен случай аз лично ще го застрелям. Усмивката му изчезна, но от това не ми стана по-леко.

Разшифрованото съобщение се оказа не чак толкова лошо, както се опасявах. По-нататък, до следващата заповед, трябваше да проследя и пленя линкора. Можех да се обърна към Лигата при първа необходимост. До приключването на работата трябваше да остана на длъжността адмирал и да държа Инскин в курса на събитията. Щастието ми щеше да е пълно, ако не беше това отвратително заключение с открит текст.

Получих дълго чаканото си назначение. Но само как! Плени линкора или се прости с главата си. И нито дума за героичните ми усилия по разкриването на престъплението. В какъв безсърдечен свят живеем!

Накрая умората ме победи и отидох да спя, тъй като основната ми работа сега беше да спя и да чакам...

Наистина сега чакането беше единственото, което можех да правя. Без да смятаме допълнителните грижи, като повикване на крайцер лично за себе си и събиране на допълнителни данни за крадците. Но това наистина беше второстепенно по отношение на основното — да чакам лоши новини. От гледна точка на организиране на разследването Цитануво беше най-доброто място. Изчезналият кораб можеше да се движи във всяко направление. С всяка минута сферата на възможното му местоположение нарастваше пропорционално на куба на изминалото време. Екипажа на крайцера, в който се намирах, държах в пълна бойна готовност, ограничавайки областта на придвижването му на сто ярда от кораба.

Сведенията за Пепе и Ейнджълин бяха много малко, те умело прикриваха следите си, произходът им беше неизвестен, само слабият акцент в произношението говореше, че не са местни. Имаше мъглива снимка на Пепе, дебелобуз юначага със злобно лице. Снимка на момичето изобщо нямаше. Гонен от нетърпението си, накарах психограма на кораба непрекъснато да прослушва пространството и да ми съобщава за всички произшествия в космоса.

След това с навигатора ги нанесохме на картата и се опитахме да разберем дали попадат в растящата сфера на възможното местонахождение на откраднатия кораб. Някои инциденти ставаха вътре в тази област, но при анализа се оказваха от естествен произход.

Отивайки да спя, оставих заповед при откриването на извънредно произшествие в опасната зона да ме събудят незабавно. Вдигнаха ме късно през нощта и ми подадоха лист хартия. Разтрих очи и като прочетох първите два реда, веднага натиснах копчето за обща тревога.

Трябва да кажа, че тези момчета си знаеха работата. Още не бях успял да дочета съобщението, когато вече виеха сирените, корабът затвори люковете и излетя. Когато зрението ми се възстанови след претоварването и листчето отново попадна във фокус, дочетох го и след това го прочетох още веднъж по-внимателно.

Всичко изглеждаше както и очаквахме.

Свидетели нямаше, но няколко мониторни станции са фиксирани използването на оръжие с голяма мощност, с огромна енергия. С помощта на трансгулация изчислихме координатите и намерихме един товарен кораб. В корпуса му имаше дупка, голяма колкото железопътен тунел. Товарът от плутоний беше изчезнал.

Във всеки ред на съобщението виждах Пепе. Тъй като на линкора нямаше екипаж, той действаше напосоки. При опит да плени чужд кораб или при преговори винаги присъства елемент на риск. Затова той просто е извикал нищо неподозиращият товароносач и го е разстрелял от чудовищните си оръдия. Осемнайсет човека са били мигновено убити. Крадците са станали също и убийци.

Тръпнех от желание да действам. И много се страхувах да не допусна грешка. Дребосъкът Пепе се оказа безжалостен убиец. Когато му бе необходимо нещо, той просто идваше и си го вземаше, унищожавайки всичко на пътя си. Още много хора можеха да загинат и задачата ми бе да направя броя им възможно най-малък.

По идея трябваше да се хвърля в бой за възмездие, святкайки с топовете. Прекрасна мисъл, а имах и съответното желание. Но само не знам, къде е той? Линкорът, разбира се, бе гигантски кораб, но в мащабите на космоса той бе просто прашинка. Докато се държи извън търговските линии и станции с техните радари, ще бъде невъзможно да бъде намерен.

Да, а ако го намеря, как ще го пленя? Та нали това изчадие на ада по мощност не отстъпва на който и да е кораб. Това ме измъчваше ден и нощ, но не намирах отговор на измъчващите ме въпроси.

Отговорът дойде внезапно. Щом не знам къде е Пепе, трябва да направя така, че той да дойде там, където искам.

Някои факти бяха в моя полза. Например това, че го накарах да започне играта, преди да е напълно готов. Разбира се, той не е възнамерявал да отлита в деня, когато пристигнах. Но всеки план, а особено такъв щателно разработен като неговия, трябва да предвижда действия в случай на опасност. Двигателите, управлението, въоръжението на линкора бяха монтирани малко преди пристигането ми, но са останали недооправени много допълнителни неща. Един от свидетелите заяви например, че е видял как по време на старта от кораба са висели силови и подаващи кабели.

Пристигането ми е извело Пепе от равновесие и в това отношение имах преимущество пред него. Сега ми беше необходимо да мисля така, както и той, да предвидя следващата крачка и... да го хвана в капана. Изпратиха крадец да хване крадеца. Теоретично всичко изглежда прекрасно, но само щом си помисля за тактиката, ми става неприятно.

Пия и паля пура. Изпускам кълбо дим и наблюдавам как се движи. Това ме отпуска. В края на краищата, какво може да се направи с линкор? Той, разбира се, е добре приспособен за космическо пиратство, но нали това не е всичко.

— Чудесно, чудесно, но защо пък линкор?

Заговорих сам със себе си, обикновено това е лош признак, но сега не ми беше до това. Мисълта за космическо пиратство дълго време ми се струваше единствено вярната, докато в очите ми не се хвърли една крещяща несъобразност.

Защо линкор? Защо са всички тези години труд и грижи, за да се получи кораб, който двама човека могат с мъка да управляват. Нали и десета част от усилията на Пепе биха стигнали, за да построи крайцер, който също прекрасно става за целите на пиратството.

За целите на пиратството, но не за целите на Пепе. Той е желал линкор и е получил линкор. Това означава, че в главата му има нещо друго освен пиратството. Но какво? Очевидно е, че е маниак и психо и не е важно как е могъл да се промъкне през мрежата на официалното атестиране. Това предстоеше да се изясни. Но за тази цел трябваше първо да бъде заловен.

Планът вече започна да се подрежда в главата ми, но исках да му дам време да узрее. Първо, трябва да съм сигурен, че добре познавам Пепе. Всеки човек, който успява да излъже целия свят при строителството на кораб, а след това и да го открадне, няма вечно да стои в сянка. Корабът има нужда от екипаж и база за зареждане с гориво и ремонт.

Ще му се наложи да се погрижи първо за горивото, изпотрошеният корпус на товароносача бе ням свидетел за това. В качеството на база може да бъде използвана безлюдна планета.

Да се събере екипаж в мирно време е по-трудно, макар че и тук бих могъл да измисля няколко варианта. Да речем, обиколка по затвори, психиатрични болници и лечебници. Действате в това направление и ще намерите екипаж, готов за всякакви пиратски нападения. Но все пак пиратството естествено е много слаба игра за амбициите на този младеж. Той вероятно иска да управлява цяла планета, а може би и цяла система? Или повече? Дори потреперих при тази мисъл. Нямах ли нещо подобно в миналото? По време на Кралските войни няколко човека с малко кораби и общ обем на мозъка по-малък, отколкото на Пепе, установиха нещо от рода на империя. В крайна сметка всичките ги свалиха, но цената на това беше много висока.

Планът узря и чувствах, че е добър. Може би в някои детайли имаше слабости, но това не е важно. Ясна ми е основната цел и мисъл, идея и начин за осъществяването ѝ. В престъпленията съществуват естествени закони, както и във всяка друга област.

— Незабавно офицера за свръзка при мен! — извиках аз по микрофона. — И няколко чиновника с транскибери. И бързо — въпрос на живот и смърт е!

А това последното не трябваше да го казвам, изважда ме от имиджа. Закопчах си яката, оправих отличителните знаци и изправих рамене. Сега, когато влязат, аз отново щях да бъда изцяло адмирал.

По моя заповед корабът излезе от хиперпространството, за да може псиграмистът да се свърже с другите оператори. Капитан Стинг ръмжеше, че спираме двигателите и губим скъпоценни дни, докато екипажът му изпълнява ненормални заповеди. Той не можеше да разбере плана ми. Той, естествено, бе капитан, но аз съм адмирал, макар и временно.

По моя заповед навигаторът направи сфера на убягване, която отстоеше на възможно най-голямо разстояние от откраднатия кораб по време на дневния му път. Схемата обхвана ред звездни системи, които бяха малко на брой, и психрагмистът можеше поред да ги вика и да предава съобщенията, които се предаваха там на офицера по Международни Отношения.

С разширението на сферата психрагмистът преминаваше към нови обекти. Аз през това време подготвих текста на основното съобщение и направлението за предаването му, както и допълнителното съобщение, което психрагмистът изпращаше на Централна-14. Там отряд психрагмисти се свързваше с отделните планети, ползвайки постоянно списъка им.

Всички основни и допълнителни съобщения бяха на една и съща тема. Аз подробно и с ентузиазъм излагах, обсъждах и негодувах. Написах огромен брой варианти в най-различни форми. Искан същността на информацията в такъв или друг вид да попадне във всички вестници и списания в тази разширена сфера.

— Какво значи всичко това, гръм да ви поразят? — мърмореше капитан Стинг.

Беше му скучно, той отказваше да участва в операцията, смятайки я за безсмислена. И голяма част от времето прекарваше в каютата си, ругаейки с всичка сила. От скука или любопитство прочете едно от съобщенията ми...

— Милиардер в търсене на собствен свят... Космическа яхта с приказен разкош... — лицето на капитана придоби малинов оттенък. — Какво отношение има тази глупост към залавянето на убийците?

Когато се намирахме заедно, той беше вежлив, но по неуволими признаци се забелязваше, че ме смята за фалшив адмирал. Без съмнение оставах старши, но отношенията ни бяха само формални.

— Тези брътвежи и глупости са примамката, на която ще клъвне нашата риба — говорех му аз. — Капан за Пепе и неговата партньорка.

— А кой е този митичен милиардер?

— Аз — казах аз. — Винаги съм искал да бъда богат.

— А този кораб, космическата яхта, къде е тя?

— Сега се строи в космическата корабостроителница в Удрид. Ще отидем там веднага след като завършим подготовката.

Капитан Стинг хвърли съобщението на масата и изтри ръцете си толкова внимателно, сякаш се боеше да не пипне инфекция. Опитваше се честно да схване нещата от моята гледна точка, но без ни най-малък успех.

— Нищо няма да излезе — изръмжа той. — Защо сте уверен, че те ще прочетат поне една от тези бележки? А ако прочетат, защо пък трябва да се заинтересуват? Според мен губите време и той ще се изплъзне между пръстите ви. Трябва да се вдигне тревога и да се оповестят всички кораби. Да се приведе Флота в състояние на пълна бойна готовност и да се изпратят патрули по всички космолинии...

— Които той може лесно да заобиколи и чисто и просто да унищожи, което е по-вероятно. Така че това не е изход — отговорих му аз. — Този Пепе е много ловък и хитър, действа като игрален автомат. В това е неговата сила и едновременно слабост. Такива като него смятат, че никой друг не може да мисли по подобен начин. А аз мога!!!

— Няма да умрете от скромност — подхвърли Стинг.

— Точно така — отговорих аз. — Лъжливата скромност поражда некомпетентност. Възнамерявам да хвана този подлец и ще ви разкажа как ще го направя. Той отново ще извърши нападение и там, където това стане, ще се окаже пресата с моите съобщения. Независимо от целите на нападението, той ще вземе всички вестници и списания, които може да намери. Отчасти за да удовлетвори самолюбието си, но главно за да бъде в курса на събитията, които го интересуват. Такива например като движението на корабите.

— Вие само предполагате, но не можете всичко точно да знаете.

Дълбоката му увереност в моята некомпетентност започна да ми действа на нервите. Сдържах раздражението си и опитах за последен път.

— Да, предполагам, но основавайки се на фактите. От товароносача той е взел всичко, което може да се чете, това веднага ми направи впечатление. Ние няма да можем да предотвратим новата атака на линкора, но можем да се убедим след това дали всичко ще тръгне така, както мисля.

— Не знам — каза капитанът, — това звучи като...

Така и никога не научих какво му звучи това на капитана, и за негово добро, тъй като щеше да бъде в нокаут веднага след думите си, а аз по такъв начин щях да подроня авторитета на псевдотитлата си.

Ревът на сирена го прекъсна и ние се хвърлихме към свързочната рубка.

Капитан Стинг спечели надбягването с половин корпус, това беше негов кораб и той знаеше по-добре пътя. Псиграμισът държеше разшифрован текст, но всичко беше ясно по израза на лицето му. Той ме погледна с твърд и студен поглед.

— Те отново са атакували, разрушили са спътник за снабдяване и са убили 34 човека.

— Ако планът ви не проработи, адмирале — прошепна дрезгаво капитанът в ухото ми, — лично аз ще наредя жив да ви одерат!

— Ако планът ми не задейства, капитане, няма да има какво да дерете. А сега, с ваше разрешение, тръгваме към Удрид за яхтата си, и то веднага.

Тази ненавист и презрение към действията ми ме вбесиха и изкараха от равновесие. Сега се ръководех от злоба, а не от логика. Овладях се и подредих мислите си.

— Задръжете изпълнението на последната команда — извиках аз, връщайки се към ролята на стар космически вълк. — Установете връзка и изяснете, не е ли спирал някой около спътника?

Докато псиграμισът работеше по моя въпрос, прегледах някои документи. Редниците и офицерите напрегнато чакаха, правейки слаби опити да ми покажат омразата си. Отговорът трябваше да пристигне до десет минути.

— Точно така — отговори накрая псиграμισът. — Резервен кораб е спирал там дванайсет часа преди атаката. Освен всичко друго са оставени вестници, съдържащи статиите Ви.

— Много добре — отговорих аз. — Изпратете обща заповед да се прекъсне транслирането на съобщения. Предавайте заповеди само с помощта на псиграμισите, без да използвате друго сигнално оборудване. Не трябва да ни подслушват.

Бавно излязох, като господар на положението. Но обърнах глава настрана, за да не видят студената пот по лицето.

Насочихме се към Удрид, където ме чакаше яхтата на милиардера „Елдорадо“. Началникът на корабостроителницата, показвайки ми кораба, правеше деликатни опити да удовлетвори любопитството си. Но от садистко желание за отмъщение на Флота не му казах нито дума за мисията си. След проверката на апаратурата и

системата за управление помолих да освободят кораба. В астронавигатора беше заложена лента, която щеше да ме изведе по курса, упоменат в статиите. Трябваше само да натисна копчето.

И аз го натиснах.

Това беше прекрасен кораб, корабостроителницата се беше погрижила дори за дреболиите. От носа до кърмовите дюзи беше покрит с метал с висока степен на отразяване, т.е. чисто злато. Има и други метали с висока отразителна способност, но нито един от тях не прави такова впечатление. Вътрешната архитектура беше също великолепна. Цялата тази работа не беше предвидена на чертежите. Флотът трябваше да приспособи яхтата към моите нужди.

Всичко беше готово. Или Пепе ще ме превземе, или ще стигна райската планета на милиардера. Ако това се случеше, за мен ще бъде по-добре и да си остана там.

Сега, когато бях в космоса, предишните ми съмнения се събудиха. Планът, който изглеждаше толкова ясен и логичен, сега започна да ми се струва идиотски.

— Дръж за своето, моряк — казах си аз, използвайки адмиралския тон. — Нищо не се е променило, това все още е най-добрият, единствен план, възможен при дадените обстоятелства.

А така ли беше? Можех ли да бъда уверен че Пепе, летейки на своя кораб и хранейки се с флотска дажба, ще се заинтересува от комфорта и разкоша? Или, ако разкошът не го вълнуваше, ще поиска ли да завладее имуществото на собственика на цяла планета? Натоварих трюма с всичко, което може да пожелае човек, и оставих информация за това във всички мислими места. Въдицата беше хвърлена, но дали щеше да я налапа?

Не мога да кажа. Състоянието ми беше крайно нервно. Опитвах се да концентрирам вниманието си върху още нещо, но нищо не се получаваше.

Следващите четири дни минаха спокойно.

ГЛАВА 7

Когато прозвуча сигналът за тревога, почувствах огромно облекчение. Можех да бъда убит и превърнат в прах, но работата не беше в това.

Пепе се хвана на въдицата. Единственият кораб в Галактиката, който можеше да изглежда на екрана толкова огромен от такова разстояние, беше неговият. Огромната енергия на двигателите на линкора му позволяваха да създава такова спиречно поле, че моята яхта буквално се изправи на носа си. Едновременно светна и сигналът: „Внимание, радиопредаване“. Почаках, доколкото ми стигаше търпението, след това включих радиоприемника. Чу се глас:

— ... че вие сте под прицела на военен кораб! Не правете опити да хитрувате или по какъвто и да било друг начин...

— Кой сте вие и какво искате, дявол да ви вземе! — извиках аз в микрофона. Скенерът ми беше включен така, че можеха да ме видят, моят екран оставаше тъмен, те не транслираха образ. Можеха да видят разкошните ми дрехи, богато мебелираната кабина зад гърба ми, но, разбира се, не можеха да видят ръцете ми.

— Не е важно кои сме! — прогърмя гласът от радиото. — Изпълнявайте разпоредбите, ако искате да останете жив. Дръпнете се от управлението, докато не се прикачим, след това ще правите всичко, което ви кажа.

Чуха се две приглушени прецтраквания. Това бяха магнитите, които се лепнаха за корпуса. Корабът се наклони. Тъй като знаех, че ме наблюдават, опулих уплашено очи и започнах да се оглеждам, търсейки път за спасение. Яхтата се разположи в космическия шлюз на линкора. Натиснах копчето и изпратих робота-заварчик на мястото му по предварително замисления план.

— А сега ми позволете аз да ви кажа нещо — изревах аз в микрофона, сваляйки маската на изплашен милиардер. — Първо, повтарям думите ви: изпълнявайте разпорежданията, ако искате да останете живи. И ще ви покажа защо...

Завъртях превключвателя, подаващ последователната програма за работа. Корпусът естествено беше силно намагнитен и здраво държеше бомбите. В съответствие със зададената програма скенерът в кабината се включи на подаден чакащ режим, а в генераторния отсек — в работен. Проверих преносимия екран-монитор и започнах да навличам скафандъра. Необходимо беше това да се направи бързо, поддържайки едновременно и разговора. Те трябваше да бъдат уверени, че аз продължавам да си стоя в кабината за управление.

— Както виждате, това е генераторът на кораба. Деветдесет и осем процента мощност сега захранват електромагнитите. Практически е невъзможно да бъдем разделени. И не ви съветвам да го правите.

Скафандърът беше надянат, но аз продължавах да говоря, използвайки микрофона, присъединен към главния предавател през шлема. Картината на монитора се промени.

— Сега виждате водородна бомба, която се държи на предпазител само благодарение на това, че магнитното поле е притиснало корпуса на вашия линкор към нея. Тя без съмнение ще избухне, ако се опитате да се отделите.

Хванах екрана-монитор и се понесох към шлюза.

— А ето това е друга бомба — казах аз, гледайки с едното око екрана, а с другото — бавно отварящия се входен люк. — Тя има датчици на корпуса. Ако се опитате да разрушите част от кораба ми или да отворите главния входен люк, тя ще детонира.

Вече бях в космоса, приближавайки се към огромния линкор.

— Какво искате? — това бяха първите думи на Пепе, казани след моята демонстрация.

— Искам да поговоря с вас и да стигнем до съгласие, представляващо интерес и за двама ви. Но за да можете правилно да разсъждавате за възможностите ми, ще ви покажа останалите бомби.

Показах им останалите бомби, не беше трудно. Скенерите на яхтата работеха по предварително зададената програма. Бегло им демонстрирах цялото си останало въоръжение, което можеше да доведе до съвместната ни гибел, а аз вече се бях промъкнал през дупката в корпуса на линкора, направена от робота. Това място беше щателно избрано по чертежите, тук нямаше дебела броня и датчици-пазачи.

— Да, да... разбрах... вие сте летяща бомба. Престанете с репортажа си и ми кажете, какво възнамерявате да правите?

Този път не му отговорих. Изключвайки микрофона и дишайки като ловджийска хрътка, се носех по коридорите на линкора. Ако се вярва на чертежите, някъде тук трябваше да бъде вратата към кабината за управление. Пепе, разбира се, е там.

Влязох, извадих пистолета си и го насочих към тила му. Ейнджълин стоеше до него и гледаше към екрана.

— Играта свърши — казах аз. — Стойте спокойно и не мърдайте.

— Какво значи това? — попита той злобно, гледайки екрана пред себе си. Девојката се досети по-рано. Тя се обърна и възкликна:

— Той е тук!

Те ме зяпнаха, объркани и изплашени.

— Вие сте арестуван, главатарю — казах му аз. — И момичето ви също.

Ейнджълин затвори очи и падна на пода. Наистина или престорено, не знам. Под прицела на пистолета ми Пепе я подхвана и я сложи в амортизационното кресло до стената.

— Какво... какво ще стане сега? — попита той с треперещ глас. Долната му челюст трепереше, в очите му имаше сълзи. Това не ми направи никакво впечатление, не бях забравил колко хора бе погубил. Той се завлече до креслото и почти падна в него.

— Какво ще направят с мен? — попита Ейнджълин. Тя вече беше отворила очи.

— Не знам какво ще направят с вас — казах аз отчуждено. — Това ще реши съдът.

— Те ще направят с мен всички онези неща — разплака се тя. Ейнджълин беше млада, чернокоса и красива, сълзите съвсем не я загрозяваха.

Пепе скри лицето си с ръце, раменете му се тресяха. Насочих пистолета към него.

— Престанете. Пепе. Трудно е да повярвам на разкаянието ви. Сега на път насам са няколко кораба на Флота, преди минута автоматично се включи сигнал за тревога. Мисля, че те ще се радват да видят човека, който...

— Не ме предавайте на тях, моля ви! — тя вече беше на крака, притискайки се с гръб към стената. — Те ще ме приберат в затвора, ще

променят мозъка ми — спъвайки се, тя вървеше покрай стената. Огледах се за Пепе, като не исках да го губя от погледа си за дълго.

— Нищо не мога да направя — казах й аз. Обръщайки се към нея, видях как се отваря малка врата и Ейнджълин изчезва.

— Не мислете да бягате! — викнах аз след нея. — Нищо няма да излезе от това.

Пепе издаде странен звук и се обърнах към него. Сега той седеше изправен, лицето му беше сухо. Той се смееше, а не плачеше.

— Ето така. Тя и вас подхлъзна, мистър супердетектив, бедната малка Ейнджълин с нежните очи — той отново се прегъна, тресейки се от смях.

— Какво значи това? — изръмжах аз.

— Още ли не сте разбрали? Тя жално нареждаше... и ви завъртя на пръста си. Целият план по строителството на линкора и кражбата му беше неин. Тя ме привлече, напълно ме подчини на волята си. Живях с нея и едновременно бяха щастлив и се презирах. Радвам се, че всичко стана така. Поне й дадох шанс. Макар да ми се струваше, че ще се взривим, когато тя излезе.

Стоях пред него като парализиран.

— Лъжете — казах рязко аз, но вече и сам не вярвах на това.

— Не. Това е истина. Вашите момчета-психиатри ще разложат мозъка ми на парченца и ще се убедят, че не лъжа. Абсолютно.

— Ще претърсим кораба, тя не може да се крие дълго.

— Тя няма да се крие — отговори Пепе. — В едно от помещенията скрихме бързоходен катер. Може би сега тя тръгва.

Почувствахме през пода отдалечено трептене и вибрацията на отблъскване.

— Флотът ще я хване — каза му аз с увереност, която сам не усещах.

— Може би — каза той, внезапно спирайки да се смее и ставайки сериозен. — Може би. Но й дадох шанс. С мен е свършено, но тя знае, че я обичах докрай — той изскърца със зъби, сякаш чувства внезапно силна болка. — Само че на нея й е все едно.

И двамата млъкнахме и не мърдахме повече, докато не се приближиха корабите на Флота и техните катери не се прилепиха към линкора.

Завзех линкора и свърших с този кошмар! Не можех да се виня, че момичето се изплъзна. Ако тя се промъкне между корабите на Флота, това ще бъде тяхна грешка, а не моя.

Тържествувах за победата.

Но щастието ми не беше пълно. Имах предчувствието, че пак ще се срещнем с Ейнджълин.

ГЛАВА 8

Животът ми щеше да бъде много по-приятен, ако тежките ми предчувствия никога не се оправдаеха. Не трябваше да виня Флота, че е изпуснал Ейнджълин — те не са първите, нито последните, които подценяваха това, което се намира зад тези прекрасни очи. И себе си също не обвинявах. След първата ми грешка, когато й позволих да се измъкне, бе важно да не допусна и втора. Още не бях повярвал докрай на това, което разказа Пепе за нея. Цялата история можеше да се окаже ловко скроена лъжа, за да отвлече вниманието ми от неговата персона.

Аз съм много недоверчив човек. Цевта на пистолета ми беше насочена точно между очите му, пръстът леко натискаше спусъка. Така продължи до момента, когато в кабината влезе отряд космонавти.

Когато арестуваха Пепе, включих сигнал за обща тревога за залавянето на Ейнджълин със специално предупреждение да бъдат максимално предпазливи. Още преди всички кораби да приемат сигнала, на екрана на моя локатор се появи изображението на катера й.

Въздъгнах облекчено и високо. Ако тя наистина е мозъкът на цялата операция, не бих искал да я загубя. Заедно с Пепе и линкора тя представляваше прекрасен подарък за Инскин. Пък и нямаше шансове, корабите се устремиха след нея от всички страни. За тях това бе обикновена работа и сега всичко беше само въпрос на време.

Предавайки всички работи и линкора на Флота, се върнах в своята разкошна яхта, налях си голяма чаша шотландско уиски — такава нямаше никой в радиус от двайсет светлинни години — и запалих дълга пура. Седнах в комфортната зала пред екрана и наблюдавах преследването.

Ейнджълин вероятно се гърчеше от болка, правейки остри завои, за да избегне пленяването. Претоварването от порядъка на 15 G може да я лишат от съзнание. Но всичко това е интересно, макар и напразно, тъй като те все едно хванаха катера в мрежа и скоро щяха да я арестуват. Никой от нас не предполагаше колко важно бе това време, докато абордажната група не нахълта в катера.

Той, разбира се, беше празен.

Едва след десет дни разбрахме докрай какво се бе случило. Това беше безжалостно и ужасно и дори психиатрите да не бяха потвърдили искреността на Пепе, все едно щях да му повярвам.

Ейнджълин през цялото време е била на крачка пред нас. Напускайки линкора с катера, тя не се е и опитвала да отлети. Вместо това на пълна скорост е настигнала най-близкия звездолет, малък крайцер, с дванайсетчленен екипаж на борда. Те, естествено, и понятие си нямали какво е станало на линкора, тъй като още не бях дал сигнал за обща тревога. Трябваше да го направя веднага щом тя избяга и тогава дванайсет добри човека щяха да останат живи.

Никога няма да разберем какво им е наговорила, но в тях не е възникнало абсолютно никакво съмнение, дори най-малко подозрение. Може би нещо за бягство от бандити. Във всеки случай се е качила на кораба. Петима загинали от отровен газ, останалите са били застреляни. Научихме за това, когато крайцерът беше намерен абсолютно безжизнен, дрейфиращ на няколко парсека от курса си. След завземането на крайцера тя е прехвърлила катера на дистанционно управление и е започнала да прави с него различни номера.

Докато сме я преследвали, е закарала крайцера в опашката на преследвачите, а след това е изчезнала. По-нататък следите ѝ се губеха, макар да бе ясно, че тя трябва да е завзела още един кораб. Какъв е бил този кораб и къде го е намерила, беше абсолютно неизвестно.

Връщайки се в щабквартирата на Корпуса, се опитах да обясня всичко това на всемогъщия Инскин. Той ме гледаше със студени очи и се получи така, сякаш се оправдавам.

— Нали ви доведох линкора и Пепе — казах аз. — Може би след прочистването на личността му ще живее в съгласие със себе си. Ейнджълин ме надхитри и избяга. Не предвидих това. Но тя работи сто пъти по-добре от тези дръвници от Флота!

— За какво са тези емоции? — каза Инскин спокойно. — Никой не ви обвинява в нарушаване на дълга. Държете се така, като че ли имате нечиста съвест. Свършихте добра работа. Прекрасна работа. Огромна работа... като за първо задание...

— Ето, пак започвате — примолех се аз. — Пробутват ми моята съвест. По-добре не я наблюдавайте... — посочих Пепе Перо, който

седеше близо до нас в ресторанта. Той бавно дъвчеше нещо, мърморейки под носа си с безсмислено изражение на лицето. От мозъка му беше изтрита старата и внедрена нова личност. Остана само старото тяло на Пепе, което обичаше Ейнджълин и което открадна линкора.

— Психолозите работят над нова теория за тялото-личност — меко каза Инскин, — така че защо да не го подържим тук под наблюдение? Ако в новата личност се развият неговите криминални склонности, това ще ни позволи да го завербуваме за Корпуса. Какво мислиш за него?

— Нищо — отговорих аз. — След това клане, което извърши за приятелката си, можете да направите от него дори рязан бифтек. Но той ми напомня, че тя още не е заловена и се намира на свобода. Разхожда се и замисля нови престъпления. Искам да я намеря.

— Не — възрази Инскин. — Ти вече ме пита и аз ти отказах. Този въпрос сега не подлежи на обсъждане.

— Но аз мога...

— Какво можеш? — злобно ме погледна той. — Всички офицери в Галактиката имат описанието ѝ и се занимават с издирването ѝ. Нима можеш да направиш повече от това, което ще направят те?

— Няма да мога — изръмжах аз. Отместих чинията си, станах и казах колкото може по-естествено: — Разчитам на това да получа голяма кана с нещо подкрепително. Отивам си и ще удавя мъката си.

— Ще имаш кана. И забрави Ейнджълин. Ела при мен в 9.00 сутринта. По-здравомислец.

— Робовладелец — промърморих аз, затваряйки вратата и тръгнах по коридора, излизащ от резиденцията на Инскин. Отдалечавайки се така, че да не се виждам, завих по посока на космодрума.

И така, вече започнах да използвам уроците на Ейнджълин. Ако имате план — привеждайте го в действие моментално. Не му давайте да залежи, да изгуби свежестта си, да позволи на други хора също да мислят за него. Сега въстанах срещу един от най-проницателните хора и вече само мисълта за това ми доставяше удоволствие. Наруших заповедта на Инскин, като се магнах от него от Корпуса. Махайки се не в прекия смисъл, а само за да свърша работата, която започнах за тях. Само че сега очевидно ще се наложи да правя всичко сам.

В стаята си имах инструменти, приспособления и прилична пачка пари. Това много би ми послужило в момента. Ще се наложи да мина без всички тези неща. Когато Инскин се замисли защо изведнъж се съгласих с него, искам да бъда в космоса.

Механикът с робота-товарач подготвяха космолет на мястото за старт. Застанах до него и го попитах с официален тон:

— Това ли е моят кораб?

— Не, сър. Този е за пълномощния агент Нилсън. Ето че и той идва.

— Я изтичай до централния корпус и провери управлението оттам.

— Нова задача, Джими? — попита Нилсън, приближавайки се до мен.

Кимнах, като продължавах да го наблюдавам.

— Я нова, я стара. А как е тенисът ти? — вдигнах длан, изобразявайки ракета.

— О, с всеки изминат ден все по-добре — отговори той, обръщайки се към кораба си.

— Ще те науча на нов удар — казах аз, отпусайки ръба на дланта си върху врата му. Той беззвучно падна. Подхванах го и внимателно го сложих зад някакви струпани варели, без да забравя да взема от разтворените му пръсти кутията с ленти за курса.

Докато механикът още не беше успял да се върне, се затворих в кораба, сложих лента за курса в пулта и помолих за разрешение за излитане. Мина цяла вечност, докато светне зелената лампичка.

И ето че вече летя. Веднага щом пусковите ускорители преустановиха работата си, се хвърлих върху пулта за управление с отвертка в ръка. В него задължително трябваше да има дистанционен блок, тъй като всички кораби на Корпуса трябва да могат да бъдат управлявани от разстояние. Открих това по време на един от първите ми тренировъчни полети на един от тези кораби, нали едно от положителните ми качества винаги е било любознателността. Разединих входните и изходните клеми и преминах в машинната зала.

Може би бях излишно подозрителен. Имах прекалено лошо мнение за човечеството. И за Инскин, който за всичко имаше своя гледна точка. По-доверчиви хора от мен вероятно щяха да игнорират радиоуправляемия заряд за самоликвидация, вграден в двигателя. Той

може да се използва за взривяване на кораба в случай на пленяване. Не мислех, че ще го използват срещу мен, освен в изключителен случай. Въпреки това реших да го обезвредя.

Зарядът представляваше блок от бурмедекс, вграден в корпуса на двигателя. Капакът падна лесно и пред очите ми се разкри плетеница от кабели и жици, водещи към шестостенната глава, завинтена в средата на блока. Хванах го с пръсти, стиснах го силно, докато ми причерня пред очите, и се опитах да го завъртя. С последно усилие на късащата се плът и изкълчените стави го помръднах, а след това и го освободих. Той увисна на жиците като нерв на изваден зъб.

И изведнъж се взриви със силен трясък и облак гъст черен дим.

С противоестествено спокойствие гледах през този облак черен дим дупката в блока. Корабът и съдържанието му трябваше да се превърнат на прах.

— Инскин — казах аз, но гърлото ми пресъхна и гласът ми се накъса. — Инскин — казах аз отново, — получих вест от теб. Ти мислеше, че ми даваш оставка. Не, аз сам излизам от Специалния Корпус!

ГЛАВА 9

Почувствах облекчение. Отново бях сам и отговарях само за себе си. Корабът вече достатъчно дълго вървя по курсовата лента, избрана напосоки от купчината. Да ме хванат беше практически невъзможно, но можех да подготвя лента за нов курс.

Курс накъде? Още не знаех. Трябваше да помисля, макар че нямах нито капка съмнение какво трябва да правя. Да търся Ейнджълин! Отначало тази мисъл ми се стори глупава — да поема работата на Корпуса, който се отказа от мен. Това беше тяхна работа. Но после разбрах, че работата не е в Корпуса. Ейнджълин беше за мен награда, нещо като олимпийски медал. Има нещо в Хлъзгавия Джим ди Грийс, което вие не разбирате, и то се нарича „обикновено самолюбие“.

Самолюбието — това е единственото нещо, което поддържа в мъжа бодростта на духа и го настройва за работа. Отнемете му го — и нищо няма да остане от него. Нямах представа какво ще правя с нея, когато я намеря. Възможно бе да я предам на полицията, тъй като хора, подобни на нея, нанасящи позор на бившия ми занаят, трябва да се изолират от нас самите. Но по-добре да пържим рибата, когато вече е хваната.

Необходим ми беше план и най-напред трябваше да подготвя всичко за създаването му. Отначало ми се стори, че на кораба няма пури, това беше ужасен момент. Но после сервитьорският пулт, поскърцвайки, ми подаде от някакъв далечен и тъмен ъгъл кутия. Пурите, разбира се, не бяха нещо особено, но това е по-добре, отколкото нищо. Затова пък брендито на Нилсън винаги бе от най-добрите сортове и по този повод нямах никакви забележки. Наквасих гърлото си, запалих пура и заповядах на черепчето си да се земе с проекта.

Като начало беше нужно да се поставя на мястото на Ейнджълин по време на бягството ѝ. Естествено, най-добре бе действително да се окажа там, но това бе нереално. Та нали вероятно един от корабите на

Флота дежури там. Но все пак, за решаването на подобни проблеми е създаден компютърът и аз въведох в него координатите на мястото, където се случи всичко. Нямаше нужда да се ровя в справочниците, тези цифри горяха в мозъка ми с огнени знаци. Компютърът имаше огромна памет и голяма скорост. Той блажено щракна, когато го попитах за координатите на всички звезди, намиращи в близост до местопроизшествието. След десет секунди свърши с прегледа на всички каталози и ми съобщи за края на работата си с мелодичен звън на камбанки. Взех списъка на първата дузина звезди и отбелязах, че разстоянията до тях са много големи.

Сега трябва да мисля така, както и Ейнджълин. Трябва да стана убиец, когото преследват, когото гонят и който зад гърба си има дващест пресни трупа. Във всички направления има врагове.

Тя трябва да държи този списък, даден от компютъра на откраднатия крайцер. Сега накъде? Огромно напрежение. Да се скрия някъде. Някъде далеч отгук. Поглед към списъка — и отговорът изглежда очевиден. Двете най-близки звезди бяха разположени в един и същ квадрат на небето на петнайсет градуса една от друга, приблизително на равно разстояние от крайцера. Много важен бе фактът, че третата звезда се намира в друг сектор и то два пъти по-далеч.

И така, напред към първите две звезди. Това бе решение, взето набързо, но напълно разумно. Напред към слънцата, световите и трасетата, където мога да намеря други кораби. Крайцерът трябва да бъде захвърлен преди появата на някоя планета, и колкото по-скоро, толкова по-добре, тъй като всеки кораб в Галактиката може да го разпознае. Трябва да срещна друг кораб — корабът X — да го превзема, да оставя крайцера и... и какво по-нататък?

Тук мозъкът ми забуксува и трябваше да го подкрепя с няколко градуса и нова пура. Седях с полузатворени очи и се опитвах да възстановя полета. Завзет е нов кораб и трябва да се лети към планета. В космоса Ейнджълин се намира в постоянна опасност, заплашва я смяна на личността. Когато намерих тези две звезди в планетарния каталог, изборът стана очевиден. Мястото носеше варварското име Фрайбур.

Там имаше още половин дузина планети около две слънца, но те отпадаха от само себе си. Или прекалено малко са заселени, така че

всеки преселник или непознат правеше впечатление, или са организирани толкова добре, че не можеш дълго да останеш незабелязан, Фрайбур нямаше тези недостатъци. Той беше в Лигата по-малко от двеста години и пребиваваше в състояние на щастлив хаос. Смесица от старо и ново, доконтактна култура и неоконтактна цивилизация. Прекрасно място за нея, за да се изгуби, да изчака и да се появи отново и в нов облик.

Стигайки до това решение, почувствах двойно удовлетворение. Това не беше просто мислено упражнение за оцеляване, нали и аз самият се намирах сега в такова положение като Ейнджълин, инцидентът с детонатора ясно показва как се отнася Корпусът към своите дезертъори. Фрайбур е мястото, което ще скрие прекрасно и мен. Въздъгнах щастливо и се отпуснах.

Когато дойдох на себе си, вече беше време да излизам от подпространството и да определя новия курс. Но имаше още нещо, което трябваше да свърша най-напред. Докато бях още в Корпуса, научих някои малки фактчета. Едно от тях, обикновено представляващо интерес само при изучаването на техниката на космическите преходи, се състоеше в необикновеното разпространение на излъчвания в подпространството. Особено радиовълни. Ако сте предавали на една честота, се получават мощни ответни сигнали на всички честоти, като че ли радиовълните се стесняват и връщат обратно.

Обикновено този екзотичен ефект не представлява интерес, но позволява да се наблюдава корабът ви. Реших, че за Специалния Корпус да наблюдава корабите си е напълно разумна предвидливост. Затова щателно скритият теснолинеен предавател щеше да представлява за тях постоянен маяк.

Именно него трябваше да намеря, преди да се появи близо до някоя планета.

От вътрешното динамо понякога се чуваше шум и рев и аз проклинах този, който е разработил предавателя и усилвателя, но преди да започна да търся предавателя, трябваше да се убедя, че изобщо го има и сигналът му е достатъчно мощен за големи разстояния. Няколко експеримента с екраните показаха, че митичният сигнал не е нещо друго освен излъчването на самия кораб. След това

екранираният ефир заглъхна. Въздъхнах с облекчение и излязох от хелиоскоростта.

Пътешествието приближаваше към своя край. Прерових цялото корабно имущество и взех някои неща за по-нататъшно използване. Внимателно избрах различни бългове. А да възстановя външността на Хлъзгавия Джим ми достави огромно удоволствие. Разширители в ноздрите, възглавнички под бузите, боя за коса — и старият боен кон отново бе готов за работа.

Погледнах се в огледалото... изругах... и започнах да свалям цялата маскировка толкова внимателно, колкото я бях сложил. Нали за мен винаги беше закон да не се отпускам по време на работа! Шаблонното поведение винаги води до неприятности! Инскин прекрасно познаваше старата ми външност и вероятно и двете ми описания бяха разпратени навсякъде.

Сега вече по-внимателно сложих грима и създадох нещо съвсем различно. Създадох го много просто — за сметка на промените в лицето и косата. По-сложна работа би изисквала по-нататък повече време за поддържане в добър вид на външността ми, а Фрайбур беше голям въпросителен знак и не исках там да мисля за нещо подобно. Исках да ходя спокойно, да претърся всичко и да разбера дали тук няма следи от Ейнджълин.

Оставаха още два дни корабно време и ги загубих за приготвянето на различни видове приспособления, които можеха да ми послужат: минигранати, тайни пистолети и т.н. Щом се раздаде сигналът за края на рейса, събрах всички останали боклуци и ги унищожих.

Единственият град с приличен космодрум на Фрайбур беше Фрайбурбад, разположен на брега на огромно езеро, огромен водоем с чиста вода. Като гледах слънчевите зайчета, бягащи по неговата повърхност, внезапно почувствах желание да се изкъпя. Този повик явно беше предизвикан от желанието да скрия кораба. Да го скрия на дъното в дълбоката част на езерото, където винаги ще ми бъде под ръка, ако ми се наложи да го използвам.

За да не попадна на радар, се снижих зад зъбчатата планинска верига. Преминавайки в тъмнината над езерото, открих навигационния радар на космодрума, но корабът ми беше прекалено далеч от брега. Бурята намаляваше видимостта и желанието ми да се изкъпя. Близо до

брега открих дълбоко под водата канал и се снижих над него, като събрах всичко необходимо в чанта. Глупаво беше, разбира се, така да се товаря, но сърце не ми даваше да оставя всички тези прекрасни прибори от Корпуса на дъното.

Слагайки всичко във водонепроницаем пакет, облякох скафандъра и преминах в шлюза. Дъжд и тъмнина се стовариха върху мен, когато заплувах към невидимия бряг. По-скоро си представих, отколкото чух, бълбукането зад мен, когато корабът постепенно потъна.

Да се плува със скафандър е толкова неудобно, колкото и да се занимаваш с любов в космоса, в безтегловност. Добрах се до брега в състояние близко до изнемога. Измъквайки се от скафандъра, с голямо удоволствие наблюдавах как той се превръща в шлага от топлината на трите термитни бомбички. С още по-голямо удоволствие изпратих с ритник тази шлага в езерото. Непрекъснатият дъжд скри всички следи от огъня. Явно в такъв дъжд дори блясъкът от термит не можеше да се различи отдалеч. Мокър и жалък се наврях под водонепроницаемия плащ и зачаках утрото.

Събуждах се през нощта без видима причина, но окончателно дойдох на себе си, когато вече беше светло. Нещо не беше наред и когато чух глас, разбрах какво ме е будило цяла нощ.

— Към Фрайбурбад ли отивате? Разбира се, къде другаде може да отивате. Аз също съм натам, качвайте се в лодката. Стара лодка, но добра. Ще се поразходим...

Гласът бърбореше и бърбореше, но не го слушах. Проклинах се, че неочаквано попаднах пред погледа на това момче с „несекващ глас“. Той плуваше покрай брега в малка лодка: тя седеше ниско във водата, натоварена с вързопи и денкове, и над всичко това стърчеше глава. Докато челюстите му продължаваха да се движат, имах възможността да го разгледам внимателно.

Беше с дълга рошава брада, стърчаща на всички страни, и малки тъмни очи, скрити под невероятно окъсана шапка, очи, каквито никога не бях виждал. Ако този чудак не бе следовател, то случайната среща можеше да има голямо значение за мен и да се окаже изключително навременна.

Когато този дивак спря да си поеме дъх, реших да приема поканата му и хванах въжетата, за да дръпна лодката по-близо. Метнах

чантата на рамо, хванах пистолета в джоба си и скочих вътре. Нямаше никакви причини за безпокойство, както се оказа.

Зуг, така се наричаше бърборкото, както успях с много голям труд да си изясня това в процеса на безкрайния му монолог, пусна зад борда мотора, прикрепен към кърмата и го включи. Това беше атомен топлинен преобразовател, прост и ефективен. Нямаше триеци се части, той просто всмукваше вода от езерото, загряваше я до кипване и я изхвърляше под натиска на парата вече през друг отвор. По време на движението практически нямаше никакъв шум, лодката се плъзгаше като с магия.

По отношения на Зуг всичко се оказа нормално, и макар още да не се бях избавил стопроцентово от подозренията и да продължавах да държа ръката си на пистолета, срещата с него очевидно беше голям късмет. Започнах да разбирам откъде извира този неудържим поток от думи. Той беше трапер, каращ кожи в магазина след много месеци самота и мълчание. Видът на човешко лице е предизвикал в него това словоизлияние, което не се и опитвах да спра, тъй като фактически той отговаряше на незададените ми въпроси.

Много грижи ми създадоха дрехите. В края на краищата реших да остана в пътния си костюм, оцветен в неутрални тонове. Виждали сте такива, разпространени в малко вариации на всички планети на Галактиката, затова Зуг не му обърна особено внимание. Вероятно иначе не бе бърбив, но беше любител на дрехите. Куртката му беше направена по-скоро от местни кожи. Тя беше пурпурночерна и много красива въпреки калта и боклука, полепнали по нея. Панталоните му бяха направени от машинно тъкано сукно, а ботушите, както и моите — от „вечна“ пластмаса.

Техниката на Зуг беше потвърждение на впечатлението, създадено от дрехите. Смесица на старо и ново. От свят, подобен на Фрайбур, неотдавна влязъл в Лигата, бе трудно да се очаква нещо друго. Електрическа пушка, опряна на сноп стрели за арбалет, създаваха типична картина. Несъмнено той еднакво използваше и едното, и другото. Седнах на меките денкове и започнах да се наслаждавам на пътешествието и изгряващото слънце, заливан от неспирен водопад от думи.

Стигнахме Фрайбурбад към обяд. Зуг практически не ме въвлечаше в разговора, предпочиташе той да говори, затова няколкото

ми неопределени изказвания го удовлетвориха напълно.

С голямо удоволствие се почерпи с концентратите от моя пакет и в отговор ми подаде манерка с някаква течност, приготвена в планинското му жилище. Вкусът ѝ беше ужасен, в устата ми остана вкусът на желязна стружка, потопена в сярна киселина. Но след няколко глътки всичко дойде на мястото си и ние весело заплувахме към миришещия на риба док в предградието. Когато акостирахме, едва не потопихме голямата лодка, което ни се стори ужасно забавно — това ще ви даде представа за състоянието ни. Тръгнах към града и поседях в парка, докато мозъкът ми не се проясни.

Старото и новото бяха тук рамо до рамо, здания от пластмаса съседстваха с тухлени и измазани постройки. Желязо, стъкло, дърво, камък се бяха смесили в една неразделима сплав. Също така и хората, облечени в странна амалгама от типове и стилове. Аз повече се интересувах от тях, отколкото те от мен, и някакъв робот ми обърна внимание. Той размахваше пред мен вестници с големи заглавия и викаше имената в ухото ми, докато не му се подчиних и не взех вестник, за да се отърва от него.

Валутата на Лигата се употребяваше тук заедно с местните пари и роботът не изрази протест, когато пузнах монета в отвора на гърдите му. Той ми даде рестото във фрайбурски гулдени, несъмнено по разорителен курс.

Всички новини бяха абсолютно тривиални, но обявите и рекламите ме заинтересуваха. Прегледах списъка на големите хотели, сравнявайки комфорта и цената.

Това ме накара буквално да се ужася. Колко бързо губим старите навици. Само месец честен живот и вече разсъждавах като порядъчен човек.

— Ти си престъпник! — процедих през зъби и се изплюх върху надписа „НЕ ПЛЮЙ“. — Презираш закона и прекрасно минаваш и без него. Ти си законът за себе си и най-честният човек в Галактиката! Ти не нарушаваш никакви правила дотогава, докато не те засягат, и ги нарушаваш всеки път, когато имаш нужда от това.

Всичко това беше истина и аз се презирах, че толкова бързо съм го забравил. Този малък период честност в Корпуса ми подежда като зараза, разрушавайки всичките ми най-добри антисоциални тенденции.

— Мисли как да откраднеш! — извиках аз толкова силно, че изплаших момичето, разхождащо се по пътеката. Досетих се, че ме е чула и ѝ хвърлих толкова злобен поглед, че тя сметна за по-разумно да се скрие. Аз също станах и тръгнах в противоположната посока, оглеждайки се за възможност да направя нещо по-съществено. Реших да възстановя предишния си начин на живот, преди да се заема с търсенето на Ейнджълин.

Възможност се появи много скоро и след десет минути планът бе готов. Цялото необходимо оборудване беше с мен. Това, което можеше да ми потрябва за работа, го прехвърлих в джобовете и пояса си, а чантата дадох на гардероб.

Всичко в Главната Банка на Фрайбур предразполагаше към грабеж. Три изхода, четирима пазачи, тълпи народ. Четири живи пазача! Нито една банка нямаше да им плаща заплата, ако разполага с електронна защита. Едва не запях от радост, стоейки на опашката пред един от живите чиновници. Напълно автоматизираните банки могат лесно да се ограбят, но за това е необходима специална техника. А такъв буламач от машини и хора беше най-добрият.

— Обменете десетзвездна Лига в гулдени — казах аз, слагайки блестяща монета на стойката пред чиновника.

— Да, сър — каза чиновникът, като само погледна монетата и пъкна в броячната машина до него. Пръстите му вече отброяваха за мен съответното количество гулдени още преди да се появят цифрите на обменния курс. Правеше се механично. Парите звъннаха в чашката пред мен и аз започнах бавно да ги броя, а в действителност мислите ми бяха насочени към монетата, която се обръщаше и въртеше във вътрешността на машината. Когато се убедих, че е завършила пътешествието си и се е приземила в мазето, натиснах копчето на предавателя си, разположен на пояса.

За това не може да се подбере друга дума, освен „прекрасно“. Подобни неща остават като най-прекрасни спомени дори години, след като са станали. Необходими бяха дълги часове за създаването на тази монета, но не ми беше жал за нея. Бях я разрязал на две и изчистил отвътре, вградил бях там радиоприемник, запалка и заряд и бях го залял с олово до първоначалното тегло.

А сега тя се взриви! Глух удар в недрата на банката, съпроводен от трясък и гръм. Задната стена, поддържаща свода, се пречупи и

изригна поток пари и дим. А последният дъх на умиращата броячна машина поднесе неочаквана изненада. Паричните апарати на касиерите се събудиха за бурна дейност. Поток големи и малки монети се посипа върху вцепенените посетители, които все пак бързо се отърсиха от учудването и започнаха да си пълнят джобовете. Но времето за радост беше малко. Същият радиосигнал взриви димните и газовите бомби, които предварително бях поставил във всички кошчета за хартия. Възбудената публика не забеляза как хвърлих още няколко бомби към касиерите. Този газ бе ефективна смес, изработена по моя рецепта от дразнещи и сълзливи компоненти. Действието му беше светкавично и мощно (в банката, разбира се, нямаше деца, не можех да бъда толкова жесток към младите създания, които не умееха да се защитят). След няколко секунди клиенти и служещи започнаха да губят способността да виждат, никой не ми обръщаше внимание.

Когато газът се приближи до мен, се наведох и сложих защитни очила, а като се изправих, разбрах, че съм единственият човек в банката, който може да вижда нещо. Разбира се, дишах през специално поставени филтри в носа, така че можех да се наслаждавам на спокойно храносмилане. Касиерът изчезна от погледа ми и аз направих разкошно прехвърляне по корем през прозорчето на гишето.

Сега трябваше да избирам и събирам. Парите бяха разхвърляни навсякъде. Игнорирах всякакви дребни и намерих място, където изригваше златен дъжд, може да се каже — водопад. След две минути напълних чантата си и бях готов да изчезна. Димът близо до вратата започна да се разнася, но няколко гранати оправиха нещата.

Всичко вървеше по плана, освен едно магаре от охраната, ужасно досаден. Стори му се, че нещо не е в ред и започна да стреля наляво и надясно. Добре, че не уби никого. Взех му пистолета и го ударих с него по главата.

Димът близо до вратата стана много плътен, това не позволяваше да се види отвън какво става вътре в банката. Те, разбира се, знаеха, че става нещо лошо: двама полицаи извадиха пистолетите си и се хвърлиха вътре... но веднага станаха толкова безпомощни, колкото и всички останали. Организирах помощ на пострадалите и започнах леко да ги побутвам към вратата. Когато се образува достатъчно голяма група, ги събрах и всички заедно изпълзахме на улицата. Очилата си пяхнах в джоба, а очите си затворих, пропускайки само малко газ.

Някакви вежливи хора ми помогнаха, благодарих им, изтрих сълзите си с ръка и поех по своя път.

Колко е лесно всичко. Лесно, ако планът е измислен предварително и ти не рискуваш напразно. Духът ми беше бодър, а кръвта весело бягаше по вените ми. Животът отново стана прекрасен и интересен. Сега ще бъде лесно да открия следите на Ейнджълин. Сега нямаше нищо, което да не мога да направя.

Намирах се на гребена на емоционална вълна. Наех стая в хотела за космонавти близо до летището, приведох се в ред и тръгнах да изследвам прелестите на живота.

Наоколо имаше много „весели“ заведения и реших да се разходя из тях. Закусих в едно и след това във всяко следващо пийвах по чашка. Ако Ейнджълин е на Фрайбур, тя скоро ще посети тези места. Тук трябва да са следите ѝ, чувствах това с всички фибри на тялото си, както един престъпник чувства друг.

— Няма ли кой да покани едно момиче да пийне нещо? — чух равнодушен глас на проститутка и без интерес обърнах глава. Момичетата, бледи създания на нощта, вече бяха излезли да практикуват вечерния си занаят. Получих достатъчно предложения — външният ми вид ме правеше да приличам на космонавт в отпуск, а това винаги е било прекрасен източник на доходи за тези кокошчици.

Тази изглеждаше по-красива от предишните, поне беше по-добре сложена. С интерес, след това с възхищение започнах да я наблюдавам. Полата ѝ беше тясна и къса, с големи цепки отстрани. Високите токове създаваха при ходене въртеливо движение на бедрата, и това имаше потресаващ ефект. Тя стигна до бара и се обърна, давайки възможност на всички добре да я огледат. Блузката ѝ беше направена от тесни блестящи ивици, закрепени само отгоре и отдолу. По време на ходене ивиците се разделяха, откривайки кожата, гладка и загоряла. Завладя ме груба животинска страст.

Очите ми в края на краищата достигнаха лицето ѝ — дълго пътешествие, ако се сметне, че започнах от коленете — те бяха много привлекателни. Нещо познато...

И в този момент сърцето ми падна в петите и се вкопчих за креслото си. Изглеждаше невероятно, но беше така.

Това беше ЕЙНДЖЪЛИН.

ГЛАВА 10

Косите ѝ бяха обезцветени, имаше и други прости и очевидни изменения. Като цяло външността ѝ беше станала такава, че беше невъзможно да я познаят по снимка или описание.

С изключение на мен, разбира се. Видях я в откраднатия линкор и разговарях с нея. Отлично, познах я, а тя и понятие си няма кой съм. Видя ме само за миг в скафандър, с вдигнат светофилтър.

Това беше върхът на щастието в моя живот. Всичко наоколо изглеждаше чудесно и прекрасно. Никога не съм предполагал, че мога да я видя тук като проститутка, а нали се опитвах да предвидя всички възможности. Тя имаше солидна сума откраднати пари, затова не можех да си я представя в образа на беден скитник. Не, момичето е наред, трябва да ѝ се даде дължимото. Играе ролята си абсолютно естествено. Ако нямаше патологична склонност към убийства — какъв екип щяхме да бъдем!

И тук сърцето ми втори път за тази вечер даде отбой. Емоциите са си емоции, но в края на следата ясно се вижда смъртта. Тя донесе нещастие на всички, които бяха близо до нея. Тази хубава главичка криеше високоинтелектуален, но странно извратен мозък. По-добре да не мисля за фигурата ѝ, а за труповете, с които бе осеяла пътя си. Има само един изход — да я отведа оттук и да я предам на Корпуса. Дори не разглеждах въпроса за взаимоотношенията ми с Корпуса. Едното не засягаше другото. Сега всичко трябва да се прави бързо и чисто.

Приближих се до бара и поръчах две двойни от местната сярна киселина. Понижих гласа си, промених акцента и маниера на говорене. Ейнджълин достатъчно дълго ме слуша и лесно можеше да ме познае по гласа — единственото, за което се тревожех.

— Да пийнем, кукличке — казах аз, вдигнах чашата си и ѝ подадох другата. — А след това ще отидем в твоята стая. Имаш ли стая?

— Стая ще се намери, ако имаш десетарка по курса на Лигата.

— Разбира се — казах аз, като се усмигнах. — Не ми ли личи.

— Не съм от тези, на които плащат след това — каза тя с прекрасно изиграно равнодушие. — Първо плати, след това ще отидем.

Хвърлих монета на стойката до бара, тя я подметна във въздуха, хвана я, претегли я на ръка, захапа я и я пъкна някъде в корсажа си. Гледах я с откровено учудване, порази ме тази естественост на маниерите, с която играеше ролята си. И едва когато се обърна, за да излезем, си спомних, че се намирам тук не за развлечение, а за да изпълня суровия си дълг. Всички колебания изчезнаха веднага, когато си спомних трупите, плаващи в дълбините на космоса. Изпих на една глътка съдържанието на чашата си и последвах поклащащите ѝ се бедра в някаква отвратителна уличка.

Тъмнината на мръсните тесни улички изостри рефлексите ми. Ейнджълин играеше ролята си много добре, но се съмнявах, че дели леглото с всички космонавти, попадащи тук. По-скоро има съучастник, който се крие някъде с тежка тояга в ръце. Или пък съм прекалено подозрителен? Постоянно държах с ръка пистолета си в джоба, но не ми се наложи да се възползвам от него...

Пресякохме още една улица и влязохме в дълъг коридор. Тя вървеше мълчаливо отпред. Не срещнахме никого и никой не ни забеляза. Когато отвори стаята, малко се успокоих. Тя беше толкова малка, че нямаше къде да скрие съучастника. Ейнджълин тръгна право към леглото, а аз реших да проверя дали е заключена вратата. Вратата беше заключена.

Когато се обърнах, към мен беше насочен пистолет калибър 0.75, толкова огромен, че тя го държеше с две ръце.

— Какво е това, грабеж ли? — възмутих се аз, разбирайки, че съм пропуснал нещо много важно. Ръката ми все още стискаше пистолета в джоба, но няхах никаква възможност да го извадя, това беше равносилно на самоубийство.

— Ще ви застрелям, без дори да знам името ви — нежно каза тя и се усмихна, откривайки ред великолепни бели зъби. — Вие сте този, който провали операцията ми с линкора.

Усмивката ѝ ставаше все по-широка, но засега не стреляше. Наслаждаваше се на неуправляемите емоции, отразяващи се на лицето ми. Ловецът попадна в капана, доведоха го именно там, където искаха и нищо повече не можеше да се направи.

Виждайки, че осъзнах всичко, Ейнджълин се разсмя на висок глас, чисто и ясно, като сребърна камбанка, и едновременно с това засилваше натиска върху спусъка. Тя беше истинска артистка. Точно когато отчаянието ми достигна максимума, а безнадеждността на положението стана очевидно, спусъкът беше натиснат.

И неведнъж, а отново и отново.

Четири разкъсващи плътта куршума попаднаха право в сърцето, а последният изстрел — между очите.

ГЛАВА 11

Това още не беше връщане в съзнание, а изплуване от червена мъгла. Организмът отчаяно се бореше с болката. Ужасно е, че очите ми са затворени и е невероятно трудно да ги отворя. В края на краищата от червената тъмнина се появи лице във вид на петно.

— Какво се е случило? — попита петното.

— Искях от вас да науча това... — казах аз и млъкнах, учудвайки се колко слаб и безжизнен бе гласът ми. Нещо влажно докосна устните ми, това беше салфетка, цялата на червени петна.

Когато зрението ми се върна, петното се превърна в млад човек в бяло. Докторът вероятно, и трябва да сме в болница.

— Кой е стрелял във вас? — попита докторът. — Някой събщи за изстрелите и трябва да бъдете благодарни, че дойдохме точно на време. Загубихте много кръв, преливането вече е направено и освен това имате много повреди на лакътната и предраменната кост от куршум, който по-нататък е сцепил дясната вежда и вероятно е повредил черепа. Сигурно са засегнати ребрата и има подозрение за вътрешен кръвоизлив. Някой много ви мрази! И кой?

Кой? Разбира се, моята скъпа Ейнджълин. Изкусителката, съблазнителката, убийцата се опита да се разправи с мен. Всичко си спомних — широката цев на пистолета с черна дупка, в която сякаш можеше да се вмести цял звездолет. Искрящият пламък на куршумите, забиващи се в мен, и страданията, когато скъпата ми, гарантирано непробиваема жилетка пое върху себе си мощта на изстрелите. В мен възникна надежда, че това ще я удовлетвори, но не, цевта се вдигна към лицето ми.

Спомних си последния си жест, когато захрих лицето си с ръце и се наведох настрана в отчаян опит да се спася.

Чудо е, че опитът сполучи. Куршумът явно е рикоширал в костта на ръката и само е засегнал черепа, вместо да премине през него. Въпреки това имаше много кръв и неподвижно тяло на пода, което е и заблудило Ейнджълин. Шумът от изстрелите в тази малка стая,

проснатият труп и кръвта са докоснали нещо в женската ѝ натура, поне съвсем малко. Тя бързо е излязла от стаята, преди да дойдат. Ако се беше задържала поне секунда, за да се убеди...

— Легнете — каза доктора. — Ако не лежите, ще ви направя инжекция, която ще ви изключи за седмица.

Едва когато каза това, забелязах, че седя и се смее като луд. По време на движението болка пронизваше гърдите ми и позволих да ме сложат да легна.

Сега в ума ми се въртеше мисълта как да се измъкна оттук. Игнорирайки болката, огледах приемната и мислех как да извлека изгода от това, че съдбата ми е подарила живота, докато Ейнджълин мисли, че съм мъртъв.

В приемната нямаше много неща и успях да отмъкна само дръжка и официални формуляри от етажерката над главата ми. Дясната ми ръка работеше добре, въпреки че ме пронизваше болка при всяко движение. Роботът постави под носилката ми количка и ме откара в стаята. Когато излизахме, докторът напъха някакви документи в кутията над главата ми и приветливо кимна. Подарих му усмивка в отговор и продължихме нататък.

Щом се скри от поглед, извадих документите и ги прегледах. Това беше шансът ми, ако успея бързо да се възползвам от него. Документът беше заключение в четири екземпляра. Докато тези формуляри не попаднат в машината, аз не съществувам, аз съм в статистическо забвение, от което трябваше да се измъкна в болничната стая. Мъртвороден — това е спасението ми. Хвърлих възглавницата и роботът спря. Той не обърна внимание, че пиша, и спира още два пъти, за да вдигне възглавницата и с това ми даде време да завърша фалшификацията.

Този доктор Мквбклз — именно това можеше да се прочете от подписа му — е оставил много място между подписа и последния ред от заключението. Подписах го, стараяйки се максимално да подражавам на почерка му.

МНОЖЕСТВО ВЪТРЕШНИ НАРАНЯВАНИЯ, ШОК... написах аз, **УМРЯЛ ПО ПЪТЯ.** Това звучеше достатъчно официално. Бързо допълних — **ВСИЧКИ ОПИТИ ЗА РЕАНИМАЦИЯ НЕ ДАДОХА РЕЗУЛТАТ.** За момент се усъмних в правописа на последната дума, но доколкото в думата „наранявания“ доктор Мквбклз пишеше буквата

„Ъ“, още една грешка нямаше да промени нищо. Последната фраза ми позволяваше да се надявам, че няма да ме дупчат и съживяват с електрически ток, нали съм труп. Преди да излезем от коридора, сложих формулярите на мястото им, легнах и се престорих на умрял.

— Тук е Д.О.А., Свенд — каза някой, вземайки документите над главата ми. Чух как роботът тръгна обратно, равнодушен към това, че пишещият и изпускащ на земята възглавницата си пациент внезапно е умрял. Отсъствието на любопитство винаги ми е харесвало в роботите. Мислено си представих смъртта с надежда, че съответното изражение ще се отрази на лицето ми. Някой ме дръпна за крака, сваляйки обувките и чорапите ми. Ръката хвана стъпалото ми.

— Каква трагедия — каза приятен глас, — може да го сложим на стола и да опитаме да го реанимираме, той е още съвсем топъл?

— Не — казаха от съседната стая. — Те вече са опитвали в приемната. Сложи го в бокса.

Ужасна болка прониза крака ми и едва не извиках. Само с огромно усилие на волята се заставих да лежа спокойно, докато този дръвник затягаше тел около големия ми пръст. На телта висеше табелка и с цялата си душа пожелах тази табелка да виси на ухото му, стегнато със същата тел. Болката от пръста се предаде нагоре, започнаха да ме болят гърдите, главата и ръката и ми струваше големи усилия да продължавам да приличам на труп.

Някъде зад мен се отвори тежка врата и вълна студен въздух докосна кожата ми. Позволих си бърз поглед между миглите. Ако труповете в тази болница ги слагат в отделни хладилни камери, бях готов внезапно да се възродя към живот. Никога не съм мечтал за по-голямо щастие от това да умра в хладилна камера зад затворената врата. Но мистър Късмет още беше с мен, мъчителят ми ме прекара заедно с носилката в голяма стая. Там, на стелажите, разположени до стените, вече лежаха умрели.

Без излишна почтителност ме захвърлиха върху заскрежените дъски. Стъпките се отдалечиха, вратата тежко хлопна, светлината изгасна.

Трудно е да се предаде отчаянието ми. Мина само един ден, а аз вече целият съм в синини, контузен и осакатен. А отгоре на всичко пребиваването в самота в хладилна камера ми подежда извънредно угнетяващо. Въпреки болката в гърдите и този идиотски номер на

пръста, слязох от стелажата и тръгнах да търся вратата. Ту горях целия, ту треперех от студ, докато накрая не се натъкнах на стена. Напипах ключа, включих светлината и в същия миг настроението ми рязко се повдигна.

За по-добра врата не можеше и да се мечтае — без прозорец и с дръжка отвътре. Имаше дори вътрешно резе, но бе невъзможно да си представя кой би могъл да се възползва от него. Заех се с изследване на помещението. Първо разхлабих телта и разтрих палеца си, връщайки го към живот. На жълтата табелка имаше буквите Д.О.А. и на ръка написан пореден номер, същият като на формуляра, който подправих. Имах шанс!... Свалих същата табелка от най-обезобразения труп и я смених със своята. За по-интересно смених и табелките на всички останали. На всички висяха на левия крак и аз проклинах на глас тази педантичност. Кракът ми замръзна и трябваше да сваля дясната обувка на трупа с най-големи крака. Тъй като костюмът и бронираната ми жилетка също бяха развалени, наложи се да заимствам топлия пуловер на един от мълчаливите ми приятели.

Не мислете, че всичко беше просто, буквално залитах от слабост. Свърших, изключих светлината и отворих вратата на хладилника. Лъхна ме въздух сякаш от доменна пещ. Никой не се виждаше, притворих вратата на моргата и потърсих друга най-близка стая. Това беше склад, в който единствената полезна за мен вещ беше столът. Седнах, починах си и отново се огледах. Вратата до мен беше заключена, а следващата отворена, водеща към тъмна стая, където някой хъркаше. Точно това, което ми беше необходимо.

Който и да беше този човек, той обичаше да си поспива. Обиколих стаята и събрах всички дрехи, които намерих. Той не се събуди и това беше добре за него, нали имах черепна травма. Веднага щом свърших текущите дела, болката се върна. Сложих си шапката, намерена там, отворих вратата към черните стълби. Никой не ми обърна внимание и тръгнах пеша под проливния дъжд по улиците на Фрайбурбад.

ГЛАВА 12

Тази нощ и още няколко дни не са се запазили в паметта ми по напълно понятни причини. Беше рисковано да се върна обратно в стаята си, но рискът беше оправдан. Почти бях сигурен, че Ейнджълин не е знаела за съществуването ѝ, а дори и да я е намерила, това нямаше значение. Мъртъв съм и повече не я интересувам. Предположението ми се оправда. След завръщането ми никой не ме обезпокои. Заповядах да ми донесат храна и няколко бутилки вино, за да се създаде картината на дълъг самотен запой. Тялото ми постепенно възстановяваше функциите си, поддържах го с антибиотици и болкоуспокояващи средства.

Накрая се почувствах човек, макар и слаб. Ръката ми придоби чувствителност, черните и сини петна на гърдите започнаха да избледняват, а болката в главата почти мина. Време беше да помисля за бъдещето си. Отпих малко от бутилката и звъннах долу, за да донесат вестниците от последните три дни. Пневматичният асансьор заскърца, кихна и ги изрина на масата. Разгледах внимателно пресата и разбрах, че разработеният от мен план се е оказал значително по-добър, отколкото очаквах.

На следващия ден след убийството ми всички вестници поместиха съобщения, почерпени от болничните картони на лениви наблюдатели, които дори не са опитали да огледат труповете. И това е всичко. И нищо за *Големия Болничен Скандал с Объркването на Труповете* или за *Иска по Повод Това, че в Ковчега Не е Чичо Фрим*. Щом номерата ми в този хладилник за месо не са публикувани, значи са станали болнична тайна, за която ще говорят насаме.

Ейнджълин, моята снайпер възлюбена, сега трябва да мисли за мен като за мъртвец, жертва на нейния носещ смърт спусък и пръстчето, натиснало този спусък. Нямаше нищо по-добро от това. След известно време отново ще ѝ се лепна, но ще бъде по-лесно да се работи, нали тя е сигурна, че съм се превърнал в сив дим в местния крематориум. Точно сега е времето да изработя план, при това

правилен план. Въпросът кого да ловя не съществува. Да арестувам Ейнджълин ще ми достави не по-малко удоволствие, отколкото на нея, когато стреляше в мен.

Трябва да си призная, че тя през цялото време ме изпреварваше. Измъкна линкора под носа ми, а след това се изплъзна от пистолета ми. И невероятното бе, че ми устрои капан, когато мислех, че аз я преследвам. Цялата наивност на моето поведение ми стана до болка ясна. Замисляйки изчезването си от линкора, тя съвсем не бе истерична, а просто играеше добре ролята си. Изучаваше всеки достъпен за погледа участък от тялото и лицето ми, всяка интонация на гласа ми. В паметта ѝ ясно се е запечатал образът ми и след като избяга, непрекъснато предугаждаше вариантите на действията ми. В последната точка на полета си спря и ме изчака, знаейки, че ще дойда и че ще бъде подготвена за среща с мен. Това беше цялата история. Сега е мой ред да раздавам картите.

Обмислих и премерих много варианти и планове. На първо място, преди да предприема нещо, ми е необходима да премина пълна физическа реконструкция. Това е нужно, ако искам да хвана Ейнджълин. Това също така ще потрябва, ако искам да избегна дългите ръце на Корпуса. По време на учението не се замислях, но бях абсолютно уверен, че да напуснеш Специалния Корпус може само с краката напред. Макар физически да бях още слаб, мозъкът ми работеше постарому. Не ми достигаха факти и направих малко пожертвование в полза на местната библиотека под формата на встъпителна вноска. Там имаше фотокопия на местни вестници от много години. Запознах се с отровнажълтото списание, нежно наречено „ПРЕСНИ НОВИНИ!“: „Пресни новини!“ беше популярно списание, речникът му се състоеше примерно от около двеста думи, но с чувство се предъвкваше жестокостта във всичките ѝ многобройни проявления. Повечето от страниците бяха посветени на трагедии с въртолети, разбира се, с цветни снимки. Но там често се описваха и случаи на хулиганство, жестоки побоища и други подобни, които твърдата ръка на галактичната цивилизация още не бе успяла напълно да задуши на Фрайбур. Сред тази грамада от факти някъде се споменаваха и за „тъмни“ престъпления, които търсех.

Човечеството винаги е било капризно в законодателството си, откривайки такива увлекателни термини като „непредумишлено

убийство“, „убийство при смекчаващи вината обстоятелства“ и т.н. Като че ли мъртвият съвсем не е мъртъв. Макар модата както на престъпленията, така и на наказанията да се променя, има такива, които винаги предизвикват силно отвращение. Това са лекарските престъпления. Чувал съм, че някои диви племена убиват знахаря, ако пациентът му умре — обичай, който не е без достойнства. Тази целенасочена ненавист към месаря-шарлатанин е разбираема. Когато сме болни, ние напълно се доверяваме на лекаря. Даваме на съвсем непознат човек да се забавлява с най-скъпото за нас. Ако това доверие се подрони, възниква естествено възмущение сред свидетелите или останалите живи пациенти.

Гражданинът Волф Сифтерниц се именуваше пълно Многоуважаемият Доктор Сифтерниц. „Пресни новини!“ с многобройни подробности описваха как той е съвместявал Хирург и Плейбой в едно, докато ножът в треперещите му ръце не е отрязал това вместо онова и животът на известен политически деятел не се е съкратил с няколко години, които са могли да донесат голяма полза. Трябва да повярваме на Волф, че той е пристъпил към работа трезв, така че фаталното треперене на пръстите му е било предизвикано от треска, а не от нетрезво състояние. Разрешителното му за практикуване е било анулирано, а спестяванията му явно са свършили, тъй като след това имаше съобщения за негови още по-неблаговидни постъпки. Животът сурово бе оръфал Волф, но той беше именно този човек, който ми трябваше. Искях да купя професионалното му майсторство.

За човек с моите възможности да намери и проследи полулегален непознат в чужд град на далечна планета не представлява никакъв проблем. Това е въпрос на техника, а с техниката бях на „ти“. Когато чуках по мръсната дървена вратата на къщата в наистина не най-добрата част на града, бях готов да направя първата крачка в новия си план.

— Имам работа за вас, Волф — казах аз на субекта с мътен поглед, който ми отвори вратата.

— Вървете по дяволите — каза той, опитвайки се да я затвори под носа ми. Предвидливо поставеният връх на обувката ми не му позволи да стори това.

— Не се занимавам с медицина — каза той, гледайки бинтованата ми ръка. — Не искам да се свързвам с полицията, така че вървете по дяволите.

— Защо дрънкате едно и също! — казах му аз. — Тук съм, за да ви предложа абсолютно законна сделка със съответно парично възнаграждение — игнорирах протестите му и погледнах към стаята. — Съгласно абсолютно достоверна информация живеете тук незаконно с момиче на име Зина. Това, което искам да кажа, не е за прелестните й ушички. Къде е тя?

— Няма я! — викна той. — Вие също се махайте! — хвана голяма бутилка за гърлото и заплашително я вдигна.

— Какво ще кажете за това? — попитах аз, хвърляйки на масата дебела пачка нови кредити. — И за това... и за това... — добавих още две пачки. Бутилката се плъзна от отслабналите му пръсти и падна на пода, очите му се опулиха, изглеждаше, че всеки миг ще излязат от орбитите си. За да го сразя окончателно, добавих още една пачка.

Не се наложи да го убеждавам дълго, оставаше само да уточним подробностите. Парите му подействаха успокоително, не трепереше и не се тресеше, а разсъждаваше напълно нормално.

— Остана един проблем — казах аз в заключение. — Възнамерявате ли да разкажете за това на милата Зина?

— Вие да не сте полудели? — попита Волф с неподправено учудване.

— Следователно няма да й разкажете. Доколкото за тази операция знаем само вие и аз, как възнамерявате да обясните отсъствието си и източника на парите?

Това много го учуди.

— Да обяснявам? На нея? Та тя няма да ме види, да не говорим за парите — след десет минути напускам това място.

— Какво пък — казах аз и помислих, че това все пак е жестоко по отношение на нещастното момиче, поддържащо го със занаята, който повечето жени избягват. Взех си бележка да направя нещо по този въпрос. В бъдеще, разбира се. На първо място трябваше да изчезне Джеймс Боливар ди Грийс.

Не пестях парите и поръчах цялото операционно и хирургическо оборудване, което поиска Волф. Взех и няколко прибора-роботи, тъй като му предстоеше да работи сам. Натоварихме всичко в един тир и

заедно тръгнахме към една къща извън града. За съжаление отношенията ни не се бяха променили и ние не се доверявахме един на друг. Най-трудният въпрос беше финансовият, тъй като добродушният доктор Волф беше сигурен, че ще му счупя главата и ще си взема всички пари обратно, след като завърши работата си. Той явно не разбираше, че докато съществуват банки, няма да имам затруднения с парите. В края на краищата за негово удоволствие бяха дадени гаранции, и пристъпихме към работа.

Къщата беше уединена и пуста, разположена на възвишение по брега на езеро. Прясна храна получавахме един път седмично заедно с пощата, с която ни доставяха лекарства и други медицински препарати. Операцията започна.

Съвременната хирургическа техника позволява, разбира се, да се работи без пациентът да изпитва болки и да изпада в шок. Непрекъснато се намирах на легло и понякога се тъпчех с такива количества успокоително, че дните минаваха като в мъгла. Между два периода на радикална хирургия реших да разбера дали приспивателните хапчета се разтварят във вечерното питие на Волф. Това питие, естествено, беше безалкохолно, тъй като въздържанието по време на договора беше едно от задължителните условия на нашата сделка. За да избегна срина, поддържах решимостта му с малко количество пари. Доколкото той се намираше на границата на нервен срив, направих извод, че му е необходим здрав нощен сън. Освен това исках да извърша малко разследване. Веднага щом се убедих, че спи дълбоко, отворих вратата и претърсих стаята.

Пистолетът явно беше само за смелост, но тези нервни типове често се държат непредсказуемо. Пистолетът беше джобен тип, калибър 0.50, елегантен, но смъртоносен. Механизмът работеше прекрасно, патроните бяха новички, само че той повече няма да стреля — внимателно изпилих ударника.

Намерената камера вече не ме учуди, тъй като малко вярвах на благородството на човечеството. За Волф това, че бях негов благодетел и финансист, се оказа малко. Той бе решил да подготви материали за шантаж. Там имаше експонирана лента, без съмнение пълна с кадри от външността ми ПРЕДИ и СЛЕД ТОВА. Сложих цялата касета под рентгена и я поддържах там достатъчно дълго.

А в работата Волф нямаше грешка, с него можеше да се живее, докато не започна да натяква за отсъствието на пиене и момичета. Той огъна и скъси бедрата ми, като по такъв начин промени ръста и походката ми. Ръцете, лицето, черепът, ушите — всичко беше преправено за създаването на нова личност. Изкусното използване на съответните хормони предизвика изменение на пигментацията, потъмня естественият цвят на кожата и косата ми, измени се дори структурата на самото космено покритие. Последното, което направи Волф в най-висока степен на вдъхновението, беше деликатна операция на гласните ми струни, която доведе до загрубяване на речта.

Когато всичко свърши, Хлъзгавият Джим ди Грийс умря, и се роди Ханс Шмит. Името не бе много благозвучно, но го измислих още по време на общуването ми с Волф, преди да започна основното си занятие.

— Прекрасно, прекрасно — гледах се в огледалото и опипвах лицето си.

— Боже, най-после ще мога да пия — прошепна Волф зад мен, седнал на вече приготвения си багаж. Последните няколко дни той опитваше медицински спирт, докато не го смесих с капка от своето любимо лекарство за повръщане и сега беше много озадачен от необходимостта да изкара обратно поместеното вътре. — Дайте ми остатъка от парите и с ваше разрешение, ще си тръгна!

— Търпение, докторе — казах аз и му наврях пачка банкноти. Той разкъса лентата и започна бързо да ги брои. — Не губете време — казах аз, но той продължаваше да ги брои. — Написах думата „ОТКРАДНАТА“ на всяка банкнота с такова вещество, което ще фосфоресцира, когато в банката я сложат под ултравиолетови лъчи.

Той внезапно преустанови броенето и пребледня. Трябваше да му напомня за болното му сърце, което можеше да спре от силната превъзбуда.

— Какво значи „откраднати“? — попита той след малко.

— Това и значи. Всички пари, с които ви платих, бяха откраднати — лицето му стана още по-бледо и бях сигурен, че при такова кръвообращение няма да доживее и до петдесет. — Не се разстройвате, разделих се с тях без каквото и да е съжаление.

— Но... защо? — попита той накрая.

— Законен въпрос, докторе. Но ще изпратя същата сума, в нормални кредити, разбира се, на приятелката ви Зина. Чувствам, че сте ѝ много задължен за всичко, което тя е направила за вас.

Той ме погледна свирепо, а аз започнах да хвърлям от скалата апаратите и хирургическите инструменти. Стараех се да не оставам с гръб близо до него, останалите предпазни мерки бяха взети по-рано. Когато го погледнах бегло, видях на лицето му скрита усмивка, разбрах, че е дошло време да изложа всичко докрай.

— Аеромобилът ще бъде тук след няколко минути, ще отлетим заедно. За съжаление трябва да ви информирам, че при пристигането ни във Фрайбурбад няма да имате време да намерите Зина, да я пребиете и да ѝ вземете парите — изразът на лицето му отчетливо говореше, че именно това бе замислил. Продължих, надявайки се, че той ще ми бъде благодарен за толкова щателното и откровено излагане на тази криминална история. — Всичко е разчетено по минути. Днес от космодрума излитат два кораба, един след друг, с разлика от една минута. Взех билет за единия от тях, а това е вашият за другия. Платих предварително за него, без естествено да разчитам да ми благодарите за това. — Той взе билета с неподправения интерес на стара мома, хванала умряла змия. — Постарайте се да побързате, това е крайно наложително за вас. Няколко минути след отлитането ви в полицията ще бъде изпратен пакет с описание на участието ви в операцията.

Скъпият доктор Волф асимилираше всичко това, докато чакахме аеромобила и съдейки по киселия израз на лицето му, не намираше начин да се измъкне. През целия полет седя свит на креслото си и не каза нито дума. Когато пристигнахме, той без проклетия и скандал се прехвърли на своя кораб, а аз просто тръгнах към своя и преди да стигна до него, завих назад. Изобщо не възнамерявах да напускам Фрайбурбад, както и да донасям в полицията за нелегалната операция. Тази лъжа беше необходима, за да изпратя доктора-алкоголик в самотното му пътешествие към цироза на черния дроб. Нямах никакви причини да заминавам, напротив, имах сериозни причини да остана.

Ейнджълин все още беше на тази планета и не исках да имам пречки при търсенето ѝ.

Може би това изглеждаше самоуверено, но почувствах, че добре съм опознал Ейнджълин през това време. Малките ни порочни мозъци в много случаи действаха синхронно и бях абсолютно сигурен, че с

голяма доза вероятност мога да предскажа действията ѝ. Първо, беше във възторг от кървавото ми убийство. Тя получава същото удоволствие от трупите, каквото други момичета получават от нови рокли. Беше сигурна, че съм мъртъв и това облекчава преследването ѝ.

Разбира се не се съмнявах, че ще вземе естествените предпазни мерки срещу полицията и другите агенти на Корпуса. Но те не знаеха, че тя е на Фрайбур и нямаше основание да свързват смъртта ми с присъствието ѝ тук. Следователно тя няма да избяга, а ще остане, но с променена външност и в някакъв друг вид. За това, че ще поиска да остане, изобщо не се съмнявах. Фрайбур е планета сякаш специално предназначена за незаконни операции. Нищо подобно не съм срещал през всичките години скитане из нашата Вселена. Груба смес от старо и ново. В стария, феодален Фрайбур непознатият веднага би привлякъл към себе си особено внимание. На съвременните планети на Лигата компютрите, механизацията, роботите и бдителната полиция също оставяха малко място за незаконни операции. И само там, където тези две различни култури се смесват, се появяваха превъзходни възможности за това.

Тази планета бе достатъчно спокойна, тук можем да не пестим похвали за експертите на Лигата. Преди да внедрят антибиотиците и компютрите, те са се убедили, че законът и порядките тук са твърдо гарантирани. Въпреки това възможности за рецидивиста остават, ако знаеш къде да ги търсиш. Ейнджълин знаеше къде да търси, аз — също.

Но след няколко седмици безплодни търсения застанах пред очевидния факт, че търсим различни неща. Не мога да кажа, че времето е минало безполезно, тъй като открих безброй възможности за различни изгодни операции. Ако не ме занимаваше търсенето на Ейнджълин, струва ми се, че цял живот бих се къпал в този рай за крадците. Но това търсене ме измъчваше непрекъснато, като болен зъб.

Оставих интуицията настрана и опитах научни методи. Взех под наем най-добрия от компютрите, напъхах в него цяла библиотека и поставих пред него купчина проблеми. В процеса на тази поглъщаща киловати енергия работа станах специалист по икономиката на Фрайбур, но не се приближих нито на крачка към намирането на Ейнджълин. Вече нямах идеи къде да търся следи от дейността ѝ.

Машината даде маса препоръки за подобряване управлението на икономиката.

Но изследванията показаха, че Ейнджълин я няма в тази област. Изглеждаше очевидно, че крал Уилям IX бе действителният управленчески център на планетата. Комплексно изследване на Уил, семейството му и вътрешните взаимоотношения разкри не един скандал, но не и Ейнджълин.

Решението на този проблем ме сломи и започнах да давя мъката си в бутилка чист спирт. По това време буквално се къпех в алкохол, вероятно именно параличът на нервните ми разклонения беше и източник на идеята. Тези, които твърдят, че мислят по-добре, когато си пийнат, отколкото когато са трезви, са магарета. Но това беше съвършено друг случай. Чувствах, а не мислех, че озлоблението ми от изчезването ѝ откряна висшия ми интелект. Мачках възглавницата, извиквайки в представите си постъпките ѝ и в края на краищата закрещях: „Ненормална, ненормална, тя просто е ненормална!“ — когато паднах в леглото, всичко се въртеше ли въртеше в безкраен кръг и аз мърморех: „Без съмнение е ненормална. Аз самият трябва да стана ненормален, за да изчисля следващата ѝ крачка.“ С това очите ми се затвориха и аз заспах. А последните думи, попадайки в мозъчното вещество, започнаха да потъват и като минаха през пропитите с алкохол слоеве, накрая се добраха до твърд слой.

Когато се удариха на дъното, се събудих окончателно и седнах в леглото, поразен от страшната истина.

Щеше да ми потрябва цялата ми сила и воля — и още нещо — за да го направя.

Ако исках да я намеря, трябваше да стана луд.

ГЛАВА 13

На студената утринна светлина идеята не изглеждаше по-привлекателна, но не стана и по-малко очевидна. Можех да избирам: да го направя или да не го направя. Нямаше съмнение, че признаците за ненормалност явно бяха налице и в Ейнджълин. Всичките й действия бяха белязани с печата на противоестествено безразличие към човешкия живот. Тя убиваше равнодушно или с удоволствие, но винаги с пълно безразличие към хората. Съмнявам се дали знае колко убийства е извършила през живота си. Според стандартите й аз съм редови любител. Не съм убивал и освен това в моята дейност рядко възникваше такава необходимост.

Да, да — ди Грийс никога не бе убивал! Няма от какво да се срамувам — напротив. Ценях човешкия живот, това е единствената неделима величина във Вселената. А Ейнджълин ценеше само себе си, желанията си и нищо повече. Следвайки пътя на формиране на личността й, пресъздадох начина на мислене, който й бе присъщ.

Не бе толкова трудно, колкото изглежда, поне теоретично. Имах определен опит в работата с психометрични наркотици и добре познавах възможностите им. Вековете изследвания са позволили да се създадат лекарства, които могат да стимулират в пациента всякакъв начин на мислене. Искате да станете за една седмица параноик? Заповядайте, вземете едно хапче и ще почувствате какво е това. Някои наистина взимат. А това за по-друго усещане, с други думи удоволствие, но тези хапчета не бяха за мен. Необходими бяха невероятно основателни причини, за да ме накарат да се реша на това, мен, човека с деликатно сиво вещество. Например търсенето на Ейнджълин.

Наистина прекрасно свойство на всички тези психосоматични препарати беше тяхното временно действие. Когато лекарството се разтвори, халюцинациите изчезват. Надявах се на това. В нито една от прочетените от мен книги не се споменаваше за тази дяволска извара, която трябваше да приготвя сам. Това беше титанична работа — да

търсиш в книга описанията на всички тези очарователни навици на Ейнджълин и да намираш всеки съответен психологичен образец. В процеса на този анализ даже ми потрябва професионална помощ, без да упоменавам, разбира се, за истинските си цели. В края на краищата пред мен стоеше колба с леко димяща течност и магнитофон, където беше поставена лента със стимулиращи изказвания, която щеше да се върти докато лекарството действа. Оставаше само да събера цялото си мъжество, както казват класиците. В действителност това не беше всичко, исках да взема още някакви предпазни мерки. Наех стая в евтин хотел и помолих да не ме безпокоят. Тъй като се решавах за първи път на подобна постъпка и не знаех как ще се държи психиката ми, оставих около мен няколко бележки. След няколко часа подобни приготовления разбрах, че започвам да отлагам.

— Да, не е лесно доброволно да станеш луд — казах аз на своето бледо отражение в огледалото. Отражението беше съгласно, въпреки това и двамата навихме ръкави и приготвихме големи инжекции. — Е, да видим какво ще стане — казах аз, внимателно вкарвайки иглата във вената си и натискайки до основата буталото.

Резултатът беше обезкуражителен, да не кажа нещо повече, появи се звън в ушите и болка в главата, които минаха бързо и всичко стана както преди. Разбрах, че трябва да се заема с нещо и седнах да чета вестник, докато не се уморих. Настъпи разочарование. Отидох да си легна и включих магнетофона, който меко шепнеше в ушите ми сентенции като: „Ти си най-добрият от всички и го знаеш, а хората, които не го знаят, трябва да се пазят“ или „Те са глупаци, всички са глупаци, няма по-умен от теб на света“.

Леглото ми беше неудобно, слушалките се забиваха в ушите ми, а глупавият ми глас ме изкарваше от себе си. Нищо не се промени, експериментът се оказа напразен и неуспехът ме ядоса. Счупих слушалките и ми стана по-леко, още по-леко ми стана, след като смачках магнетофонната лента.

Няколко дена не се бръснях, четината скърцаше под ръката ми. Втрих в бузите си крем, погледнах в огледалото и за първи път останах поразен. Новото лице ми подходеше много повече от старото. Грешка при раждането или уродството на родителите ми — дълбоко ги ненавиждах, тъй като единственото полезно, което са направили, това е че са ме родили — ми бяха дали лице, което не съответства на

личността ми. Новото беше по-добро. От една страна, по-красиво, а от друга — по-строго. Трябва да благодаря на доктор Волф за тази работа. Да му благодаря с куршум. Това щеше да бъде гаранция, че никой на света нямаше да ме проследи. Вероятно съм имал температура или съм получил слънчев удар, след като съм му позволил да замине жив.

На масата лежеше листче с една-единствена дума, написана с моя почерк, макар и понятие да нямах защо съм я оставил. Там беше написано — ЕЙНДЖЪЛИН.

Ейнджълин, която жадувам да получа, за да стисна бялото ѝ гърло с ръце и да стискам дотогава, докато не изскочат очите ѝ. Ха! Представяйки си тази картина, се засмях. Но не трябва да бъде толкова лекомислен. Ейнджълин бе нещо важно. Възнамерявах да я намеря и нищо няма да ме спре. Тя ме направи на глупак и се опита да ме убие. Ако някой заслужава смърт, то това е тя. Лошо е, че това още не е сторено. Скъсах листчето на малки парчета.

Стаята буквално ме притискаше, поисках да изляза. Този път ме вбеси отсъствието на ключове. Знаех, че ги извадих, но къде съм ги сложил, не помня. Заплесът портиер нещо мъкнаше и исках да му кажа какво мисля за услугите им, но се въздържах. За тези типове има само едно лекарство! Резервните ключове паднаха до пневмоасансьора и ги вдигнах. Исках да ям, да пия и най-вече да намеря място, където бих могъл да помисля на спокойствие.

Най-близкото кафе ми предложи тези възможности, след като прогоних проститутките. Ейнджълин просто си играеше на проститутка, а изглеждаше по-добре от цялото това стадо, взето заедно. Ейнджълин. През цялото време мислех за нея. Алкохолът загря стомаха ми и тя се стопли в мислите ми. Нима наистина исках да я предам или дори да я убия? Що за глупост! Единствената умна жена от всички, които съм срещал. Никога няма да забравя как крачеше с роклята си. Малко да я опитомя и какъв екип би се получил! От тази сладка мисъл лицето ми пламна и с една глътка пресуших чашата.

Трябва да я намеря, тя за нищо на света няма да напусне тази планета, напомняща райски градини. Момиче с нейните амбиции тук ще тръгне право към върха, никой няма да може да я спре. Именно това е мястото, където трябваше да бъде. През целия си живот Ейнджълин е била сигурна, че е по-добра от тази тълпа и го е доказвала на себе си и на всички отново и отново. Пристигането ми

можеше да се окаже най-голямото щастие за Ейнджълин. Държах се на тази планета като истински селянин. Когато Ейнджълин се разправи с мен, тя можеше да спре, да се успокои и подчини на реда. Съперничеството можеше да бъде отложено за известно време.

Докато седях там, нещо ме разтревожи, някакъв важен момент, който изобщо не можех да си спомня. Накрая разбрах! Скоро инжекцията ще прекъсне действието си. Трябваше да се върна в стаята. Изплуваха страховете по повод изпълнението на експеримента, но разбрах, че това са стари съмнения. Тази извара не беше по-опасна от аспириин. И в същото време най-велика, космическа шега. Нови светове и възможности се откриха пред мен, мозъкът ми стана по-ясен, а мислите по-логични.

Платих на бармана и дълго чаках да отброи рестото.

— По-бързо! — казах аз високо, за да чуят всички. — Купувачът бърза, така че и ти побързай... Още два гулдена. — Държах парите в разтворената си длан и когато той се наведе, за да ги преброи, го плеснах с дланта и парите по муцуната. Заедно с това понижих гласа си, за да чуе само той и му обясних какво мисля за него. Фрайбургският език е богат на изрази и аз избрах най-хубавите. Искях да продължа обучението, но това изискваше време, а аз бързах за стаята в хотела. Тръгвайки, погледнах огледалото, висящо на предната стена и отразяващо картината зад гърба ми. И добре направих. Той извади изпод бара парче тръба и го вдигна над главата ми. Не исках да го лишавам от удоволствието, не хванах ръката му и едва когато тя започна да пада надолу, отстъпих встрани, като му позволих само едва-едва да ме докосне.

А след това просто хванах тази нахална ръка и я счупих в края на стойката. Воплите му бяха като райска музика за сърцето ми, бях готов да ги слушам безкрайно. Но нямаше време.

— Видяхте ли как предателски ме нападна? — казах аз на вцепенените посетители, отправяйки се към вратата. Пострадалият изчезна, явно бе паднал и стенеше зад стойката. — Отивам да се обадя в полицията, гледайте да не избяга. — Разбира се, той се опитваше да избяга толкова, колкото аз да се обадя в полицията. Излязох през вратата много преди посетителите да съобразят какво е станало наистина.

Не можех да тичам, за да не привлека внимание върху себе си. Най-доброто, което можех да направя, бе да вървя бързо. От напрежение се обливах в пот. В стаята първото, което видях, беше колбата на масата и инжекцията зад нея, завита в парцалче. Ръцете ми не трепереха, не им позволих. Това беше силно нещо.

Строполих се в креслото, взех колбата и видях, че там е останало по-малко от милиметър течност. За получаването на адската смес бе нужен доста сложен процес, но формулата се бе забила в паметта ми като гвоздей и не представляваше кой знае какво всеки момент да я възстановя. Само как да намеря компонентите в този нощен час? Но това не е трудно. Законът на историята казва, че оръжието е открито преди парите. В чантата ми лежеше знаменитият 0,75 калибров, с който можеш да намериш всичко много по-рано и по-лесно, отколкото с пари.

Това беше грешка. Някакво упорито безпокойство ме вълнуваше, но го игнорирах. Напрежението, а след това разтоварването след инжекцията отпъдиха сънливостта и сковаността ми. На върха на удоволствието трябва да бързаш, имам много малко време, за да намеря това, което е необходимо, и да се върна в хотела. Мислите ми се устремиха към достигането на целта, отворих чантата и видях пистолета, който лежеше отгоре върху дрехите. Някакъв тъничък гласец изпищя в паметта ми, но това само ме подтикна. Хванах дръжката и паметта ми се върна... прекалено късно.

Пуснах пистолета и се хвърлих към вратата, но не успях. Зад мен се взриви гранатата с приспивателен газ, сложена под пистолета. Вече падайки, никак не можех да разбера как е възможно да съм направил такава глупост.

ГЛАВА 14

Първото усещане, след като се събудих, беше съжаление. Работата на мозъка е източник на постоянно удивление. Действието на дяволското ми питие преминаваше, с паметта всичко беше наред, болките минаваха. Детайлите на интермедията на лудостта се връщаха ясно и отчетливо. Макар и да ми прилошаваше от всичко, което съм мислил и правил, едновременно с това чувствах пристъп на съжаление, че свърши. Рискът след вземане на лекарството прерасна в абсолютна свобода, когато животът на другите хора изглежда по-малко от нищо. Усещането без съмнение е неприятно, но и извънредно привлекателно. Макар мозъкът да протестираше, изпитвах желание да повтора всичко отново.

Въпреки дванайсетчасовия сън, бях разбит. Преместването в леглото отне цялата ми енергия. Погледът ми се спря на предвидливо запазената бутилка спирт. Измих чашата и отпивайки по малко от течността, се опитах да приведа в ред цялото си мозъчно имущество, което не беше толкова лесно. Много пъти съм чел за тъмните инстинкти, лежащи в подсъзнанието ни, но за първи път се сблъсках с това непосредствено, когато те действително започнаха да изплуват на повърхността.

Позицията ми по отношение на Ейнджълин трябваше накрая да бъде определена. Трябва да призная, че явно бях неравнодушен към нея. Любов? Наречете го с каквото искате име, не възразявам, но това не е буйна младежка страст. Постъпките ѝ не ме заслепяваха, отчетливо разбирах, че отвратителният аморален живот на Ейнджълин се отразява и върху моя начин на мислене. Но логиката и разсъдъкът не могат да противостоят на емоциите. Ненавиждах дейността ѝ, но не можех да се отърва от чувството на симпатия към тази личност, толкова приличаща на мен. Не ми даваше покой мисълта какъв екип би се получил от нас! Това, разбира се, е невъзможно, но никой няма да ти забрани да искаш. Любов и омраза стояха буквално рамо до рамо. Отпих голяма глътка.

Сега нямаше да е много трудно да я намеря. Тази увереност дори ме дразнеше. Нямах никаква нова информация, само фантазия и проблясъци на интуиция за това как се въртят ветровете в главата на Ейнджълин. Не можеше да има съмнение, че се стреми към власт, но едва ли ще получи нещо чрез краля. По-скоро със сила, с оръжие, възможно е и с терор, чрез определен род революция и безпорядък. Така е било в старите времена на Фрайбур, когато цената на схватките е била върховната власт. Всеки дворянин е могъл да бъде коронован, а старата кралска власт отслабена, затова борбата за мястото на монарха е била много жестока. Разбира се, всичко е свършило, след като социолозите на Лигата са поработили тук.

А сега завръщането към старото е напълно възможно. Ейнджълин, за да удовлетвори амбициите си, искаше да види този свят окъпан в кръв. Засега не можеше нищо да направи, но готвеше някого за черната работа. Един от тези надути Князе, прокарващ в живо дело политиката на трона и имащ голямо влияние в тази полуфеодална държава. Подобен подход Ейнджълин вече използва, поискало й се е да го използва още веднъж. В това не можеше да има съмнение.

Не бяха ясни само детайлите. Кой е той?

Гмурканията ми в дълбините на самоанализата оставиха неприятен вкус, който не се измиваше с никакви количества течност. Това от което се нуждаех, бе оживяване на нервните ми окончания и раздвижване на застоялата кръв. Проследяването на довереното лице на Ейнджълин изискваше зареждане на батериите ми. Взех вестника и започнах да изучавам новостите в Двора. След два дни трябваше да се състои Големият Бал — много удачно прикритие за търсенията ми.

Тези два дни изглаждах детайлите на предполагаемата операция. Всеки дръвник можеше да провали работата, както обикновено и става. Само с такива таланти, като мен, можеше да се обезпечи стопроцентово прикритие на личността. Измислих си родина — отдалечена провинция на Фрайбур, бедна във всички отношения освен изобилието от нюанси на произношението, което служеше за основа на много шеги и анекдоти. За населението на Местелдрос бяха характерни прямотата и буйствата. Положението ми на дворянин ми даваше право да се скрия под името на граф Брант Дийбщол. Фамилното име на местния диалект означаваше или бандит, или бирник, което ви дава пълна представа за ролята на този човек, както и

за източника на фамилната титла. Военен шивач ми скрои мундир и докато го карах да бърза, детайлно назубрих фалшивата си биография.

Не забравих да направя и още нещо — да изпратя на травмирания кръчмар тлъста пачка пари; нали беше принуден да работи с ръка, окована в гипс. Той действително ме ядоса, но наказанието явно беше непропорционално на постъпката му. Този анонимен подарък пречисти съвестта ми и се почувствах доста по-добре.

Нощното посещение в кралската печатница ми даде желаната покана за бала. Мундирът ми седеше като излят, ботушите блестяха предизвикателно. Бях един от първите. Кралската маса съблязняваше с ястията си, а предстоящата работа дразнеше апетита ми. На Фрайбур се бе запазил архаичния обичай на баловете да се носят шпори и меч. Обременен от тази тежест, гърмейки като празна тенджерата, се поклоних ниско на краля. Очите му блестяха и бяха толкова мътни, че това явно потвърждаваше истинността на слуховете, че не започва нищо, преди да се посъветва с бутилката. Откровено ненавиждаше тълпата и лицата, предпочитайки да се занимава с бръмбарите си — той беше любител-ентомолог, наистина без капка талант. Кралицата беше много по-приятна в разцвета на двайсетгодишната си красота. Мълвата гласеше, че до смърт са й омръзнали бръмбарите и че предпочита *homo sapiens*. За да проверя тази клевета, целувайки ръката ѝ, аз едва-едва я стиснах. Тя ме погледна с учудване, в което имаше голяма доза интерес. Отправих се към бюфета.

Гостите продължаваха да идват. Наблюдението не ми пречеше да поглъщам храната и да опитвам вината. Зареждайки се доста добре, реших да си дам почивка, и се смесих с тълпата. Всички жени бяха предмет на най-голямото ми внимание. Повечето от тях бяха поласкани, както ми се струва, от новото ми привлекателно лице и потресаващия мундир, който явно ме отличаваше от местните типове. Разбра се, не смятах, че веднага ще открия следите на Ейнджълин, но все пак имаше някакъв шанс. Няколко жени бегло напомняха за нея, но беше достатъчно да чуя две-три думи от тях и веднага ставаше ясно, че това наистина е синя кръв, а не моята малка междузвездна убийца. Задачата малко се опростяваше от това, че понятието за красота на Фрайбур се свързва с обилието на плът, а Ейнджълин изглеждаше по съвсем друг начин. Тръгнах обратно към бара.

— Последвайте ме! Кралска заповед! — изхриптя в ухото ми пресипнал глас и груба ръка ме хвана за ръкава.

— Пусни ми ръкава или ще изравня мутрата ти — стреснах го аз на своето местелдроско наречие. Той ме пусна сякаш се опари и отстъпи, целият почервенял. — Така е по-добре — добавих аз, прекъсвайки го. — Кой иска да ме види? Кралят?

— Нейно величество кралицата — просъска той през зъби.

— Много добре. Аз също искам да я видя. Води ме — пробивах си път през тълпата, а приятелят ми се мъкнеше отзад, опитвайки се да ме догони. Стигнах групата, обкръжаващата кралица Хелга, и го пуснах задъхан да мине отпред.

— Ваше величество, това е барон...

— Граф, а не барон — прекъснах го аз. — Граф Брант Дийбщол, от беден провинциален род, с намалени права преди един век благодарение на подлите мошеници, князете. — Погледнах сурово водача си, като че ли той лично бе участвал в древния заговор, и той отчаяно почервеня.

— Какви награди имате, граф Брант? — попита кралицата с нисък глас, който породя в мен образа на мъгливо утро. Тя посочи мъжествените ми гърди, накичени с дрънкулки, които изрових сутринта при антикваря.

— Галактични медали, ваше величество. Може ли да разчита на някакво повишаване тук, на Фрайбур, по-малкият син на провинциален дворянин? Ето защо си избрах служба далеч от планетата и прекарах най-хубавите години от живота си в Звездната Гвардия, а там сраженията, пленът, звездните абордажи са в реда на нещата. А с този тук действително мога да се гордея... — показах невзрачна дрънкулка между останалите блестящи. — Това е Звезда, най-висшата награда в Гвардията — взех звездата в ръка и я погалих с дълъг проникновен поглед. В действителност мисля, че това беше гвардейски знак за свръхсрочна служба или нещо от този род.

— Прекрасно — каза кралицата. Тя разбираше от медали не повече, отколкото от дрехи, но какво може да се очаква от тези затънтени планети.

— Да — съгласих се аз. — Не обичам да описвам историята на медалите си, но ако имам кралска заповед за това... — това беше казано срамежливо. Лъжейки ги за подвизите си, възбудих интерес и се

надявах, че разговорът за мен ще стигне до ушите на Ейнджълин, където и да се крие. Като почувствах, че се изчерпах, се върнах в бара.

Измислените си истории разказвах на всеки, когото можех да хвана. Повечето ме слушаха с удоволствие, смееха се с мен, а смехът в двора беше рядко явление. Единственият, който не се наслаждаваше на това, бях аз. Ако отначало планът ми изглеждаше добър, то колкото по-далеч отивах, толкова по-малко ми харесваше. Можех с месеци да се въртя около тези дворцови идиоти без ни най-малката надежда да се приближа до Ейнджълин. Трябваше да ускоря нещата. В главата му се въртеше една мисъл, но тя граничеше с безумие. Ако работата не пропадне, ще бъда или убит, или завинаги отстранен от обществото. С последното лесно бих се примирил, но висшето общество ми помагаше да намеря своята любима плячка. Ако всичко се уреди, търсенията значително щяха да се опростят. Реших да хвърля две монети и, разбира се, спечелих, тъй като непечелившата бях скрил още преди хвърлянето. Ще действам.

Преди идването си тук напъхах по джобовете си разни дреболии, които можеха да ми свършат работа вечерта. Една от тях можеше да послужи като великолепен предлог да се сблизих с краля, ако почувствам необходимост от това. Преместих я във вътрешния си джоб, напълних с вино най-голямата чаша, която можах да намеря, и тръгнах през анфиладата от стаи в търсене на жертвата си.

Ако в момента на пристигането ми крал Уилям беше просто пийнал, то сега беше мъртво пиян. Трябваше да зашият отзад на мундира му метален кол, тъй като мога да се закълна, че собственият му гръбначен стълб вече не го държеше. Но той все още пиеше, поклащайки се назад и напред, главата му се въртеше като на счупена кукла. Около него стояха купчина старци, които явно си разказваха анекдоти и при приближаването ми ме удостоиха с подозрителни погледи.

Бях по-висок от тях и по-ярко облечен. Очите на Уили се натъкнаха на мен и главата му бавно се обърна в моята посока. Вечерта вече бях срещал един от осемдесетгодишните старци и той ме представи.

— Много се радвам да срещна Ваше Величество — казах аз, имитирайки в гласа си пияни нотки. — Самият аз съм малко ентомолог и с ваше разрешение бих искал да последвам кралските ви стъпки.

Много силно желая това и чувствам, че на Фрайбур може да се прояви повече внимание и има по-големи възможности за изследване на форминифера, лепидоптера и други. Хералдиката, а също и флаговете биха могли да съдържат повече изображения на насекоми...

Говорех и по-нататък нещо от този род и тълпата започна да става нетърпелива. Кралят едва ли схващаше и една дума от десет, вниманието му започна да се разсейва, околните също се развълнуваха, без да знаят как да се избавят от пияния. Когато някой ме хвана за лакътя, извадих своя коз.

— Ето, ваше величество — казах аз, като бръкнах в джоба си. — Внимателно пазих този образец, пренасяйки го през много светлинни години, и го доставих тук, за да заеме и той своето място във величайшата ви колекция. — Отворих плоската пластмасова кутийка и я пъхнах под носа му. Той с мъка фокусира воднистите си очи и дъхът му секна. Околните също проявиха любопитство и им дадох няколко секунди да се полюбуват на образца.

Трябва да кажа, че това беше великолепен бръмбар, макар да не беше пътешествал с мен през светлинните години, а беше направен днес сутринта. Повечето елементи бяха от други насекоми, а там, където природата бе недостатъчно изобретателна, добавих няколко парченца пластмаса. Тялото беше колкото длан с три реда криле, всеки ред с различен цвят. Отдолу имаше много крака, взети от поне дузина насекоми, крайниците не успях да подбера в чифт, тъй като много от тях бяха развалени при моделирането. Някои други детайли като масивното жило и свределообразната опашка също не оставиха равнодушна аудиторията ми. Кутийката беше предвидливо направена от цветна пластмаса, която по-скоро скриваше, отколкото подчертаваше детайлите.

— Трябва да разгледате това по-отблизо, ваше величество — казах аз, като отворих по-широко кутийката и поклащайки се, се приближих. В едната ми ръка беше чашата с вино и кутийката, а другата беше свободна, за да извади мострата. Стиснах я с палеца и показалеца и се приближих плътно, виното в чашата на краля се разливаше от неловките му жестове. В този момент съвсем малко отслабих пръстите си, леко повдигнах бръмбара, направих неуловимо движение и бръмбарът с великолепен пирует се гмурна в чашата на краля.

— Спасете! Спасете го! — закрепях аз. — Най-редкият екземпляр! — и пъхнах пръсти в чашата, предизвиквайки буря в нея. Част от виното се изля на позлатените маншети на Уилям. Шепотът и злите гласове се усилиха, някой с твърда ръка ме хвана за рамото.

— Махнете титулуваните си крадливи лапи! — викнах аз и грубо отхвърлих ръката. Хванатото насекомо се изплъзна от пръстите ми, лепна се на гърдите на краля и оттам бавно се свлече на пода, губейки по пътя крила, крака и други части. Бях използвал много слабо лепило. Навеждайки се над трупчето, направих още едно неловко движение и виното се изля на дрехите на краля. Зъл вопъл се изтръгна от тълпата.

Кралят се отнесе към всичко това съвсем спокойно. Клатейки се като дърво по време на буря, той не изрази никакъв протест, само мърмореше: „Аз казвам... аз казвам...“ няколко пъти. Но когато започнах да изтривам виното с носна кърпичка и то потече по пръстите му, тълпата отзад се приближи плътно. Някой ме хвана за ръката и ме дръпна, аз се изтръгнах и... ударих крал Уилям в родовитите му гърди. От удара горната му челюст падна на пода.

Старците се разбягаха. Младежите се хвърлиха да защитят тяхно височество и ми се наложи да им покажа няколко техники, които бях научил на други планети. Недостигът на техника те заместваха с енергия в излишък, стана стълпотворение. Жените пищяха, мъжете ругаеха, краля буквално го носеха на ръце. Работите с мен тръгнаха много лошо, но им давах не по-малко, отколкото получавах.

След това си спомних, че няколко човека ме държаха, а един ме биеше. Изхитрих се да го ритна с ботуш в лицето, но ме събориха и... светлината изчезна.

ГЛАВА 15

Тъмничарите явно си бяха поставили за цел да ме научат на добри маниери, а аз правех всичко възможно да затрудня благородния им труд. Не за това доброволно влязох в затвора, рискувах да направя всички тези неща с бедния стар крал, за да спечеля баса. *Оскърбление на Негово Величество* беше такова престъпление, което обикновено се наказваше със смърт. За щастие цивилизованото влияние на Лигата вече бе докоснало тъмния Фрайбур и местните власти ми доказаха привързаността си към законите. Правех се, че не забелязвам това. Когато ми донасяха месо, изяждах го, а чинията чупех, демонстрирайки протеста си срещу незаконното арестуване.

Това беше примамка. Спечелените от мен синини щяха да бъдат прекалено малка отплата за успешния опит за самореклама. Фигурата на отцепник, предател на своята класа, от една страна, и силна личност в мирната Вселена, побойник, безкомпромисен боец, от друга. Накратко, притежавах всички качества, които ненавиждат порядъчните фрайбурци, а такива хора трябваше да привлекат Ейнджълин.

Въпреки недалечното кръвопролитно минало Фрайбур беше беден на буйни мъже. Не от най-ниските слоеве, разбира се, пристанищни кръчми са наблъскани с мускулоноси, притежаващи кокоши мозъци. Ейнджълин можеше да наеме всеки, когото сметнеше за необходим. Но само с бойни отряди няма да завоюваш властта. Необходим ѝ е съюзник и помощник от дворяните, а според наблюденията ми хора с такъв талант бяха рядкост, при това голяма. В скандала на бала се постарях да покажа всички качества, от които тя можеше да се заинтересува, и се опитах да направя така, че в никакъв случай да не помисли, че това се демонстрира именно за нея. Капанът беше поставен, оставаше ѝ само да влезе.

Изскърца отваряща се врата.

— Имате посетители, граф Дийбцол — каза тъмничарят, отключвайки и вътрешната решетка.

— Кажете им да отиват по дяволите! — викнах аз. — На тази гнусна планета няма нито един човек, когото бих искал да видя.

Без да обръща внимание на репликата ми, той въведе началника на затвора и двама типа в черни дрехи със сурови лица. Демонстративно ги игнорирах. Те мълчаливо почакаха охраната да излезе, след това по-слабият от тях отвори донесената папка и с края на пръстите взе оттам лист хартия.

— Няма да пиша никакво прощално писмо на самоубиец, можете да ме убие по време на сън — изръмжах аз, вживявайки се в комедията. Той внимателно ме погледна, но лицето му не се промени.

— Това е несправедливо обвинение — спокойно проговори той. — Аз съм Кралският Прокурор и никога няма да допусна подобни действия — и тримата кимнаха с глава, като навити с една пружина, ефектът беше толкова заразителен, че едва не кимнах и аз.

— Няма да се самоубия доброволно — казах твърдо аз. — Това е последната ми дума по този въпрос.

Кралският Прокурор достатъчно дълго бе работил на мястото си, за да може да се смути лесно. Той се изкашля, пошумоля с хартията и започна:

— Има няколко криминални действия, в които може да бъдете обвинен — заговори той с дебел глас с извънредно мрачно изражение на лицето. Аз невъзмутимо се прозях. — Сред тях и осакатяване на млад човек. Но се надявам, че той няма да настоява — продължаваше той, — тъй като това само ще усложни делото. Сам кралят настоятелно ми препоръча да завърша това дело колкото може по-бързо и да възстановя мира между всички. Аз съм тук, за да претворя желанието му в дело. Подпишете това извинение и веднага ще ви откарат на борда на звездолета, отлитащ през нощта. Делото е приключено.

— Опитвате се да се измъкнете, за да скриете пиянските побои в двореца? — усмихнах се аз. Лицето на прокурора почервения, но той се съдържа. Ако сега ме изгонят от планетата — всичко пропадеше.

— Оскърбявате ни, сър! — проговори той. — Не забравяйте, че и вие имате вина за това. От сърце ви съветвам да приемете снизходителността на краля и да подпишете извинението — той ми подаде листа, но аз го скъсах на парчета.

— Да се извиня? Никога! — викнах му аз. — Аз защитавах честта си от пияните ви мъже и крадците-дворяни, откраднали

правата, принадлежащи на рода ми.

Всички излязоха. Началникът на затвора беше единственият на моя възраст, затова именно му подказах пътя с върха на обувката в съответното място. Всичко беше така, както трябваше да бъде. Вратата с шум се затвори пред мен — буйния, метежен, войнствен син на фрайбургската земя. Направих всичко, за да привлека вниманието на Ейнджълин, но ако това не станеше, рискувах да прекарам остатъка от дните си зад тези мрачни стени.

Очакването винаги лошо се отразява на нервите ми. Аз съм мислител само в спокойно време, а в останалото съм човек на действието. Едно е да се разработи план, друго — да седиш в мръсна затворническа килия и да мислиш дали в разработения план няма слабо звено.

Ще се измъкна ли от този капан? Вероятно ще бъде трудно, но този изход трябваше да се остави като последно средство. Там, навън, ще бъда принуден да се крия и тя няма да има никакви шансове да се свърже с мен. От преживяване си изгризах ноктите. Следващият ход принадлежеше на Ейнджълин, и ми оставаше да се надявам и да чакам, че няма да се забави с правилното решение след анализа на действията ми.

След седмица започнах да полудявам. Кралският Прокурор не идваше и нямаше никакви разговори за съд и наказание. Подхвърлих им дразнещ проблем и сега те си трошат главата, без да знаят какво да направят. Почти бях решил да бягам. Да се измъкна от този смотан затвор съвсем не беше трудно. Но нали чаках съобщение от безпощадната ми любов. Разглеждах възможностите, които тя би могла да използва. Може би някакъв натиск върху двора, за да ме освободят? Или тайно да ми донесат пила и бележка, в която да пише да се измъквам със свои сили. Всеки път, когато получавах хляб, го разчупвах, търсейки нещо вътре. Нямаше нищо.

На осмия ден Ейнджълин откликна по най-присъщия ѝ праволинеен начин. През нощта ме събуди нещо нередно. Нямаше шумове, прилепих се до вратата и през дупката видях светлина в края на коридора. Нощният пазач лежеше на пода, и плътна фигура с маска, облечена в нещо черно, стоеше над него с тояга в ръка. Приблужи се друг непознат, облечен като първия, и двамата помъкнаха пазача по коридора към мен. Един от тях се порови в джоба си и извади оттам

парче червен плат, което пъкна в безволевите пръсти на пазача. Когато се приближиха до моята килия, отскочих от вратата и безшумно се заврях в леглото.

Ключът заскърца в ключалката, запалиха лампата. Седнах на леглото, преструвайки се, че току-що съм се събудил.

— Кой е тук? Какво искате?

— Бързо ставайте и се обличайте, Дийбцол. Ще ви изведем оттук. — Това беше първият главорез, когото видях, тоягата още висеше от ръката му. Долната ми челюст увисна и запълзях по леглото, притискайки се до стената.

— Убийци! — закрещях. — Ето какво е намислил Уили, да ми затегне примката на шията, а след това да каже, че сам съм се обесил! Добре дошли, но не мислете, че ще бъде лесно!

— Не ставайте идиот — изсъска мъжът. — И си затворете устата. Тук сме, за да ви спасим. Ние сме приятели. — Още двама, облечени по същия начин, се появиха зад него. В коридора имаше и четвърти.

— Приятели?! — виках аз. — Убийци, ето кои сте! Скъпо ще платите за престъплението си.

Четвъртият в коридора просъска нещо и останалите тръгнаха към мен. Искаше ми се по-добре да разгледам главатаря. Това беше малък мъж, ако въобще беше мъж. Дрехите му висяха свободно, на главата му имаше маска от чорап. Ейнджълин бе примерно толкова висока. Не можах да видя повече подробности, защото бандитите се хвърлиха върху мен. Ударих един от тях в корема и отскочих, но те имаха всички преимущества. Без обувки и оръжие нямах никакви шансове, а те не се страхуваха да използват тояги. Едва сдържах победоносната си усмивка, когато ме усмириха.

Все още съпротивлявайки се, им позволих да ме помъкнат натам, където мечтаех да се намеря.

ГЛАВА 16

Ударът по главата само ме зашемети, но когато един от тях счупи ампула с приспивателно под носа ми, изключих окончателно. Разбира се, нямах ни най-малка представа колко далеч сме отишли и къде се намирахме. Вероятно ми бяха направили антинаркотична инжекция, тъй като първото, което видях, беше слаб тип с игла в ръка. Той се наведе, но аз се дръпнах назад.

— Искате да ме измъчвате, преди да ме убиеете, свине! — изревах аз, като си спомних ролята, която играех.

— Не се вълнувайте — произнесе нисък глас отзад, — вие сте сред приятели, които споделят възмущението ви от съществуващия режим.

Този глас не беше на Ейнджълин. Оказа се, че е на пълен, едър човек с неприятен израз на лицето. Медикът излезе, оставяйки ни сами, и разбрах, че планът започна да дава плодове. Малките очички, тежката челюст и надменният поглед — в тях познах един от представителите на фрайбургското дворянство. Гледах това уродливо лице и се ровех в бездните на паметта си.

— Рденрант, княз Рденрант — казах аз, опитвайки се да си спомня какво още съм чел за него. — Предполагам, че ще ми кажете истината, вие не сте ли племенник на негово височество? Човек трудно може да си представи, че сте отвлекли затворник за собствените си цели.

— Не е важно какво предполагате — злобно отговори той. Раздразнението се отрази на лицето му и мина известно време, докато се овладее. — Уилям може и да ми е племенник, но това не означава, че го смятам за идеалната глава на нашата планета. Говорехте на тема претенциите си за по-високо положение и за това, че сте били измамен. Така ли е? Или вие сте просто един от придворните дърдорковци? Ще се намерят и други хора, които мислят като нас, жадуващи да променят порядките.

Импулсивност, ентузиазъм — ето какво трябваше да проявя. Или лоялен приятел, или смъртен враг — други варианти нямаше. Хвърлих се напред и здраво хванах ръката му.

— Ако сте ми казали истината, в мое лице намирате единомишленик, който ще тръгне с вас. Княже, бъдете готов да се сражавате.

— Не е необходимо да се сражаваме — каза той, изтръгвайки с мъка ръката си. — Поне не между нас. Пред нас лежи труден път и трябва да се доверяваме един на друг — той сви ръката си, ставите му изпукаха и погледна през прозореца. — Искрено се надявам, че ще мога напълно да се опра на вас. Фрайбур по времето на предците ни е бил съвсем друг. Лигата задуши инстинктите за борба в нашия народ. Няма почти нито един човек, на когото бих могъл да се опра.

— А тези, които ме измъкнаха от килията? Те като че ли действат доста добре.

— Груба сила! — възкликна той. — Тъпи, упорити дръвници. Такива мога да наема колкото искам. Необходими са ми хора, които могат да ръководят, да ми помагат да водя Фрайбур към светлото бъдеще.

Не казах нищо за човека, който стоеше в коридора и който ръководеше цялата нощна операция. Щом Рденрант не искаше да говори за Ейнджълин, аз също нямаше да засягам този въпрос, но след като иска да види в мен умен колега, трябваше да му го изиграя.

— Кажете, вие нарочно ли оставихте в ръката на пазача парче червен мундир? То бие на очи.

Очите му се свиха, когато се обърна към мен.

— Много сте наблюдателен, Брант — каза той.

— Въпрос на практика — отговорих аз, опитвайки се едновременно да изразя скромност и честолюбие. — Това парче червен плат в ръката на пазача изглеждаше така, сякаш са го откъснали по време на борба. В същото време видях, че всички бяха облечени в черно. Може би това има друг смисъл...

— Колкото повече говорим, толкова повече се радвам, че се срещнах с вас — каза той, показвайки всичките си криви зъби с изражение, което явно смяташе за усмивка. — Хората на Стария Дюк имат, както знаете, червени ливреи...

— А Старият Дюк е най-силната опора на Уилям IX — завърших аз вместо него. — И на по-слабите няма да навреди, ако той се скара с краля.

— Не по-слабите — повтори Рденрант, показвайки ми отново кривите си зъби. Той започна да предизвиква в мен отвращение. Все пак, ако той е довереното лице на Ейнджълин, то несъмнено тя е направила най-добрия избор. Но на него едва ли му стига широтата на въображението, за да си представи идеите на Ейнджълин изцяло. Мисля, че и титлата, и парите, а също и амбициите са именно качествата, които са я примамили. Не беше ясно само къде е тя самата.

Някой влезе през вратата и аз се свих, готов за схватка. Но се оказа, че е само робот, който така шумеше и тракаше, че наистина можеше да се изплашиш. Князът заповяда на това чудовище да донесе нещо за пиене и когато се обърна, видях, че от задната страна на рамото му стърчи тръба. Във въздуха се чувстваше миризма на дим.

— Този робот да не би да работи с въглища? — изсмях се аз.

— Да — каза князът, като напълни чашите. — Това е прекрасен пример за разлагането на Фрайбургската икономика, ръководена мъдро от Уилям Некомпетентни. Нима сте виждали подобни уроци в столицата?

— Май не — казах аз, пулейки очи срещу изригващите кълба дим и следите от ръжда и въглищен прах по корпуса. — Разбира се, доста време ме нямаше... всичко се променя...

— Но не толкова бързо! И не ми демонстрирайте тук, Дийбщол, галактични маниери. Бях в Местелдрос и видях как живеят там. Вие изобщо нямате роботи, дори такива — той в безсилна злоба ритна робота, който се заклати и за да запази равновесие, щракна с клапана, пускайки пара в крачните бутала.

— Минаха двеста години откакто сме в Лигата, която ни пои с мляко и ни успокоява — и за какво? За да може кралят във Фрайбурбад да се къпе в разкош, докато в същото време ние получаваме няколко робота с кокоши мозъци и най-примитивни системи за управление. И сами трябва да създаваме нискоефективни роботи. Апаратът, който ще смятате за автоматичен, може да се окаже обикновена лодка с весла.

Той пресуши чашата и аз не започнах да му разяснявам икономиката на галактичната търговия, престижа на планетата и многобройните нива на между планетни комуникации. Тази загубена

планета бе отдалечена от основния поток на галактична култура може би с двеста години, докато отново не бе установила контакт след разпада. Те трябва да се възраждат постепенно, без катаклизми, които могат да нарушат процеса. Разбира се, дори и милиарди роботи могат още утре да бъдат изпратени тук. И какво добро ще донесе това на икономиката им? Вероятно е много по-добре да не въвеждат блокове за управление на планетата, за да могат местните да строят за себе си това, което искат. Ако не им харесва крайният резултат, могат да подобрят схемата, вместо да се оплакват.

Князът, разбира се, не мислеше в тази насока. Ейнджълин много тънко бе играла с предразсъдъците и личното му самолюбие. Внезапно Князът се наведе напред и почука с пръст по скалата на робота.

— Погледнете го! — викна той. — Налягането падна на осемдесет фунта! А по-нататък, както разбирате, той изобщо ще престане да съобразява и ще рухне на пода. Поддържай налягането, идиот, *поддържай* налягането!!!

Вътре в робота нещо прещрака, той остави подноса с чашите на стола. Отпих голяма глътка и започнах да наблюдавам с наслаждение. Раздразнително бавно приближавайки се до камината, той отвори вратичката на корема си, откъдето изригна пламък. Загреба порядъчна порция антрацит с въглищната лопатка, изсипа я вътре в себе си и отново затвори вратичката. Гъст черен дим запълни стаята. Естествено, не подходеше за вътрешни помещения.

— Вън, дръвник, вън! — кресна князът, задъхвайки се от кашлица. Димът започна да се разсейва. Налях си още и реших първо да изясня всичко възможно за Рденрант.

Трябваше да действам по-активно, ако искам да хвана Ейнджълин. Цялата постановка ясно подчертаваше присъствието ѝ, но самата тя не се виждаше. В гостната срещнах няколко човека от обкръжението на княза. Един от тях, Курт, млад, беден дворянин, ми показва замъка, състоящ от кули и малки пристройки, обградени с висока стена, отделяща ги от собствения им град. Не се виждаха никакви явни признаци за плановете на княза, наблизко няколко въоръжени доброволци отработваха някакви мудни хватки. Всичко изглеждаше прекалено мирно, за да прилича на истинско, но нали все пак ме докараха тук. Това не бе случайно. Зададох деликатно няколко въпроса на Курт и той любезно ми отговори. Подобно на повечето

бедни дворяни, той беше недоволен от централната власт, макар, разбира се, да не възнамеряваше да прави нещо особено. Завербували са го, готов е да поддържа плановете, макар самата идея да не му е много приятна. Това, че не ми каза цялата истина, стана ясно в края на разговора.

Покрай нас минаха две жени и Курт каза, че това са жените на други офицери.

— Вие също ли сте женен? — попитах аз.

— Не. Нямахме време. А сега мисля, че не ми е до това. Когато всичко свърши и животът влезе в нормално русло, може и за това да помисля.

— Вярно — съгласих се аз. — А князът? Женен ли е? Толкова години ме нямаше тук, че съм изпуснал много неща. Жени, деца и други подобни — стори ми се, че като отговаряше, малко се заплете.

— Е... може да се каже... Знам, че князът е бил женен, но нещо се е случило и сега не е женен... — той се запъна и пренасочи вниманието ми върху нещо друго променяйки темата на разговора.

Пътят на Ейнджълин винаги бе отбелязван с трупове, вероятно и сега има един-два. Връзката ѝ със „случайната смърт“ на жената на княза изглеждаше напълно правдоподобна. Ако смъртта е била естествена, Курт не би променил темата. Той млъкна, а и аз не настоях повече. Макар Ейнджълин да не се виждаше, следите ѝ ме обкръжаваха от всички страни. Сега това беше само въпрос на време. Можех да понатисна Курт и да намеря горилите, които ме измъкнаха от затвора. Да им дам да пият, да побъбрим, да ги предразположа към себе си, след това да измъкна всичко което знаят за човека, който ги ръководеше.

Ейнджълин сама направи първата крачка. Един от антрацитните работи, гърмейки и тракайки, ми донесе бележка. Князът искаше да ме види. Сресвах се, облякох нова риза и тръгнах.

Когато влязох, князът вече беше твърдо и стабилно пиан, освен това стаята беше запълнена със сладникав дим. В цигарите му явно нямаше само тютюн. Това означаваше, че той от сутринта е бил разстроен, но не възнамерявах да вляза в ролята на утешител. Демонстрирах изключително внимание.

— Време за работа ли е, сър? Викали сте ме? — попитах аз.

— Седнете, седнете — промърмори той, посочвайки ми креслото. — Успокойте се. Искате ли цигара? — побутна към мен кутия, пълна с кафяви цилиндри.

— Не, сър, сега не пуша. Това изостря зрението и реакцията, пръстът на спусъка трябва да действа безукорно.

Мислите на княза витаеха някъде далеч, стори ми се, че не ме слуша. Потривайки бузата си, той ме оглеждаше отгоре до долу. Накрая, след вътрешна борба, някакво решение се отрази на лицето му.

— Какво знаете за семейство Радебраген? — попита той. Въпросът беше толкова необичаен, че дори ме шокира.

— Абсолютно нищо — искрено отговорих аз. — А защо?

— Не... не... — бързо отговори той, потривайки отново бузата си. Главата ми започна да се замайва от въздуха в стаята. Как би трябвало да се чувства той?

— Елате с мен — каза той, измъквайки се от креслото. Минахме през многобройни зали вътре в замъка и спряхме пред врата, подобна на всички останали, пред която стоеше пазач, страшен, мускулест тип със скръстени на гърдите ръце. Едната от тях стискаше дръжката на пистолет. Когато приближихме, той дори не помръдна.

— Той е с мен — каза Рденрант със заядлив тон.

— Трябва да го обискирам — каза пазачът. — Заповед.

Ставаше все по-интересно. Някой дава заповеди, които князът не можеше да наруши — при това в собствения си замък! Сякаш не го знаех. Освен това познах гласа на пазача, той беше един от тези, които ме отвлякоха от затвора. Той бързо и щателно ме обискира и отстъпи крачка назад. Князът отвори вратата и аз го последвах, като се опитвах да не стъпвам по петите му.

Теорията си е теория, а практиката практика. Бях почти сигурен, че ще срещна Ейнджълин, и все пак да я видя седнала зад бюро, беше нещо подобно на шок. Сякаш електрически заряд премина по гръбначния ми мозък. Настана моментът, който чаках от много време. Трябва да се овладеея и да надяна маската на равнодушие, естествено с корекция за това, че пред здрав млад мъж се е оказала привлекателна, съблазнителна женственост.

Разбира се, това момиче малко приличаше на Ейнджълин, но не можеше да има никакво съмнение. Променила си е лицето и цвета на косите, но и на новото лице грееше същото ангелско изражение, както

и преди, фигурата беше приблизително същата, с изключение на възможни малки подобрения. Нейната трансформация беше повърхностна, не като при мен.

— Това е граф Дийбщол — каза князът, спирайки върху нея замъгления си поглед. — Човекът, когото искахте да видите, Анжела — и така, тя си оставаше ангел, само че с друго име. Това е лош навик. Познавах няколко човека, които бяха хванати само защото избираха името си да прилича на старото.

— Благодаря ви, Каситор — каза тя. — Много любезно от ваша страна да доведете при мен граф Дийбщол — допълни тя със същия тих празен глас.

Каси явно очакваше по-топъл прием. Пристъпвайки от крак на крак, той си мърмореше нещо под носа. Но все пак температурата на приема Ейнджълин-Анжела остави същата, може би дори я намали с още градус-два, преглеждайки някакви документи на бюрото. Въпреки състоянието си, князът разбра всичко. Той излезе, мърморейки нещо отново, и този път разбрах, че това беше най-късата и груба дума на местния диалект. Останахме сами.

— Защо излъгахте, че сте служили в Звездната Гвардия? — попита тя абсолютно спокойно, продължавайки да се рови в документите. Направих подобие на саркастична усмивка, изтупах несъществуваща пращинка от ръкавите си.

— Не можех да разкажа на тези прекрасни хора с какво съм се занимавал в действителност през всичките тези години — очите ми излъчваха добродушие.

— А с какво сте се занимавали, Брант? — попита тя с все същия равен, лишен от емоции глас.

— А това си е вече моя работа — казах аз в нейната тоналност. — И преди всичко бих искал да узная, коя сте вие и как е станало така, че имате по-голямо влияние от Великия Княз? — реших да вървя направо, но това не я смути, и тя отново завладя инициативата.

— Е, доколкото тук имам голямо влияние, мисля, че ще намерите желание да отговаряте на въпросите ми. Не се страхувайте, че ще ме шокирате, ще се учудите колко много неща знам за вас.

Не, възлюбена Ейнджълин, нищо няма да ме учуди. Но не можех да изложа всичко без всякаква съпротива.

— Зад цялата тази история с революцията стоите вие, така ли? — казах аз в утвърдителна, а не въпросителна форма.

— Да — каза тя и остави документите на бюрото, за да ме вижда.

— Тогава трябва да знаете. Занимавах се с контрабанда. Това е много интересно занимание, ако знаеш къде какво да вземеш. След няколко години разбрах, че това е най-изгодният бизнес. Но в края на краищата някои правителства видяха в мое лице конкурент, при това опасен. Искаха да крадат еднолично. Под натиска на обстоятелствата се върнах в своята тиха родина на почивка.

Моят ангел не беше удовлетворен от обясненията ми и ми зададе маса въпроси, показващи пълната ѝ осведоменост в тази сфера. Не се страхувах, тъй като на времето през ръцете ми по такъв начин бяха минали мегасуми. Притеснявах се само за детайлите, тъй като се занимавах с това, докато бях млад, без да достигна професионални висоти. Влизайки в ролята си, се опитвах да запомня всичко, което говорех. Това беше решаващ момент, когато нито намек, нито жест не трябваше да възкресят в паметта ѝ Хлъзгавия Джим ди Грийс. Трябваше да изглеждам местен търтей, витаещ все още в облаците на вселената.

Атмосферата на разговора ни с напитки и цигари, разбира се, беше подготвена, за да отслаби контрола ми над себе си и да ми даде възможност да допусна грешки. Наистина излъгах няколко пъти, но ей така, за да реши, че всичко това са младежки шеги. Когато напрежението спадна, се опитах да ѝ задам въпрос.

— Кажете, вие изобщо ли не сте свързана с местното семейство Радебраген?

— Защо питате? — попита тя грубо и студено.

— Усмехнатият ви приятел Каситор Рденрант ме попита за това, преди да дойда тук. Казах му, че нищо не знам. Има някаква връзка с вас, нали?

— Те... искат да ме убият — отговори тя.

— Но това е глупаво и отвратително — казах аз, заемайки ефектна поза. Тя се направи, че не забеляза нищо. — С какво мога да ви помогна? — попитах, връщайки се към въпроса, след като мъжката ми привлекателност не ѝ подейства.

— Искам да станете мой телохранител — каза тя и когато се усмихнах и отворих уста, за да отговоря, ме прекъсна. — И моля ви,

избавете ме от всякакви комплименти по повод тялото, което с удоволствие ще охранявате. Достатъчно съм се наслушала на това.

— Само исках да кажа, че приемам предложението — това беше лъжа, тъй като фраза, аналогична на отбелязаните, ми се въртеше на езика. Напомних си, че колкото и лесно да е пред Ейнджълин, нямам право да се отпускам. — Само ми разкажете нещо за хората, които искат да ви убият.

— Известно е, че княз Рденрант бе женен — каза Ейнджълин, играейки си като момиченце с чашата. — Жена му се самоуби по възможно най-глупавия начин. Семейството ѝ — тези същите Радебрахенови — мислят, че аз съм я убила, и искат да отмъстят, като ме убият. В този загубен ъгъл на Фрайбур все още се е запазила вендетата и тези богати идиоти също я изповядват.

Ето сега картината се проясни. Княз Рденрант, роден опортюнист, за да увеличи състоянието се, се е оженил за дъщерята на това семейство. Всичко е било прекрасно, докато не се е появила Ейнджълин. Без да знае местните обичаи, свързани с отмъщението, тя е премахнала от пътя си камъка, който ѝ е пречел. Но нещо не е било направено добре, или князът е сбъркал някъде, и е възникнала вендетата. И сега моят Ангел иска да пъхне нежната ми плът между себе си и убийците. Зададох още един въпрос.

— Това убийство ли беше или самоубийство? — попитах аз.

— Да, аз я убих — каза тя. Всичките ни карти бяха открити. Сега трябваше аз да решавам.

ГЛАВА 17

И така, какво да правя? Не възнамерявах да стрелям и да я бия по главата, за да я арестувам. Не, естествено. Възнамерявах да я арестувам, но в бъдеще, нали това не можеше да се направи в центъра на цитаделата на княза. Освен това искаше ми се по-подробно да разуча дейността на княза, тъй като тя несъмнено беше в компетенциите на Специалния Корпус. Ако мислех да се върна, то с такъв подарък би било значително по-лесно да го направя.

Но изобщо не бях сигурен, че искам да се върна. Трудно е да забравя заряда, с който искаха да ме взривят. Изобщо всичко не беше толкова просто, тук се оказаха замесени множество фактори. Намирайки се повечето време с Ейнджълин, аз откровено ѝ се възхищавах и забравих за трупове, плаващи в космоса. Те идваха нощем и ме измъчваха, терзаеха съвестта ми, но винаги заспивах преди да успеят да свършат работата си.

Животът беше легло от рози и можеш да му се наслаждаваш, докато цветята не увехнат. Да наблюдавам как работи, беше истинско наслаждение. Ако ме сложите до стената и ме накарате да си призная, бих отговорил, че съм научил нещо от нея. Та нали тя самостоятелно организираше революция на мирна планета, която имаше много шансове за успех. В някаква степен ѝ помагах. Няколко пъти се обръщаше към мен с въпроси и при всички случаи следваше съветите ми. Разбира се, никога не съм свалял правителство, но криминалните закони са еднакви независимо от прилагането им. Но това беше рядко. По-голяма част от времето, особено първите няколко седмици, си оставах телохранител, защитник срещу евентуално покушение. Подобно положение естествено не можеше да не предизвика в мен иронични усмивки.

Все пак в нашия Малък Метежен Рай съществуваше змия, чието име беше Рденрант. От отделни думи, чути на различни места, започнах да подозирам, че князът изобщо не иска да бъде революционер. Колкото повече приближаваше денят на въстанието,

толкова по-бледен ставаше той. Към това се добавяха и физическите му пороци и веднъж дори възникна конфликт.

Ангелчето и князът се съвещаваха, а аз седях отстрани в приемната. Когато можех, подслушвах най-безсъвестно. И този път, затваряйки вратата, оставих малък процеп. Манипулирайки внимателно с пръсти го разширих, докато не започнаха да се чуват гласовете. Князът почти викаше, в думите му се чувстваше недвусмислен опит за шантаж. След това тонът му се сниши и колкото и да се вслушвах, нищо не чух. След това в гласа му се чу мънкане, примесващо се със захаросано ласкателство. Отговорът на Ейнджълин беше еднозначен — високо и решително — Не. Неговият вопъл ме вдигна на крака.

— Но защо? Винаги само *не!* Стига толкова!

Чу се звук от разкъсване на плат, нещо падна на пода и се счупи. С един скок влетях през вратата. Пред очите ми се разкри живописна битова сцена. Дрехата на Ейнджълин беше разкъсана на едното рамо. Князът стоеше до нея, вкопчил се с пръсти, сякаш с нокти, в ръката ѝ. Извадих пистолета и се хвърлих напред, но Ейнджълин беше по-бърза. Хвана една бутилка от масата и ловко го цапардоса по главата. Князът падна като покосен. Като вдигна разкъсаната си блуза, тя направи възпиращ жест.

— Махнете пистолета, Брант... Всичко свърши — каза тя спокойно. Подчиних се, но само след като се убедих, че князът е в безсъзнание и помощта ми не е необходима. Тя се справи сама. Когато се изправих, тя вече си отиваше и се наложи да я догонвам. Спирайки пред стаята си, подхвърли през рамо: „Чакайте тук.“

Не е нужно да бъдеш много прозорлив, за да предвидиш настъпването на лоши времена. Идвайки на себе си, князът несъмнено ще вземе нужното решение и за Ейнджълин, и за революцията. Размишлявах над тези въпроси, когато тя ме повика.

Раменете ѝ бяха покрити с лек шал, прикриващ разкъсаната рокля. Външно изглеждаше спокойна, но скритият блясък в очите издаваше вълнението ѝ. Заговорих за това, което, както ми се стори, я безпокоеше най-вече.

— Искате ли да изпратя княза към родовитите му предци в семейната гробница?

Тя поклати глава отрицателно.

— Той още ще потрябва. Ще успее да се справя с темперамента си, дръжте и вие под контрол своя.

— С това при мен всичко е наред. Но няма мислите, че след станалото ще може да продължавате да работите с него? Между другото, той има сериозна травма на главата.

Подобни мисли не я обременяваха, тя махна с ръка.

— Все още мога да го управлявам и той ще прави всичко, което поискам, разбира се, в пределите на разумното. Като ограничения служат собствените му природни способности, за което не знаех, когато го назначих за глава на въстанието. Жалко, че страхът бавно разрушава първоначалната решителност на намеренията му. Но той все още се смята за главатар и трябва да го използваме като такъв. И силата, и властта трябва да бъдат в наши ръце.

Аз не съм бавен човек, но внимателен. Преди да отговоря, обмислих думите ѝ от всички страни.

— Какво означава това *ние* и *наше*? Къде е моето място тук?

Ейнджълин се разположи на креслото и отметна от челото си прелестните си златни коси. В усмивката ѝ имаше около две хиляди волта и те бяха предназначени за мен.

— Искам и вие да участвате в това заедно с мен — каза тя с топла интонация. — Като партньор. Отпред държим княз Рденрант, докато не достигнем пълен успех, след това го отстраняваме и всичко останало правим сами. Съгласен ли сте?

— Да — казах аз. След това с особено въодушевление: — Да... — за първи път бях толкова еднословен, трябваше отново да се концентрирам. — И все пак защо аз? Обикновен телохранител, който преди всичко се грижи за възстановяване на правата си? Не е ли много голям скокът от момче за всичко до председател на правителството?

— Защо питате, след като всичко разбирате — каза тя и се усмихна, от което температурата в стаята се вдигна с още десет градуса. — Можете да ръководите това дело толкова добре, колкото и аз, това ви харесва. Заедно ще направим тази революция и ще завоеваме планетата. Какво ще кажете?

Докато тя говореше, аз ходех назад-напред. Тя стана, взе ръката ми и ме спря. Топлината на пръстите ѝ ме гореше през дрехите. Лицето ѝ беше право срещу мен, усмихващо се, а гласът ѝ стана кадифен и нисък — такъв никога не го бях чувал.

— Ще бъде прекрасно. Задължително. Ти и аз... заедно.

Задължително! Понякога с думи не можеш да кажеш всичко и тогава говори тялото ви. Сега беше същият случай. Ръцете ми я прегърнаха, притиснаха към себе си, устните ми се долепиха до нейните.

Тя ми отговори със същото, ръцете ѝ лежаха на раменете ми, устните ѝ бяха ласкави. Това продължи толкова малко, че впоследствие не бях сигурен дали изобщо го е имало. Топлината внезапно изчезна, всичко стана лошо.

Тя не се бореше с мен, не се опитваше да ме отблъсне, но устните ѝ изведнъж станаха безжизнени, а очите абсолютно празни. Тя така си и стоеше, докато не отпуснах ръце и не се отдръпнах. След това отново седна в креслото.

— Какво стана? — попитах я аз.

— Хубаво лице — това ли е всичко, за което мечтаете? — попита тя, като почти се разрида. Странение изкриви лицето ѝ. — Всички мъже си приличат... всички сте еднакви.

— Невероятно! — извиках аз раздразнено. — Вие искахте да ви целуна, не отричайте! Какво се промени в мислите ви?

— А бихте ли поискали да целунете нея?! — извика Ейнджълин в пристъп, който не можех да разбера. Дръпна тънка верижка от вратата си и ми я хвърли. На нея висеше малък медальон, още топъл от тялото ѝ. При падането на светлината под определен ъгъл на него ясно се виждаше изображение. Успях да хвърля само един поглед на снимката, на нея беше момиче. Ейнджълин промени намеренията си, тя издърпа медальона и започна да ме блъска към вратата. Затвори я след мен и я заключи.

Без да обръщам внимание на учудения пазач, се запътих към стаята си. От една страна трябваше да бъда във възторг, нали Ейнджълин ми даде знак, че е добре разположена към мен, макар и за миг. Но какво означава внезапното ѝ охлаждане и снимката... Защо я носеше?

Макар да я видях само за миг, беше достатъчно. На снимката беше младо момиче, може би нейна сестра. Ужасните генетични закони гласят, че е възможен неопределен брой комбинации. Това момиче беше отвратително уродливо, друга дума просто нямаше. И работата не беше само в един фактор, като например гърбица, издадена

челюст или стърчащ нос. Тук имаше комбинация на чертите, съставляващи единно отблъскващо цяло. Във всеки ще предизвика отвращение.

И разбрах, че съм невероятно глупав. Да, Ейнджълин ми даде да надзърна в най-дълбоките причини за това, което я е пречупило, унищожило е живота ѝ.

Разбира се, момичето на снимката беше самата Ейнджълин.

Веднага станаха ясни и много други неща. Колкото пъти я гледах, винаги се учудвах как може такава похабена същност да се намира в такава очарователна опаковка? Сега отговорът бе ясен — не бях виждал първоначалната опаковка. Мъжът може по някакъв начин да търпи уродливостта си, но какво би трябвало да чувства една жена в подобна ситуация? Как да живее, когато всяко огледало е твой враг и хората веднага се извързват, когато те видят? И какво да прави, когато за щастие или нещастие си надарен с остър наблюдателен ум, който всичко вижда и осъзнава, прави неутешителни изводи, измъчва се от знаците на отвращение?

Някои момичета биха могли да завършат живота си със самоубийство, но не и Ейнджълин. Мога да предположа какво е направила. Презирайки себе си, ненавиждайки своя свят и хората в него, тя не е изпитвала угризения на съвестта, замисляйки престъпления с цел добиване на пари. Пари за операция, която ще унищожи някакъв недостатък, уродство. След това още пари за следваща операция. След това някой се е опитал да я спре веднъж, но тя леко, възможно дори и с удоволствие, го е убила. Бавен, труден подем към красотата, с достоен за възхищение разум.

Бедната Ейнджълин! Можех да я съжаля, ако не бяха убийствата, които тя бе извършила. Бедното нещастно момиче, което е печелило едни битки, безнадеждно губейки други. Тя е успяла да придаде на тялото си очарование, действително ангелски очертания, а мозъкът, който е управлявал целия процес, постепенно се е деформирал, докато не е станал толкова уродлив, колкото преди е било тялото.

Но ако е възможно да се промени тялото, то защо да не се промени и мозъкът? Може ли нещо да се направи за нея?

Мислех толкова напрегнато, че не можех да остана повече в малката си стая, и излязох на чист въздух. Наближаваше полунощ, охраната трябваше да е долу, а всички врати затворени. Реших да се

кача горе, в градината на покрива не трябваше да има никой, можех да се разходя сам.

Фрайбур няма луна, но нощта беше ясна, звездите светеха достатъчно, за да се вижда наоколо. Пазачът ме приветства, когато излязох, виждаше се червеното огънче на цигарата в ръката му. Трябваше да му кажа нещо по този повод, но мислите ми бяха заети с друго. Завивайки зад ъгъла, спрях, облегнах се на парапета и започнах да гледам тъмните грамади на планините.

Нещо задържа вниманието ми и след няколко минути разбрах какво беше. Пазачът. Той беше на пост и пушеше, макар да не бе разрешено за часоци. Може би бях прекалено строг, но това не ми хареса. Във всеки случай се обезпокоих малко, трябваше да се върна и да му кажа няколко думи.

Нямаше го на обичайното място, това радваше, значи ходи и наблюдава. Тръгнах обратно и изведнъж забелязах смачкани цветя, висящи от края на покрива. Това беше абсолютно невероятно, тъй като градината на покрива беше гордостта и постоянната грижа на княза. Отдалеч забелязах някакво тъмно петно сред цветята и разбрах, че нещата са много зле.

Това беше часовият, мъртъв или умиращ. Не трябваше да търся причината, заради която някой може да се окаже тук през нощта. Причината беше Ейнджълин. Стаята ѝ беше на горния етаж, почти под това място. Тихо се приближих към края и погледнах надолу. Пет метра по-надолу се виждаше бялата площадка на балкона пред прозореца ѝ и нещо тъмно и безформено, притиснато до стената. Пистолетът ми остана в стаята. Това беше един от малкото случаи в живота ми, когато не взех всички предпазни мерки. Трябва да спася Ейнджълин.

Всичко това мина през главата ми за част от секундата, когато се хванах за края на перилата. Ръката ми се натъкна на мъничка кука, към която беше завързана връв, почти невидима, но здрава като канат. Убиецът се е спуснал с помощта на специално приспособление, изпускащо нишка, като паяк. Нишката представляваше субстанция, състояща се от една мономолекула, способна да издържи тежестта на човек. Ако се опитам да се спусне по нея, то бих се лишил от пръстите си, тя бе по-остра и от бръснач.

На балкона можеше да се попадне, като се стигне малката площадка под него, за което е необходимо да се преминат почти два километра в долината. Взех решение да скоча, покатерих се на перилата и запазих равновесие. Под мен безшумно се отвори прозорец, не трябваше да се бавя повече, отблъснах се, целейки се с пети в човека и полетях надолу.

Завъртях се във въздуха и го ударих с пети в раменете. И двамата се затъркаляхме по балкона. Древните камъни потрепераха, но издържаха. Падането малко ме зашемети, но се надявах, че и той си е получил своето не по-малко от краката ми. Няколко секунди бях безпомощен, след това се овладях и пропълзях към него. От удара от ръката му изпадна тънък и дълъг кинжал, който за щастие не ме закачи, а само разкъса ръкава ми. Той го хвана преди мен, но аз се вкопчих в ръката с ножа и здраво я стиснах.

Това беше безмълвна, кошмарна битка, чиято цена, както и двамата добре знаехме, беше животът. От удара в крака не можах бързо да стана и той, по-тежък, се оказа отгоре. С двете си ръце едва задържах ръката с кинжала. Наоколо цареше мъртва тишина, чуваше се само тежкото ни дишане.

Отначало превес имаше убиецът, тежестта и неумолимата сила правеха своето — кинжалът бавно се спускаше. Острието беше съвсем до мен, но забелязах, че другата му ръка висеше безжизнена. Беше счупена при падането. А той дори не издаде звук!

Никога човек не се сражава толкова отчаяно, както в борбата за живота си. Успях да измъкна изпод него единия си крак и като се обърнах, го ударих с коляно в счупената ръка. Той се присви от болка. Повторих. Опитвайки се да се отстрани, той загуби равновесие и сви лакътя си, стараейки се да не падне. Вложих всичките си сили и извих ръката му с кинжала, така че острието се обърна нагоре.

Това почти ми се удаде, но той все пак беше по-силният. Острието само леко раздра гърдите му. Събрах силите си, за да повторя хватката, явно безнадеждна, но внезапно той потрепери и умря.

С хитрост не можеш да ме излъжеш, но това не беше хитрост. Почувствах как спазматично се вдървиха мускулите му, когато падна настрани, но все пак не отпуснах хватката. В стаята се запали светлина. И едва сега видях мазни жълти петна по острието на ножа — мигновено действаща нервнопаралитична отрова. Там, където

острието бе докоснало ръкава на дрехата ми, имаше също жълти следи. Знаех, че отровата може и да не се въвежда в тялото, тя действа също толкова добре и върху кожата.

Невероятно внимателно, борейки се треперенето на ръцете си от умора, вдигнах фланелката. И едва когато беше хвърлена върху трупа, се отпуснах и въздъхнах дълбоко.

Кракът ми беше наред, макар и много да ме болеше. Ясно бе, че не съм го счупил, а само навехнал, но издържа тежестта ми. Отворих по-широко високия прозорец на стаята и трупът зад мен ярко се освети. Ейнджълин спокойно седеше в леглото, притискайки към гърдите си одеяло, но в очите ѝ се виждаше тревога — тя разбра какво се бе случило.

— Мъртъв — казах аз с пресипнал глас, гърлото ми пресъхна и аз се покашлях. — От собствената си отрова. — Влязох в стаята, разтривайки крака си.

— Спях и дори не чух как е отворил прозореца — каза тя. — Благодаря.

Актриса, лъжкиня, измамница, убийца. Тя играеше стотици роли, говореше с безброй оттенъци в гласа. Но сега, в тези последни думи, се усещаше неподправено чувство. Опитът за убийство стана много бързо след предшестващата тежка сцена, защитните ѝ реакции не бяха успели да победят естествените емоции.

Косите ѝ се бяха разсипали по раменете, беше облечена с красива нощница, направена от някакъв тънък и мек материал. Всички събития от тази нощ ми даваха право да действам смело. Седнах на леглото и я прегърнах през раменете. Медальонът с разкъсана верижка лежеше на шкафчето пред леглото ѝ, взех го в ръка.

— Разбери, това момиче не съществува, тя е останала само в паметта ти — казах аз. — Всичко това е минало. Била си дете, а сега си жена. Може и да си била това момиче, но сега не си!

Рязко се обърнах и изхвърлих медальона през прозореца, в тъмнината.

— Всичко е останало в миналото, Ейнджълин — казах аз. — Ти си само ти! — извиках силно.

Целунах я и този път тя не ме отблъсна. Както аз се нуждаех от нея, така и тя се нуждаеше от мен.

ГЛАВА 18

Веднага щом се зазори, отнесох тялото на убиеца при княза. Бях лишен от удоволствието да го събудя, тъй като това вече беше направил сержантът на охраната, когато е намерил на покрива убития пазач. Бил е убит със същия отровен кинжал. Началникът на охраната и князът тъпчиха около тялото и с недоумение разсъждаваха за неясната смърт на часовия. Те не ме видяха, докато не хвърлих товара си до часовия, като ги изплаших.

— Ето убиеца — казах аз не без гордост. Княз Каситор сигурно позна тялото, защото когато го погледна, рязко потръпна. Несъмнено беше близък роднина, брат или нещо от този род. Мисля, че никога не е вярвал, че семейство Радебрахен ще осъществи заплахата си за отмъщение.

Поведението на сержанта на охраната предизвика недоумение. Той местеше поглед от княза към трупа и обратно и се учудих колко бързо се носят мислите в обръснатата му, мощна, военна глава. Тук имаше някаква сложна завръзка и трябваше да се изясни в какво се състои тя. Реших при първа възможност да поговоря със сержанта на четири очи. Князът, застанал до трупа, потриваше буза, пукаше ставите на ръцете си и накрая заповяда да отнесат убитите.

— Останете, Брант — каза той, когато тръгнах с другите. Седнах в креслото и почаках всички да си отидат. Той отиде до бара, напълни чашата си още веднъж, като си спомни, че не би му попречило да предложи и на мен от тази вливаща живот във вените напитка. Не отказах и отпивайки на малки глътки, се радвах на вълнението му.

Първо Князът провери дали всички врати са заключени и дръпна плътно пердето на прозореца. Отвори със специален ключ долното чекмедже на бюрото и извади от него малък електронен прибор със скала за управление и телескопична антена на горния капак.

— Хубава играчка — казах аз, когато той изтегли антената. Не отговори, само хвърли къс поглед изпод вежди и се зае с регулирането.

И едва когато на скалата светна зелена индикаторна светлина, се успокои.

— Знаете ли какво е това? — попита той, посочвайки апарата.

— Разбира се — казах аз. — Само че не се запознах с него на Фрайбур. Тук той не е много разпространен.

— Тук те изобщо не са разпространени — каза той, достигайки максимална яркост на зеления индикатор. — Доколкото ми е известно, този екземпляр е единствен на планетата и искам на никого да не казвате какво сте видели. *На никого* — повтори той, като наблегна на тази дума.

— Това не ме засяга — казах аз с изиграна липса на интерес. — Мисля, че човек има право на свои тайни.

Самият аз обичах тайните и много пъти съм използвал снуп-детектори. Те могат да открият електронни или вълнови подслушващи устройства и веднага да съобщят за това. Може да се излъжат, но да се направи това е невероятно трудно. Засега никой не знаеше за детектора. Князът можеше да бъде сигурен, че никой не го подслушва. Но на кого можеше да му дойде на ум да прави това тук, в центъра на замъка? Дори той трябваше да знае, че снуп-детекторите не могат да работят на разстояние. Във въздуха рязко замириса на плъх и започнах да се досещам в какво се състои работата. Не оставаше място за съмнение, че плъхът е князът.

— Не сте глупав човек, граф Дийбщол — каза той, подразбирайки, че аз съм значително по-глупав от него. — Пътешествали сте, видели сте други светове и разбирате колко диви и изостанали сме тук. Няма да откажете да ми помогнете да махнем примката, която се затяга около врата на планетата ни. Никакви жертви не са страшни, щом приближава денят на победата. — Той даже се изпоти и пак се върна към лошия си навик да чупи пръсти. Главата му отстрани, там, където Ейнджълин приложи в действие бутилката, беше залепена с лейкопласт, мокър от пот. Надявах се, че раната боли.

— Вие охранявате чужденката... — каза князът, обръщайки се в профил, като все още продължаваше да ме наблюдава с края на очите. — Тя ни оказа определена помощ в организацията, но сега ни поставя в трудно положение. Вече има едно покушение срещу живота на тази госпожичка и вероятно ще има и други. Радебрахен е стар известен род и нейното присъствие за тях е непоносимо — той отпи от чашата и

премина към основното. — Мисля, че ще можете да вършите работата ѝ. Също толкова добре, а може би и по-добре. Как смятате?

Без съмнение преливах от талант или на тази планета не стигаха революционери. Вече втори път за едно денонощие ми предлагаха сътрудничество. Беше ясно, че Ейнджълин го предлага искрено, а от предложението на Каси Дюк Рденрант лъхаше на гнила душа. Реших да продължа играта, за да видя до какво ще доведе всичко това.

— Поласкан съм, княже — отговорих аз. — Но какво ще стане с чужденката? Не съм сигурен, че ще ѝ хареса тази мисъл.

— Не е важно какво ще ѝ хареса — отрязва той, докосвайки леко с пръсти превръзката на главата си. След това отново се овладя и продължи. — Не можем да бъдем жестоки с нея — и лицето му се изкриви в отвратителна лицемерна усмивка, каквато никога не бях виждал досега. — Ще я затворим. Тя има няколко предани съратника, но за тях ще се погрижат хората ми. Ще бъдете с нея и ще я арестувате в необходимия момент. В затвора тя ще бъде в безопасност и няма да ни дотяга с постоянното си присъствие, за да не ни навлече неприятности.

— Отличен план — съгласих се аз с ентузиазъм. — Не ме радва особено да се затвори бедната жена в затвора, но ако е необходимо, аз съм готов. Целта оправдава средствата.

— Прав сте, Брант. Имате забележителна способност да вмъквате афоризми. С удоволствие ще си запиша: *Целта оправдава средствата.*

И такъв човек планираше революция! Напрегнах паметта си, за да си спомня подходящ за случая афоризъм, но внезапно мислите ми се удавиха в злоба. Сkochих на крака.

— Ако възнамеряваме да правим това, княже, няма защо да губим време — казах аз. — Нека определим ареста за 18 часа, това ще ви даде време да обезвредите охраната ѝ. Ще бъда с нея в стаята и ще я арестувам веднага, след като получа от вас съобщение за благополучното завършване на акцията ви.

— Точно така. Вие, както винаги, сте човек на действието, Брант. Нека бъде така, както предлагате. — Той протегна ръка и аз, съдържайки отвращението си, трябваше да стисна тази мека, предателска длан. Сега право при Ейнджълин.

— Не ни ли подслушват? — попитах аз Ейнджълин.

— Не, стаята е абсолютно чиста.

— Вашият бивш приятел княз Каси има снуп-детектор. Не е изключено да притежава и други апарати, в частност за послушване, които е могъл да установи тук.

Тази мисъл ни най-малко не развълнува Ейнджълин, тя седеше пред огледалото и разчесваше косите си. Сцената, разбира се, бе очарователна, но в дадения момент много неуместна. Бурни ветрове се хвърляха върху революцията, заплашвайки да я разрушат.

— Знам за детектора — каза тя, продължавайки да се реши. — Аз му го пробувах. Наистина, малко го пообработиха, за да показва винаги норма на нашите честоти, дори когато включвам подслушващото устройство.

— А чухте ли как преди няколко минути ми направи предложение да убие охраната и да ви прати в затвора?

— Не, не чух — каза тя с такова изумително самообладание и спокойствие, с каквито винаги са се отличавали постъпките ѝ. Усмихна ми се в огледалото. — Бях заета със спомените от изминалата нощ.

Жени! Те винаги смесват всичко. Възможно е за тях да е по-добре, но е много трудно за тези, които намират, че логиката и емоциите са различни неща. Трябваше да я накарам да разбере сериозността на ситуацията.

— Добре, нека тези малки новини не ви вълнуват — казах аз, отпивайки се да остана спокоен. — Но има и други. Радебрахенови изобщо не са изпращали убиец миналата нощ. Това е направил княза.

Това малко ѝ подейства. Ейнджълин остави косите си и очите ѝ станаха сериозни. Не задаваше глупави въпроси, а чакаше какво ще кажа по-нататък.

— Мисля, че недооценяваш яростта на този гнусен плъх. Когато вчера получи бутилка по главата, това го вбеси окончателно. Сержантът на охраната позна убиеца и го свърза с княза. Това обяснява и как убиецът е попаднал на покрива и как е научил къде да ви търси. Прекалено много неща станаха след вчерашния бой с Каситор Заядливия.

Докато говорех, Ейнджълин отново се зае с прическата си и оправяше къдриците си. Не отговори. Това пълно отсъствие на интерес започна да ми действа на нервите.

— И така, все пак какво възнамерявате да направите? — попитах я, вече без да скривам раздражението си.

— А не ви ли се струва, че е по-важно да разберете какво вие възнамерявате да правите? — тя не подчерта въпроса, но зад него се криеха много неизказани думи. Видях, че ме наблюдава в огледалото, затова се преместих към прозореца, гледайки фаталния балкон и покритите със сняг върхове. Какво възнамерявам да правя? Този въпрос беше къде-къде по-сложен, отколкото ѝ се струваше.

Какво изобщо възнамерявах да правя? Да участвам в революцията, към която нямах ни най-малко отношение? Защо съм тук? За да арестувам Ейнджълин в името на Корпуса? За това засега трябва да забравя. Но отговор трябва да намеря! Тялото ми беше добре маскирано, но не разчитах на някакво по-дълго съвместно общуване. Разбира се, Ейнджълин бе сигурна, че ме е убила и няма да се занимава с и идентификацията ми.

И внезапно ме осени една мисъл. Някакви участъци от паметта могат да забравят някакъв факт, но той внезапно може да се прояви.

— ВСИЧКО ОСТАНА В МИНАЛОТО — извиках аз. — ВСИЧКО ТОВА Е МИНАЛО, ЕЙНДЖЪЛИН — казах това и тя не възрази.

Макар вече да не беше Ейнджълин, тук бе Анжела.

Когато се обърнах към нея, на лицето ми вероятно е било изписано объркване, но тя само загадъчно се усмихна и нищо не каза. Но престана да реши косите си.

— Ти знаеше, че не съм граф Дийбщол — изговорих аз с мъка. — И от кога?

— Отдавна. Почти веднага, когато влезе тук.

— Знаеш ли кой съм?...

— Не знам истинското ти име, ако това имаш предвид. Но помня каква ярост кипеше в мен, когато след извършената огромна работа ме изхвърли от линкора. И помня дълбокото удовлетворение, когато стрелях в теб във Фрайбурбад. Сега ще ми кажеш ли името си?

— Джеймс — казах аз мрачно. — Джеймс ди Грийс, известен в своята среда като Хлъзгавия Джим.

— Прекрасно. Истинското ми име е Анджела. Мисля, че е била идиотска шега на баща ми, затова с радост го видях в гроба.

— Защо не ме убиеш? — попитах аз, досещайки се как е отишъл в по-добрия свят баща ѝ.

— Защо, скъпи? — попита тя с проникновен глас. — И двамата сме допускали грешки в миналото и ще трябва много време, за да разберем приликата си. Мога точно така да попитам защо не ме арестуващ, нали всичко започна с това, така ли е?

— Да... но...

— Но какво? Ти дойде тук с тази мисъл, но не издържа вътрешната борба със себе си. Затова и не казах, че те познах. Не знаех как ще се развие всичко, макар да се надявах. Виждаш ли, не исках да те убивам, защото знаех, че ме обичаш, това веднага се забелязваше. Много се отличаваше от животинската похот на всичките самци, които ми казваха, че ме обичат. На тях им харесваше само моята плът, а ти ме обичаш цялата, защото ние двамата сме еднакви.

— Не сме еднакви — казах аз, но не бях убедителен. Тя само се усмихна. — Ти убиваше и се наслаждаваше на убийството — това е основната ни разлика. Разбра ли?

— Глупости! — тя се разграничи от това, като от глупост. — Ти уби миналата нощ — също добра работа — и не забелязах някакво разкаяние. И според мен дори се забелязваше определен подем.

Не знам защо, но чувствах как примката се затяга около врата ми. Всичко, което тя казваше, беше неправилно, но не можех да кажа точно в какво. Къде е изходът. Как да разрежа този гордиев възел?

— Хайде да напуснем Фрайбур — казах аз накрая. — Да се махнем по-далеч от това идиотско ненужно въстание. Там пак ще има смърт, убийства.

— Ще се махнем, ако успеем да намерим място, където ще ни бъде добре — отрязва Анджеला с метален глас. — Но не това е главното. Главното е, че ти трябва да поправиш нещо в главата си, да промениш гледната си точка. Това глупаво отвращение към убийствата. Не разбираш ли, че всичко това е абсолютно тривиално? След двеста години в Галактиката ще умрат всички, които живеят днес, и каква е разликата, ако помогнем на някои да стигнат до отвъдния свят малко по-бързо? Те ще направят същото с теб, ако имаха тази възможност.

— Не си права — възразих аз, разбирайки, че философията на живота и смъртта е значително по-сложна, но се затруднявах да формулирам гледната си точка в тази нервна обстановка. Анджеला е прекалено силен наркотик и слабата ми воля не устоя, повлечена от мощен поток емоции. Притиснах я към себе си и започнах да я целувам,

като разбирах, че това макар и да решава моментните проблеми, затруднява окончателното решение.

Тънко пронизително бръмчене писна в ушите ми и Ейнджълин също го чу. Трудно беше да се откъснем един от друг. Седнах в креслото, а тя се приближи до видеофона и превключвайки нещо, изпрати запитване. Не чух отговора, тъй като тя изключи звука и използваше слушалките. Един или два пъти каза „да“, като при това неочаквано ме погледна. Не се виждаше с кого говори, пък и на мен ми беше все едно. Стигаха ми и другите проблеми.

Завършвайки разговора, застина за момент и чаках какво ще каже. Но тя се приближи до бюрото, отвори го и започна да се рови в него. Там имаше много интересни неща, но извади това, което най-малко очаквах да видя.

Пистолет, голям, смъртоносен, насочен към мен.

— Защо го направи, Джим? — попита тя и сълзите застинаха в ъгълчетата на очите ѝ. — Защо си решил да го направиш?

Тя дори не чу отговора ми, задълбочи се в мислите си, макар пистолетът упорито да гледеше в центъра на челото ми. Внезапно се върна към действителността и злоба плисна от очите ѝ.

— Да, ти нищо не си и направил — каза тя със стария груб тон. — Аз повярвах, че един мъж може да се отличава от всички останали. Даде ми добър урок, много ти благодаря.

— Ти май съвсем си се побъркала! — закрещях аз, без да разбирам нищо.

— Не се прави на невинен — каза тя, отстъпвайки назад и извади изпод леглото малка тежка чанта. — Поставих радарен пост. Подкупих операторите, за да ми изпращат сигнала веднага. Пръстенът от кораби, както добре ти е известно, се снижава от космоса и обкръжава тази област. Задачата ти е била да ме забавиш колкото може повече. Този план не успя — тя метна на ръката си палтото и започна да отстъпва от стаята с гръб.

— Ако кажа, че нямам нищо общо и ти дам най-голямата си честна дума, няма ли да ми повярваш? — попитах аз. — Нищо не съм правил и нищо не знаех за това.

— Остави това за Космическите Скаути — каза Анджела с нескрита ирония. — Защо не кажеш истината, все едно след двайсет секунди ще умреш.

— Казах ти истината — исках да се хвърля върху нея, но знаех, че няма да успея.

— Сбогом, Джим ди Грийс, приятно ми беше да прекарам с теб времето. Позволи ми, отивайки си, да ти доставя последна радост. Всичко, което направи за мен и срещу мен, беше напразно. Зад мен има врата и таен коридор, за който никой не знае. Преди да дойде тук полицията, ще бъда в безопасност. И ще ти кажа още, че ще убивам, убивам и убивам. И никой няма да може да ме спре.

Анджела вдигна пистолета в протегнатата си ръка и леко докосна спусъка. Зад нея се отдръпна панел, откривайки черна дупка в стената.

— Не разигравай сцени, Джим — каза тя, като внимателно ме гледаше зад пистолета. — Няма да се хвана на въдицата. Тези широко разтворени ори, това удивление, като че ли някой стои зад гърба ми. Няма да се обърна. Нищо няма да стане.

— Знаменити последни слова — казах аз, отскачайки настрани.

Пистолетът щракна, но куршумът се заби в тавана. Зад нея стоеше Инскин, хванал пистолета, избит от ръцете ѝ.

Анджела ме погледна ужасено, без дори да се опита да се съпротивлява. Вече и белезниците щракнаха на тънките ѝ китки, а тя все още стоеше така неподвижно и мълчеше. Скочих напред, викайки името ѝ.

Зад Инскин се появиха двама униформени патрули, взеха я, а той затвори вратата, за да не се хвърля след тях. Стоях вял и безучастен, както преди това Анджела.

ГЛАВА 19

— Да пийнем — каза Инскин, отпусайки с в креслото на Анджела и изваждайки от джоба си плоска бутилка. — Бренди. Ерзац на земно, но все пак не е местно от разтворена пластмаса.

— Пукни... ти... — мъчително подбирайки по-силни думи и изрази от междузвездния си лексикон, се опитах да избия чашата от ръката му. Той финтира, вдигна я без ни най-малко раздразнение и я изпи.

— Какво, това новият език за общуване с висшите офицери на Специалния Корпус ли е? — попита той, като отново напълни чашата. — Изглежда, че сте забравили всички порядки, съвсем сте се разпуснали. Нали при нас не всичко е позволено — възнамеряваше да пие, но го прекъснах.

— Защо го направихте? — попитах аз, все още раздиран от страсти.

— Защото ти не го направи, ето защо. Операцията е завършена, ти я спечели. Досега беше на изпитателен срок, а сега получаваш званието пълномощен агент.

Той пъкна ръка в джоба си и извади малка златна звездичка, направена от хартия, внимателно я близна и тържествено я залепи отпред на блузата ми.

— В името на дадената ми власт — издекламира той тържествено — те произвеждам в Пълномощен Агент на Специалния Корпус.

И така достигнах върха на кариерата си — и се засмях. Това беше абсурд.

— А аз мислех, че вече съм изваден от състава — казах му аз.

— Не съм получавал оставката ти — каза Инскин. — Пък и тя нямаше да има никакво значение. Не можеш да се махнеш от Специалния Корпус.

— Да. Но нали получих съобщението ви за уволнението си. Или забравихте, че откраднах кораб? А сигналът за управление, изпратен от

вас, който трябваше да ме взриви? Ако седя тук, то е само защото успях да извадя заряда.

— Нищо подобно, момчето ми — вмъкна той, като се облегна назад и си наля втора чаша. — Ти така настояваше да преследваш тази хубавица Анджела, че помислих, че можеш да заемеш кораба преди да ти го дадем. Корабът, който взе, имаше заряд, както винаги в такива случаи. Но само заряд, а не бомба. Той беше поставен така, че да се взриви пет секунди след като го махнат. И край. Според мен това придава определена независимост в мисленето на перспективните агенти.

— Значи всичко е било предварително подготвено? — попитах аз.

— Може да се каже, че е така. Но предпочитам термина „упражнение за получаване на научна степен“. По такъв начин научаваме дали „хванатите обратно“ от нас новаци ще посветят наистина целия си живот на борбата за закон и порядък. И те научават също. Не искаме впоследствие да има съмнения в избора на път. Ти разбра ли го за себе си, Джим?

— Разбрах нещо... но още не съм съвсем сигурен, че е всичко — казах аз, като засега не се решавах да заговоря по измъчващия ме въпрос.

— Това беше прекрасна операция — прояви голяма фантазия за постигането на целта — след това се намръщи. — Но работата с банката не я одобрявам. Корпусът има всичко, от което може да имаш нужда...

— Същите тези пари — възразих аз. — Откъде ги взима Корпусът? От планетарните правителства? А откъде взимат те? От данъци, разбира се. А аз ги взех направо от банката. Застрахователната агенция ще изплати на банката щетите, след това ще обяви намаляване на печалбата за годината, ще изплати по-малък данък на правителството и в резултат на всичко това е същото, както и при вашия начин.

Инскин вероятно беше запознат с тази демагогия и не ме удостои с отговор. Все още не се решавах да го попитам за Анджела.

— Как ме намерихте? — попитах аз. — На кораба нямаше бьгове.

— Наивно дете на природата! — Инскин престорено ужасено вдигна ръка. — Или ти наистина мислиш, че на корабите ни няма бългове? Той е поставен така, че е невъзможно да бъде намерен, ако не знаеш къде да го търсиш. За твоё сведение, външната врата на космошлюза съдържа сложна предавателна система, с помощта на която ние точно определяме разстоянието.

— Защо не я намерих?

— Защото не предаваше. Трябва да допълня, че вратата съдържа и приемник. Предаването се води само в случай, че е получен съответен сигнал. Дадохме ти възможност да достигнеш местоназначението, а след това те проследихме. Изгубихме те за известно време във Фрайбурбад, но след това попаднахме на следите ти в болницата, където си поигра с труповете. Помогнахме ти там. Болницата беше дълбоко възмутена, но ги успокоихме. След това взехме под наблюдение хирурзите и съответното оборудване, тъй като следващата ти крачка беше очевидна. Надявам се, че ще ти бъде приятно да разбереш, че носиш микропредавател в гърдите си.

Погледнах гърдите си, но нищо не казах.

— Появи се много добра възможност, за да я изпуснем — продължи Инскин. — Веднъж през нощта, когато ти здраво спеше от приспивателните, а милият доктор се добря до алкохола, който се оказа в една от хранителните пратки, хирург на Корпуса направи малка операция.

— И след това следяхте всяка моя крачка?

— Да, почти, но ти можеше да се държиш по друг начин, ако знаеше, че сме тук.

— Тогава защо дойдохте? — попитах аз. — Нали не съм викал за помощ.

— Вярно е — каза той, отпивайки от брeндитo. — Обичам новакът, вързан на каишка, да бъде достатъчно уверен и с дълъг повод, но не дотолкова, че да се обеси на него.

Какво можеш да кажеш?

Гласът му беше мек и съчувстващ.

— Щеше ли да я арестуващ, ако не бяхме дошли?

— Не знам — честно отговорих аз.

— Добре че постъпих както си знаех — изруга той със злоба. — А иначе сега нашата мултиубийца щеше да избяга.

— Пусни я! — извиках аз, като го хванах за ръкава на сакото. — Пусни я, ти казвам!

— И искаш тя отново да се върне към предишното състояние, към предишния си начин на живот? — попита той.

Исках ли? Не мога да отговаря. Мислех за това. Докато той оправяше гънките на сакото си.

— Попаднал си в тежка ситуация — каза Инскин, затваряйки бутилката. — Линията между доброто и злото, истината и лъжата може да бъде много тънка. А при емоционална възбуда е почти невъзможно да се види.

— Какво ще стане с нея?

Той се поколеба.

— Само истината, каквато и да е.

— Добре. Само истината. Не обещавам, но психолозите ще опитат да направят нещо за нея. Ако могат да намерят причината, породила отклонението, но това невинаги се удава.

— Само не в този случай. Аз ще им разкажа.

Той ме погледна учудено, като малко възнагради самолюбието ми по този начин.

— В такъв случай има шанс. Ще дам съответните разпореждания, преди да се постави въпросът за унищожаване на личността. А ако се наложи — тя ще остане човек, каквито има много в Галактиката. Осъдена на смърт, тя ще се превърне в труп, каквито също не са малко.

Взех бутилката от него, докато още не я беше прибрал в джоба си.

— Познавам ви, Инскин, и не ми дрънкайте глупости. Когато хванете някого, вие го вербувате.

— Правилно — каза той. — Тя ще бъде отличен агент.

— Ще бъдем суперекип — казах аз.

И вдигнахме чаши —

ЗА ПРЕСТЪПЛЕНИЯТА!

Издание:

„Евразия“, 1992

Поредица „Американска фантастика“ №7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.